

Năm Thứ 7 Của Hai Vợ Chồng

Contents

Năm Thứ 7 Của Hai Vợ Chồng	1
1. Chương 1: Lê Hải Đường...	2
2. Chương 2: Mạnh Tiểu Viên...	5
3. Chương 3: Lê Hải Đường...	7
4. Chương 4: Mạnh Tiểu Viên...	9
5. Chương 5: Lê Hải Đường...	12
6. Chương 6: Mạnh Tiểu Viên...	14
7. Chương 7: Lê Hải Đường...	16
8. Chương 8: Mạnh Tiểu Viên...	20
9. Chương 9: Lê Hải Đường...	22
10. Chương 10: Mạnh Tiểu Viên...	24
11. Chương 11: Lê Hải Đường...	26
12. Chương 12: Mạnh Tiểu Viên...	28
13. Chương 13: Lê Hải Đường...	31
14. Chương 14: Mạnh Tiểu Viên...	33
15. Chương 15: Lê Hải Đường...	35
16. Chương 16: Mạnh Tiểu Viên...	37
17. Chương 17: Lê Hải Đường...	39
18. Chương 18: Mạnh Tiểu Viên...	42
19. Chương 19: Lê Hải Đường...	44
20. Chương 20: Mạnh Tiểu Viên...	47
21. Chương 21: Lê Hải Đường...	49
22. Chương 22: Mạnh Tiểu Viên...	53
23. Chương 23: Lê Hải Đường...	55
24. Chương 24: Mạnh Tiểu Viên...	58
25. Chương 25: Lê Hải Đường...	60
26. Chương 26: Mạnh Tiểu Viên...	63
27. Chương 27: Lê Hải Đường...	65
28. Chương 28: Mạnh Tiểu Viên...	68
29. Chương 29: 100 Câu Hỏi Phụ Phụ	70

Năm Thứ 7 Của Hai Vợ Chồng

Giới thiệu

Tóm tắt: Thụ mang ám ảnh tâm lý vì bị gia đình vứt bỏ nên luôn giấu mọi chuyện vào lòng, đau khổ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-thu-7-cua-hai-vo-chong>

1. Chương 1: Lê Hải Đường...

“Hôm nay tăng ca, tối không cần chờ.”

“Ừa.”

“Rảnh đi một chuyến tới tiệm giặt là đi.”

“Không phải lấy quần áo về rồi sao?”

“Nhân viên cửa hàng lấy nhầm đồ.”

“Ồ. Lấy nhầm chỗ nào?”

“Ngăn tủ thứ hai, túi giấy màu xanh lam.”

“Ồ. Biết rồi.”

“... Anh đang làm gì đấy?”

“Ồ... . Hả?” Tôi khó khăn dứt khỏi cuộc đối thoại nhằm chán, nhìn hấn, lại nhìn tay mình. Tăng sáng là thời gian bận rộn nhất, cách giờ làm chỉ còn 40 phút, tôi rề rà ngồi bên mép giường nhìn chăm chăm vào tay của mình, đồng thời giữ nguyên động tác ấy đã được tròn 10 phút.

“Không có gì, móng tay dài quá.”

Mạnh Tiểu Viên nhìn tôi một cái, không nói gì, lục lọi trong ngăn kéo, ném ra một chiếc bấm móng tay, sau đó tiếp tục bận rộn chuẩn bị đi làm. Tôi yên lặng rút một tờ giấy ăn từ trong hộp khăn giấy đầu giường ra, đệm ở trên đùi rồi cắt móng tay ‘tanh tách’, cái chân dưới móng vẫn còn hơi ấm của hai người, lòng thì lạnh lạnh.

Mạnh Tiểu Viên lộn nhộn trong nhà một vòng, lúc trở lại phòng ngủ thì quần áo mũ nón đã chỉnh tề, tinh thần sáng láng. Túi tài liệu, chìa khóa xe, ví tiền... Hấn kiểm tra hết mỗi một đồ vật bắt buộc cần có rồi mới đưa mắt lại nhìn tôi. Tôi nhận thấy cái nhìn lom lom của hấn – chắc chắn bây giờ hấn đang nhú mày – cũng không ngừng đầu lên tiếp tục bấm móng tay. Cuối cùng, Mạnh Tiểu Viên không nói gì nữa, đi về phía huyền quan (*): “Đi thôi.”

(*) huyền quan: trong phong thủy và kiến trúc được hiểu là lối đi mà khách muốn tới phòng khách buộc phải đi qua, là khu đệm của phòng khách, có thể coi như tiền phòng, là nơi khách ‘nghỉ’ chân trước khi vào phòng chính.

“Còn quên gì không?”

“Ừm, không có.” Hấn lại kiểm tra thêm lần nữa, “Túi tài liệu, ví tiền, chìa khóa xe, điện thoại di động... Đủ rồi đi.”

Tôi mài đầu móng tay được cắt đến sáng bóng, ngẩng đầu nhìn hấn: “Chắc chứ?”

“Ừ. Bye. Cần thận đi muộn.”

Tôi há hốc miệng, thoáng giây ấy bỗng muốn níu hấn lại nhắc hấn đã quên cái hôn sáng trước khi ra cửa, nụ hôn mà đã quên bao lâu rồi ngay cả tôi cũng không nhớ được. Nhưng chưa kịp nói gì thì Mạnh Tiểu Viên đã đi thẳng.

Tôi lại cúi đầu nhìn cái tay trợ trụ của mình. Tôi đã từng chơi đàn ghita rất nhiều năm, để móng tay cũng rất nhiều năm. Trước đây, lúc còn yêu nhau nồng nàn, Mạnh Tiểu Viên có một cảm giác đam mê lạ kỳ với tay tôi, tôi vẫn hoài nghi hấn mắc chứng mê tay đẹp. Mỗi lần làm tình, hấn đều không ngừng liếm tay và móng tay của tôi, giúp hấn thủ dâm còn làm hấn hưng phấn cả khi khẩu giao ấy chứ. Bắt đầu từ sau khi ở chung, có một khoảng thời gian ham thích lớn nhất của hấn là sau giờ tan sở mỗi ngày, hấn sẽ sửa móng tay cho tôi, đương nhiên sửa tới sửa lui, thông thường đều sẽ sửa đến trên giường.

Chẳng qua lần hấn liếm tay tôi gần đây nhất là lúc nào nhỉ? Lần hấn muốn tôi khẩu giao cho hấn gần đây nhất là khi nào nhỉ? Lần hấn giúp tôi sửa móng tay gần đây nhất lại là khi nào nhỉ? Chúng tôi bên nhau đã được bảy năm. Bảy năm là một khoảng thời gian dài lắm, thế cho nên tôi đã không còn nhớ được nhiều chuyện nữa rồi. Cái mà tôi có thể nhớ chỉ là những cuộc đối thoại khô khan buồn tẻ, những việc vặt thông thường, và cả loại vận động như pit-tông làm theo lệ thường mà thôi. Mạnh Tiểu Viên mắc chứng mê tay? Nhưng tôi không chơi ghi ta không để móng tay đã hai năm, hấn lại chưa hề để ý tới.

Còn tôi, lại từ khi nào bắt đầu không còn để ý, hấn rốt cục vì sao không để ý đến tôi nữa đây?

=====

Kết quả đúng là đến muộn thật. Ban đầu còn muốn chuồn lẹ vào phòng làm việc, nhưng xui sao bị chị Lý – y tá trưởng tóm được, đồng nghiệp và hộ sĩ đi qua đi lại nhộn nhịp nhìn tôi mang khuôn mặt nghiêm túc cung kính như liệt sĩ cách mạng. Chỉ cần ai làm ở Tứ Viện mấy ngày thôi đều biết rằng, trong viện ai cũng có thể trêu chọc, chỉ có chị Lý thì phải đi đường vòng. Đừng nói tới tôi là một bác sĩ phó chủ nhiệm, dù giờ tôi có thăng lên chức viện trưởng, tôi cũng không dám cãi chị Lý một câu. Thực ra thì không phải chị Lý có chỗ dựa to như nào, mà là cho dù ai phải đối mặt với một bác gái đã làm việc ở bệnh viện hai mươi năm, biết toàn bộ các chuyện tám nhắm từ trên xuống dưới, tay chân nhanh nhẹn có thể chạy tới ấn bệnh nhân lên giường thì đều phải giảm ba phần khí thế. Ở trong hành lang đã nhận được một bài phê bình giáo dục 20 phút, quay đầu còn chưa đi được hai bước lại đá đổ một thùng nước dơ bên chân, quần ướt nửa ống. Vất vả lắm mới thay được chiếc quần, mặc áo blouse trắng, nhìn giờ cũng đã đến lúc khám bệnh, ai dè bệnh nhân đầu tiên đã làm tôi nhức đầu chết đi được. Rõ ràng là một cô gái rất khỏe mạnh, ở trường học bị bắt nạt không muốn tới trường, ngược lại bị mẹ cô mang đến khoa tâm thần, hỏi cô gái vấn đề nào là mẹ cô chen miệng cướp lời, tôi bực đến mức suýt thì yêu cầu mẹ cô ấy đi đăng ký khám luôn.

Không sai, tôi là một bác sĩ khoa tâm thần. Ở thành phố này, câu mắng thường nghe thấy nhất là “Mày sống khỏi Tứ Viện hả”, nơi được nói đến chính là bệnh viện tôi làm việc. Lúc vừa mới làm việc ở đó, tôi ghét nhất ngồi ghế trong phòng khám bệnh, bởi vì ở trong đó, có những tên bạn vĩnh viễn cũng không đoán được họ sẽ làm gì vào giây tiếp theo. Năm đó vào phòng bệnh rồi tôi còn bị thương mấy lần, còn vì chuyện ấy cãi nhau với Mạnh Tiểu Viên, suýt thì chia tay, nhưng cãi nhau thế nào đi nữa vẫn thấy ngọt ngào, điều ấy chứng tỏ hấn quan tâm đến tôi. Nhưng bây giờ đã quen với đám người trong phòng bệnh kia, tôi ngược lại không thích ngồi khám bệnh, hầu như ngày nào cũng chạy khỏi đấy thì Mạnh Tiểu Viên lại không hỏi tới công việc của tôi từ lâu rồi.

Khó khăn đưa tiễn mẹ con cô gái ấy, tôi nhấp một ngụm trà, cửa lại vang lên, tôi chỉ có thể thẳng lưng lên tinh thần: “Mời vào.”

“Tiểu Đường, là tao.” Nụ cười công thức của tôi mang trên môi chưa đầy năm giây đã bị người đàn ông cao lớn khối ngò, chiều cao 1m9 chen vào cửa kia lấy đi trong nháy mắt.

Ông trời ơi, hôm nay rốt cục tôi đã đắc tội ngài chỗ nào vậy. Tôi vừa nhìn thấy người này thì không khỏi đổ trán nằm úp người trên mặt bàn. Thằng nhãi này tên Thường Từ, là bạn thân của tôi, loại quan hệ thân thiết đến mức có thể mặc chung một chiếc quần ấy, chơi với nhau từ nhỏ tới cấp 3, đại học cùng trường khác khoa, công việc cùng một thành phố. Trước khi tôi gặp Mạnh Tiểu Viên, bất kể là đầu óc hay nữa

người dưới đều không có kiêng nể gì sất, là một anh đẹp trai chỉ cần là đàn ông đều có thể thương, chỉ có riêng Thường Từ là tôi chưa hề sinh ra nửa chút dục vọng nào với nó. Chỉ là thằng nhãi này đáng người theo kiểu mãnh nam, nhưng toàn làm những chuyện kiểu hâm hâm dở dở thôi. Sau khi tốt nghiệp, kinh tế suy thoái việc làm khó kiếm, chả hiểu nó nghĩ gì mà đi làm nhân viên bán đồ dùng tình thú cho dân gay, buôn bán thì khá là trôi chảy, phát đạt. Nhưng từ đó trở đi, nó không ngừng bị dân gay quấy rầy, thế là cứ ra sức quấy rầy tôi, tìm tôi làm cổ vấn tâm lý, lúc nghiêm trọng mấy lần yêu cầu vào viện chúng tôi, làm Mạnh Tiểu Viên đặt cho nó biệt hiệu “Bể mãi không cong thật là lực sĩ”.

... Đột, hôm nay sao tôi lại cứ nghĩ tới Mạnh Tiểu Viên thế nhỉ. Sắc mặt tôi lại sầm hơn, tên Thường Từ kia hoàn toàn không để ý tới sắc mặt xui xẻo của tôi, chẳng biết xấu hổ tiến lại bắt đầu nói: “Tiểu Đường, tao lại tới khám bệnh. Cổ vấn tâm lý chẳng có tác dụng gì, lần này mày phải kê cho tao chút thuốc, nằm viện cũng được...”

“... Mày mà nằm viện có tin tao cho mày cùng phòng với người bệnh cứ thấy vật thể hình tròn là cắt không hả!” Tôi cắn răng nghiêng lợi nói.

“Sao cũng được, chỉ cần đừng là gay.”

“Tao không biết tên kia có phải không, tao chỉ biết là trước mặt mày, bác sĩ tao đây từ đầu xuống chân là một gay thứ thiệt. Không bằng mày mời cao minh khác?” Tôi từ tốn nâng chén trà lên.

Thường Từ lập tức đổi sang vẻ mặt nịnh nọt: “Ấy Tiểu Đường cậu đừng nóng mà... Tớ nói thật, lần này cậu kê cho tớ chút thuốc đi, chẳng trợ lý kia của tớ, gần đây cứ không cẩn thận chạm vào mông tớ, nếu không phải tớ vẫn biết trong lòng tớ có chút vấn đề thì thật cho là hần đang quấy rối tớ đấy!”

Tôi suýt thì phun nước trà ra ngoài, bình ổn lại rồi, tôi mở ngăn kéo, tùy tiện tìm lọ vitamin, lấy ra ném cho nó: “Cho mày một lọ, khi nào cảm thấy mình có chuyện thì uống một viên. Thuốc này bọn tao còn chưa đưa ra thị trường, đừng truyền ra ngoài đấy.”

“Tao biết trên đời này chỉ mày tốt với tao nhất mà!” Thường Từ cảm ơn liên hồi cảm động đến rớt nước mắt vội vàng mở nắp lọ ra, dùng trà của tôi nuốt viên vitamin, sau đó trân trọng cất cái lọ đi rồi mới từ từ bình ổn lại khỏi trạng thái cuồng hóa, “Tối mời mày với lão Mạnh ăn cơm nha?”

“Sao chuyện gì cũng có thêm hần?” Tôi nghe xong đã cảm thấy phiền lòng, “Mày nhìn trúng hần hử?”

“Tuyệt đối không có! Tao là thẳng!” Một câu nói trúng nỗi buồn của Thường Từ, nó vội vàng uống thêm viên vitamin nữa, lúc này mới ảm ức nói với tôi, “Hai vợ chồng nhà mày, tao không thêm hần thì thêm ai...”

“Coi cái dạng tiểu thụ của mày kìa... Aiz aiz aiz mày đừng uống, tao chỉ đùa thôi! Đùa chút thôi!” Tôi vừa nghĩ có nên gọi điện thoại cho trợ lý của Thường Từ bảo hần ta mau bắt Thường Từ đi, vừa giữ cái tay móc thuốc của hần, “Buổi tối hần phải tăng ca, thôi hai ta đi uống một chén đi. Mày mời.”

“Được, vậy hết giờ làm tao tới đón mày.”

“Được. Mày mau cút đi, tao còn bệnh nhân đấy.”

“Vâng vâng vâng bác sĩ Lê, tiểu nhân xin cáo lui...”

Tôi vừa bực mình vừa buồn cười nhìn Thường Từ ra vẻ nịnh nọt rồi đi, yên tĩnh một lát, cảm thấy nét cười dần cứng, không khỏi chà xát gương mặt. Hôm nay tôi mắc cái chứng gì vậy? Móng tay đã cắt từ sớm rồi mà... Mịa, lão tử năm nay đã 32 rồi, cũng không phải cô gái với mỗi tình đầu. Huống chi Thường Từ nói không sai, tôi và Mạnh Tiểu Viên là đôi vợ chồng. Cái thứ như tình yêu cùng lắm thì giữ được 2 năm, chúng tôi đã sống bên nhau 7 năm rồi, nếu còn sôi nổi và tình cảm mãnh liệt thì đúng là dở. Chúng tôi đã là một phần trong sinh hoạt của nhau, cặp vợ chồng, không phải là sống với nhau sao.

Tôi cố đè nén nỗi sầu muộn vừa chua xót vừa lạnh vừa nói không nên lời xuống, xốc lại tinh thần, lão tử vẫn là Lê Hải Đường không có gì theo đuổi cũng không có buồn phiền gì kia. Tiện tay lấy di động ra nhắn cho Mạnh Tiểu Viên một tin: “Tối đi uống rượu với Thường Từ, anh tăng ca nhớ mua cái gì ăn đỡ đói, đừng để mệt quá đấy.”

Tin nhắn đã gửi đi. Tôi mở thư đã gửi ra thường thức tin nhắn của mình, chặc chặc, chết mắt, nếu tôi muốn buồn nôn là buồn nôn được ngay. Thôi khám bệnh vậy, tiếng đập cửa lại vang lên, tôi tiện tay nhét di động

vào túi áo blouse, tiếp tục ngồi khám bệnh. Hôm nay bệnh nhân tới khám có nhiều người dờ hơi lắm, khổ sở mãi mới tới trưa, ngây ngô chạy tới căn tin gọi cơm, thuận tay lấy di động ra xem giờ, phát hiện Mạnh Tiểu Viên nhắn tin lại. Là khen tôi hiền lành hay mắng tôi đây, tôi thờ ơ một tay ăn một tay mở tin nhắn.

“Ừa.” Trong tin nhắn viết như vậy.

><><><>

2. Chương 2: Mạnh Tiểu Viên...

Cuộc sống cứ dần dà trôi qua, lặp đi lặp lại thì thấy không tốt, lúc không tốt thì muốn tìm chút việc vui để cuộc sống không rập khuôn như vậy nữa. Thực ra, tôi thấy hiện nay, vào thời kỳ đầu của cái quá trình không tốt đó – chẳng hạn như một tuần lễ làm mấy lần, mỗi lần làm bao lâu, tiền hí (*) muốn sờ đâu thì chạm đó... Lại chẳng hạn như sáng mấy giờ rời giường mấy giờ ra cửa mấy giờ đến công ty quẹt thẻ, mấy giờ làm chương trình, một tuần đi làm mấy ngày, tăng ca và vân vân... Nhà tôi còn nói tôi lúc nào cũng nghĩ nhiều, nhưng sau đó tôi suy nghĩ, cảm thấy mình vẫn may, cùng lắm là áp lực lớn đã nghĩ nhiều, chỉ thế thôi.

(*)Tiền hí là một thuật ngữ chỉ giai đoạn đầu tiên trong lúc làm tình, mơn trớn, vuốt ve, tìm cảm giác cho đôi bên.

Gần đây nói chuyện với Hải Đường ngày càng ít, nhớ lại chuyện lúc sáng nay, hần ngồi trơ bên giường, mấy lần tôi đã muốn nói cái gì đó, nhưng thấy hần nghĩ suy sâu xa, nhìn chăm chăm vào móng tay mình, tôi đã nghĩ tới chuyện ma tuần trước Thái Thiếu Điền kể cho tôi, kể rằng một người phụ nữ nhổ móng tay mình rồi tự sát. Thực ra chuyện ma khá gần với cuộc sống, lúc nghe chẳng cảm thấy gì, sau đó nghĩ lại mới dễ xảy ra vấn đề.

Chẳng hạn như bây giờ, tôi đã sắp nghĩ ra vấn đề rồi đây.

“Ê, này, Tiểu Viên, cậu đừng lo!” Giọng Thái Thiếu Điền đột nhiên vang lên từ phía sau.

“Biến qua một bên đi, tôi đang suy nghĩ đây, đừng quấy rầy tôi.”

Thái Thiếu Điền vui vẻ, đặt mông ngồi bên cạnh tôi: “Cậu nghĩ cái gì, nghĩ tới tiểu tác gia tuần trước tới làm khách kìa hả?”

“Xì, tôi đang suy xét cuộc sống! Cuộc sống, cậu hiểu chưa?” Tôi lười nhìn y, xoa nắn mặt mình.

Thái Thiếu Điền đưa tay lấy sách trên bàn tôi – ‘Hồng Liên Bách Nhật’ do Ngô Tiểu Sơn viết. Lần trước tới làm khách, hần đưa riêng cho tôi hai cuốn, tôi mang một cuốn về cho Lê Hải Đường, để lại một cuốn trong phòng làm việc, dự định lúc rảnh thì đọc. Nhưng lần trước lúc vào WC gỡ ra hai trang đọc thử, thật sự là thấy không có cảm giác, cho nên tôi không hiểu được một cuốn tiểu thuyết kinh dị không dọa người thì có chỗ nào kinh dị chứ.

Thái Thiếu Điền lật sách được hai trang lại ném qua một bên, rút một chiếc kẹo que từ trong túi áo ra, xé mở rồi ngậm trong miệng, ậm à ậm ừ mở miệng nói: “Trưa nay ăn cái gì thì ngon nhỉ?” Gần đây hần đang cố cai thuốc, ngoại trừ kẹo que mang theo bên người thì chính là kẹo cao su, làm người ta cảm thấy giống như là muốn hồi xuân ấy.

Hần thấy tôi nhìn hần, lại lấy ra một chiếc kẹo que từ trong túi áo nhét vào tay tôi: “Đừng nhìn chăm chăm vào kẹo của tôi như thế, cho cậu một chiếc đây.”

Cầm kẹo nhướn mày, tôi thấy buồn cười: “Thực ra tôi cảm thấy, tôi chỉ cảm thấy một đàn ông đàn ang ngậm kẹo que thì còn hình tượng gì?”

“Tôi lúc nào mà chẳng không hình tượng, ngậm kẹo que thì sao chứ.” Hần nhún vai.

Lúc này di động trong túi áo rung lên, lấy ra nhìn một cái, là tin nhắn. Thái Thiếu Điền ló đầu tới xem, vừa xem vừa đọc: “Tôi đi uống rượu với Thường Từ, anh tăng ca nhớ mua cái gì ăn đỡ đói, đừng để một quá đấy.” Sau đó thì vui vẻ, “Tiểu Viên này, nhà cậu đúng là còn cẩn thận hơn cả phụ nữ bình thường đấy, như mấy cô bạn gái trước của tôi, nào có sẵn sóc vậy.”

Cười hì hì hai tiếng, ấn nút trả lời, tôi không biết nên đáp lại sao thì tốt —

“Anh cũng vậy” – như vậy lạnh nhạt quá không nhỉ?

“Tôi biết rồi” – hình như công thức hóa quá.

“Hay là tôi đi cùng anh” ? – hôm nay phải tăng ca không đi được.

“Anh cũng nhớ ăn cơm” – thực ra hẳn ăn còn khuôn phép hơn tôi, hình như không cần tôi nhắc.

Gãi đầu, tôi nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng ấn một chữ ‘Ừ’, sau đó máy móc ấn nút gửi đi.

Thái Thiếu Điền nói: “Tôi van cậu, cậu đáp một chữ ‘Ừ’ ôn hòa đều đều, người khác còn tưởng cậu chán hẳn(*) đấy!”

(*) trong xưng hô của người Trung Quốc, từ chỉ người được nói tới, bất kể nam/nữ đều là ‘tha’ nên dễ gây nhầm lẫn, mặc dù ‘tha’ chỉ nam và ‘thả’ chỉ nữ viết khác nhau song lúc đọc thì không khác gì nên khó phân biệt.

“Ồ...” Nhét di động vào trong túi áo lần nữa, tôi bóc que kẹo, ngậm trong miệng, muốn thở dài.

Thái Thiếu Điền ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường – 11:55, sau đó lại nhìn tôi: “Còn 5 phút nữa là hết giờ rồi, chúng ta tán chuyện tiểu tác gia của cậu đi?”

“Tiểu tác gia kia không phải của tôi, cậu đừng nói bậy.” Ngậm kẹo que cắn một nhát lồi que ra ném đi.

“Chắc, nói không phải, ai tin được? Hôm đó tôi thấy hai cậu đôi ta vai sóng vai trò chuyện như sắp chúi đầu vào nhau rồi còn gì.” Thái Thiếu Điền ném cho tôi một cái lườm, “Tiểu Viên này, tiểu tác gia kia thật không tồi đâu, thất lưng nhỏ chân dài, khuôn mặt kia trông khá là xinh đẹp đấy, làm tác gia thật tiếc quá, đi làm diễn viên bảo đảm là nổi âm ỉm.”

“Xời, hẳn muốn nổi cũng đừng kéo tôi vào, tôi là người có vợ rồi, hoa nhà thơm nhất, hoa dại gì gì đó đều là cỏ dại.” Tôi cắn vỡ kẹo nuốt vào, kết quả vẫn dính trên răng, dùng đầu lưỡi cạy mãi mà chẳng được, cuối cùng phải mượn que tăm.

Thái Thiếu Điền vẻ mặt ngạc nhiên: “Lời này cậu nói thật đúng là... nói năng có khí phách, tôi thật muốn vỗ tay cho cậu. Nhưng gần đây tôi thấy cậu tựa hồ có chút dục cầu bất mãn(*) đấy.”

(*) dục cầu bất mãn: theo nghĩa đen tức là muốn mà không được thỏa mãn, nghĩa bóng ám chỉ tình dục không được thỏa mãn.

“Au au?” Cây tăm nghiêng một cái suýt thì cắm vào cổ họng, sau đó cắn phải đầu lưỡi, “Cậu biến qua một bên đi, biến biến biến, cậu mới dục cậu bất mãn, cả nhà cậu đều...”

“Nè, cái này nói cả nhà là không được đâu nhé!” Thái Thiếu Điền lừ tôi một cái, “Tôi chẳng qua cảm thấy thể thôi, cậu rốt cuộc có thực sự dục cầu bất mãn hay không tôi lại không biết.”

“Aizz, cậu cút đầu xa tôi một chút, tôi thực sự không muốn coi cậu là bao cát đâu, thực ra tôi là một người đàn ông có phong độ.” Vừa nói, tôi vừa dọn dẹp bàn, nhìn lên đúng 12 giờ tròn, dự định buổi trưa đi ăn McDonald – gần đây, hamburger của McDonald có chiết khấu vào buổi trưa, tôi và Lê Hải Đường đã muốn sáng sớm đi ăn KFC trưa đi McDonald nhưng thời gian chẳng khớp nhau bao giờ, kể ra là tôi lại thấy rầu.

Đương nhiên nếu như tôi nói với hẳn, “Thân ái chúng ta đã lâu chưa đi ăn McDonald anh cảm thấy rất buồn” chắc hẳn sẽ dùng ánh mắt nhìn quái vật để nhìn tôi – đương nhiên nếu như tôi nói “Thân ái chúng ta đã lâu chưa ăn cá nấu cay (*) anh cảm thấy rất buồn” thì hẳn cũng sẽ lấy mắt nhìn quái vật để nhìn tôi. Nói tóm lại là, tôi cảm thấy gần đây tôi trở nên giống bà mẹ, còn hẳn thì bắt đầu lơ là bà mẹ tôi đây. Tôi có phần nghĩ rằng thực ra là bởi vì tôi đã là bà mẹ (dài dòng) được 7 năm nên hẳn bắt đầu coi bà mẹ là chuyện phình phồng mà chẳng thêm quan tâm nữa...

(*) cá nấu cay: nguyên văn là thủy chữ ngư, đây là món cá nấu với toàn ớt là ớt và 1 đồng nguyên liệu nữa.

Ngay lúc tôi lằm bằm chờ thang máy thì Thái Thiếu Điền đã kịp chạy theo, tay trái xách cặp tay phải cầm một bưu phẩm, kẹo que trong miệng đã không còn. Ló đầu nhìn bưu phẩm kia, lại là cổ vịt gửi cho bạn gái phương xa của hắn – từ lúc bạn gái ở xa của hắn không tìm được cổ vịt, hắn bắt đầu mua cổ vịt gửi cho cô ấy. Có đôi khi tôi cứ nghĩ, nếu tôi và Lê Hải Đường yêu xa, tôi muốn ăn một bát canh miến thịt vịt gì gì đó, hắn có thể đóng gói gửi cho tôi hay không? Nhưng gần đây chuyển phát nhanh ngày càng nghiêm, nước nôi canh nóng chắc không gửi được đâu, dù có gửi tới được chắc cũng ôi thiu mất thôi.

Thái Thiếu Điền thấy tôi nhìn đăm đăm vào cái bưu phẩm của hắn thì tự nhiên móc một cái từ trong hộp ra kín đáo đưa cho tôi, miệng nói: “Tiểu Viên này, sáng sớm có phải cậu chưa ăn sáng không, sao tôi ăn kẹo cậu cũng nhìn chăm chăm, cổ vịt tôi gửi bạn gái cậu cũng nhìn chăm chăm...”

Đang nói dở, thang máy đã tới, hắn một tay kéo tôi vào thang máy. Sau đó tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc gọi tôi: “Mạnh chủ bá (*)?”

(*) Chủ bá là một người làm việc có vai trò của MC + hoạt náo viên: chuẩn bị + biên tập + phỏng vấn + chế tác, đạo diễn, chủ trì, ... nói chung là thập cẩm, hằm bà lằng.

Tôi quay đầu lại, thấy tiểu tác gia tuần trước tôi phỏng vấn đang đứng trong thang máy cười với tôi.

><><><>

3. Chương 3: Lê Hải Đường...

Ừ thì tôi biết thói quen thật không tốt. Lòng có chút không thoải mái là đi mua rượu, vừa nốc rượu là không kiềm chế được suy nghĩ của mình nghĩ tới những chuyện bực bội, vừa nghĩ tới là lại càng thêm bực, cứ lặp đi lặp lại như vậy... Kết quả là giày xéo thân thể của mình.

Là một người bác sĩ, chuyện này không tốt dĩ nhiên là tôi hiểu. Nhưng giống như có những người biết rõ ‘come out’ không khống chế được nửa người dưới của mình, có những người biết rõ tham ô trái pháp luật vẫn cứ mắc sai lầm, có những người biết rõ hít thuốc phiện sẽ nghiện vẫn không thể chống cự được cám dỗ.

Tôi không kiềm chế được loại thói quen thói nát này của mình.

Thực ra mấy năm rày tôi đã như vậy rồi, thật đấy. Mấy năm nay, tuổi tác càng lớn, tâm tình cũng không còn thoải mái như vậy nữa, cái lúc vừa quen Mạnh Tiểu Viên, tôi vẫn còn mang chút nóng nảy. Quyết liệt ‘come out’ với người nhà lại chia tay với bạn trai trước, vừa làm việc tại khoa tâm thần được không lâu mỗi ngày phải chịu áp lực thật lớn, quãng ngày ấy hầu như ngày nào tôi cũng tới PUB mua say, sáng sớm tỉnh lại bên cạnh luôn là một người đàn ông xa lạ. Mãi đến cái hôm tôi lại một lần say như chết, cơ thể đàn ông vắt trên người tôi cũng không rõ hình dạng ra sao, Mạnh Tiểu Viên chạy vào quán bar tha tôi ra như tha va li, đặt ở trên một chiếc Buick không biết chủ xe xui xẻo nào đổ ven đường, cho tôi một cái tát nảy lửa.

Cái bạt tai ấy thật là mịa nó đau, giờ tôi nhớ tới vẫn thấy xót. Lúc đó hắn tát tôi, tôi vẫn còn lơ mơ, lão tử lớn thế này đánh nhau với lưu manh, bị cha già đánh mắng như bệnh nhân mà cũng chưa có ai tát tôi. Chờ tôi phản ứng được lại muốn nổi trận lôi đình thì hắn lại bỏ nhào tới gặm cắn môi tôi một phen, gặm xong còn bĩu môi, hùng hổ nói rằng: “Làm người yêu tôi đi!”

... Mạnh Tiểu Viên là một tên ‘nhị’ (cũng thuộc dạng hâm hâm dở dở). Hắn thực sự là một tên ‘nhị’. Nhưng chính tên ‘nhị’, ‘ngốc bức’ ấy, mỗi lần tôi vì chuyện công việc, chuyện trong nhà mà ở bên cạnh tôi; vào mỗi lần tôi không chống đỡ nổi, đùa giỡn chọc tôi cười; vào mỗi lần tôi buồn chán, nghĩ mọi cách làm tăng tính thú sinh hoạt; vào mỗi lần tôi lên cơn đều nhân nhượng tôi tự cho là đúng. Đời này lần đầu tiên tôi gặp người tốt với tôi như vậy.

Nhưng mấy năm nay hắn càng ngày càng chín chắn. Có đôi khi tôi cảm thấy thời kỳ chín chắn về mặt tâm lý của Mạnh Tiểu Viên có phải muộn hơn người khác mấy năm không, tới năm 30 rồi mới bắt đầu từ từ

trở nên ra dáng đàn ông. Hắn bắt đầu thường xuyên mặc comple, bắt đầu phát triển mạnh trong sự nghiệp, càng ngày càng ít ‘nhị’, cũng chẳng còn dài dòng như bà mẹ nữa. Lúc làm tình hắn bắt đầu không còn trầm mê nữa mà ngày càng chú ý tới cảm nhận của tôi, hắn bắt đầu nhớ kỹ mỗi một ngày kỷ niệm rồi đặt nhà hàng cao cấp đưa tôi đi chơi một số thứ quá đắt, thế nhưng có đôi lúc tôi nhìn hắn sẽ cảm thấy hắn rất xa lạ. Tôi lại bất giác hoài niệm cái tên Mạnh Tiểu Viên vừa lên giường đã hoàn toàn theo nửa người dưới, đợi đến sáng hôm sau mới ôm tôi xin lỗi các kiểu, cái người vĩnh viễn không nhớ bất kể ngày kỷ niệm nào làm tôi buồn phiền đến muốn nôn ra máu kia.

Cái tên Mạnh Tiểu Viên vừa ‘tra’ vừa thối nát vừa ấu trĩ, Lê Hải Đường gửi cho hắn một tin nhắn, hắn cũng tuyệt đối không đáp lại một tin nhắn chỉ có chữ ‘Ờ’ thôi đâu.

...

... ..

... .. Đệt! Tôi uống nhiều nước tiểu ngựa (~ bia) như vậy, nhớ lại lâu như vậy, chính là bởi vì một mẫu tin nhắn thôi sao! Tôi mịa nó sao lại ấu trĩ như vậy!

“Tiểu Đường mày không sao chứ...” Thường Từ dè dặt quan sát sắc mặt tôi, “Mày vẫn nên uống ít đi thôi, mày mà say lê lét ở đây, tao biết ăn nói với lão Mạnh sao...”

“Lão Mạnh em gái mày!”

“Lão Mạnh lúc nào thì thành em gái tao rồi, nếu thật là em gái tao thì cũng nên là mày chứ...”

“Mịa!” Tôi cầm chai bia bỗng đứng lên. “Thường Từ mày có ý gì?!”

“Bình tĩnh bình tĩnh!” Thường Từ cuống quýt ấn tôi xuống, “Tao không có ý gì thật không có ý gì! Tao không phải một thằng nam sao, cũng không hiểu bọn con chúng mày nghĩ thế nào. Tao chính là nghĩ một người ở trên một người ở dưới, nếu như bên làm nữ đương nhiên phải ở bên dưới làm nữ... Mày bình tĩnh bình tĩnh bình tĩnh! Mày là đàn ông, đàn ông đích thực! Tao chỉ nói thôi mà, nói thôi mà!”

“Thường Từ, có đôi khi tao thật muốn xé banh mồm mày...” Ngắm nhiều cồn quá, đầu óc cứ ong ong đau, tôi vô lực lườm Thường Từ, “Lần thứ một vạn tao nói cho mày biết, tao ở bên dưới không phải bởi vì Mạnh Tiểu Viên đàn ông hơn tao, mà là bởi vì Mạnh Tiểu Viên mịa nó bị trĩ sang!”

Cồn dẫn đến não tàn (đầu óc có vấn đề), hơn nữa do Thường Từ kích thích, câu cuối tôi nói hơi lớn. Ừ... E là không chỉ hơi thôi đâu... Tiếng nói vừa dứt, cả quây lộ thiên la hét ầm ĩ chột im phăng phắc, ánh mắt của người ngồi mấy bàn xung quanh tập trung hết lên người tôi.

“Nhìn cái gì chứ! Lão tử chính là bị đàn ông đè đấy, thì sao hả?” Tôi nhìn trái phải chung quanh, vỗ bàn, rống to hơn.

Người nhìn tôi lập tức đều quay đầu đi trò chuyện hết, chẳng qua tiếng la hét ầm ĩ bắt đầu lần nữa thấy thế nào cũng theo kiểu gượng ép.

“Phục vụ đâu, thanh toán đi...” Thường Từ đỡ trán che nửa mặt, áp úng gọi người tính tiền.

“Mày làm gì? Tao vẫn chưa uống đủ đây! Sao mà ngại mất mặt? Mày mở quán mỗi ngày roi da nên được trứng chiếc, sao chưa thấy mày mất mặt bao giờ?”

“Không cần thối tiền đâu!” Thường Từ vỗ tờ tiền xuống bàn, quyết định nhanh tay dìu tôi ra ngoài.

“Mày làm gì, đừng cù cưa cù nhằng chứ, gia là người có vợ...”

“Lê Hải Đường mày là gia mày là gia, gia, xin mày thương xót tiểu nhân đi thôi...”

“Tao không đi đâu, tao phải về nhà... Tao phải về nhà làm cơm cho Tiểu Viên nhà tao...”

“Tiểu Viên nhà mày hôm nay tăng ca, không cần mày làm cơm...”

“Tao muốn làm cơm!”

“Được được được làm cơm! Bây giờ tao đưa mày về làm cơm!”

“Tao làm cơm ăn cực ngon...”

“Vâng vâng vâng, tay nghề nấu ăn của Lê gia là hạng nhất của nhất...”

“... Tiểu Viên?”

“Ấy tao là Thường Từ không phải lão Mạnh nhà mày! Mày nhìn rõ ràng đừng nhận sai, nhận sai rồi là tao sẽ chết rất thảm!”

Tôi ngừng bước chân. Cảm giác như là có chậu nước lạnh hắt ướt từ đầu tới chân, đầu óc bị cơn làm mờ màng ‘tỉnh’ một tiếng, thoáng cái đã tỉnh táo.

Cách một con đường, tôi nhìn thấy Mạnh Tiểu Viên và mấy người vừa nói vừa cười đi vào một quán ăn, chắc đều là đồng nghiệp, bởi vì tôi nhận ra Thái Thiếu Điền trong đó. Cũng chỉ có một người đi theo bọn họ trông khang khác, đó là một người con trai trẻ tuổi cười trông rất được, mặt mũi khá đẹp, là quá đẹp ấy. Cậu ta nhăm mắt theo đuôi sát bên cạnh Mạnh Tiểu Viên, chẳng biết nói gì, hai người đều mỉm cười.

Tôi cúi đầu nhìn đồng hồ, mười hai giờ rưỡi đêm. Lại lấy di động ra nhìn qua, không có ai gọi tới, cũng không có tin nhắn.

“Ấy? Kia không phải lão Mạnh nhà mày sao? Tăng ca xong còn đi với đồng nghiệp à. Chúng ta qua bắt chuyện cái không?”

“Không được, tao phải về nhà.”

“Lão Mạnh ở đây không muốn ăn cái gì sao? Không cần mày làm cơm.”

Tôi nhìn Thường Từ, đi tới ven đường tiện tay gọi một chiếc taxi, mở cửa xe liền ngồi vào.

“Ấy mày làm gì đấy, muốn về nhà thì cũng là tao đưa mày về.”

“Tài xế, đường Hà Châu.” Tôi đóng cửa xe cái phịch, mặc kệ Thường Từ lú lú. Taxi nhanh chóng bỏ rơi Thường Từ, tôi dựa vào cái lưng ghế đằng sau, cuộn người lại.

><><>

4. Chương 4: Mạnh Tiểu Viên...

Nói tới tiểu tác giả tới làm khách tuần trước, thực ra tôi không thích cậu ta lắm. Tuy tôi tự phân tích một phen, nếu như đặt vào 7 năm trước tôi còn chưa gặp Lê Hải Đường thì chắc tôi còn sẽ động tâm linh tinh với cậu ta đấy, nhưng giờ đây gặp người như thế, tôi không cảm thấy gì cả, nhiều lắm cảm thấy cậu ta trông khá là dễ nhìn thôi.

Thế nhưng cậu ta có cảm giác gì với tôi, tuy rằng tôi không nói rõ được, nhưng trực giác mách tôi rằng... Tôi nên cách xa cậu ta một chút. Không phải tôi tự kỷ, tôi vẫn cảm thấy trạng thái hiện nay không tồi, bất kể nhìn từ phương diện nào đều thấy trạng thái này là tốt nhất, đương nhiên nhà tôi tựa hồ khó chịu với trạng thái tốt đẹp hiện nay – tuy rằng hẳn không nói gì, nhưng tôi thực sự có thể cảm giác được.

Khụ, đi xa quá, tiếp tục nói tới tiểu tác gia, tôi cảm thấy động cơ bất lương của cậu ta với tôi, cho nên tôi muốn lơ cậu ta, thế là khi làm xong chương trình thăm hỏi kia tôi liền cắt đứt liên hệ, nhưng tôi trăm triệu lần không ngờ rằng, cậu ta lại tìm tới đài!?

Nhớ lại tình hình bên trong thang máy, tôi đứng sau Thái Thiếu Điền, tiểu tác gia đứng trước mặt Thái Thiếu Điền, giữa tôi và cậu ta cách một người, tôi cố gắng không nhìn tới cậu ta, cậu ta thì cố gắng nhìn tôi, sau đó Thái Thiếu Điền liền không chút do dự ngồi xổm trong góc giả vờ xung quanh đều là không khí.

Sau đó tiểu tác gia – Ngô Tiểu Sơn – cậu ta chậm rì rì mở miệng: “Nói tới thang máy, thực ra có rất nhiều chuyện kinh dị.”

Thái Thiếu Điền đã mắt nhìn mũi, mũi nhìn tìm giả vờ chẳng nghe thấy gì, tôi chỉ có thể nói tiếp: “Những chuyện ấy đã xưa... Không có gì kinh khủng cả.”

Đây là lời nói thật, bởi vì tôi thật sự không cảm thấy có gì kinh khủng cả. Thực ra thứ dọa người nhất chính là con người đi, những thứ ma quỷ này có đáng sợ như những bệnh nhân trong viện tâm thần không, so với những bệnh nhân vừa mở cửa đã cầm dao bổ nhào vào người cho một phát thì những con quỷ này chẳng là gì! Cho nên từ trước tới nay tôi đều cảm thấy Lê Hải Đường nhà tôi đúng là trâu bò, hẳn là một bác sĩ, hơn nữa còn là bác sĩ của bệnh viện tâm thần, hơn nữa là bác sĩ có thể kiểm chế những bệnh nhân phát bệnh này, tôi cứ luôn nghĩ rằng, nếu có một ngày Lê Hải Đường nhà tôi ra ngoài gặp phải kẻ bắt cóc, hẳn chắc chắn có thể tay không kiểm chế họ, tuyệt đối có thể đánh cho kẻ bắt cóc ấy mặt đất dẫu không dám nhúc nhích.

Ngô Tiểu Sơn – tiểu tác gia ấy – cậu ta nhếch khóe miệng cười, khóe mắt đuôi lông mày ấy đều cong cong lên, thế là trong chớp mắt, tôi cảm thấy toàn bộ bên trong thang máy đều phấp phới đầy hoa đào màu hồng phấn, sau đó cậu ta còn nói: “Mạnh chủ bá, buổi trưa tôi mời ăn cơm nhé? Đi ăn đồ Pháp hay Nhật đây? Hay là đi ăn đồ Hàn nhé?”

Tôi yên lặng một lát, ngoảnh Thái Thiếu Điền đứng trong góc một cái, hít sâu một hơi: “À thì, trưa tôi định đi ăn McDonald.”

Nói lời này, tôi xin thề, tôi thật sự thấy khóe miệng Ngô Tiểu Sơn giãn giãn, sau đó Thái Thiếu Điền đứng trong góc lại rút một cái cổ vịt từ trong bưu phẩm của hắn ra đưa, hắn nói: “Tiểu Viên à cậu bao tuổi rồi mà trưa còn đi ăn McDonald? Có phải cậu còn muốn ăn Happy Meals(*) không?”

(*) Happy Meals: 1 suất combo của McDonald.

“Happy Meals ăn không đủ no.” Tôi nhận lấy cái cổ vịt của Thái Thiếu Điền đưa tới, mở ra gặm, “Cho nên tôi vẫn đang lo rốt cục nên đi KFC hay McDonald đây? Tôi có thể một mình ăn hết một suất combo gà rán của KFC đấy.”

Thái Thiếu Điền đỡ trán: “Cậu ăn đi ăn đi, một ngày nào đó sẽ ăn thành béo múp míp.”

Tôi ngẫm những lời này, lại nhìn Thái Thiếu Điền một cái, mắt trợn trừng: “Tiểu Thái à, cậu đang ghen tị với vóc người sáu múi cơ bụng của tôi phải không phải không?”

Thái Thiếu Điền nhất thời nổi giận, đang muốn bỏ tới thì thang máy đã tới tầng 1, tôi liền chạy vù ra ngoài thang máy.

Ngô Tiểu Sơn theo Thái Thiếu Điền đi ra khỏi thang máy, đứng trước mặt tôi cười ngọt: “Vậy tôi đi ăn McDonald cùng anh được không?”

Nghe những lời này, tôi nhất thời toàn thân nổi da gà. Xin cho phép tôi dài dòng phân tích những lời này một phen, đầu tiên những lời này nói cứ như là tôi quen thân với cậu ta lắm ấy, nhưng thực ra tôi căn bản không quen cậu ta, đây có phải có thể nói lên rằng hẳn muốn mượn hơi quan hệ giữa tôi và cậu ta không? Nhưng mà hành vi vừa rồi của tôi đã thể hiện rõ ràng tôi thực ra chẳng muốn ăn trưa với cậu ta chút nào, cho nên hành động của cậu ta thật là có ý đồ riêng! Thứ hai, lúc nói những lời này cậu ta rất dịu dàng, kể ra có chút giống lúc tôi dỗ Lê Hải Đường nhà tôi bị cảm mà không chịu uống thuốc cũng dịu dàng dỗ dành hắn như thế, cho nên những lời dịu dàng như thế có thể nói lên nhiều vấn đề lắm. Cuối cùng, cái chữ ‘không’ cuối cùng kia, cái giọng điệu nhướn lên ấy! Tôi vốn không muốn suy đoán ý tứ của cậu ta với tôi chỉ có thể biết cậu ta có ý với tôi thôi. (bảo làm sao dài dòng =, =, nói không dấu phẩy luôn)

Thái Thiếu Điền ra khỏi thang máy bỏ lại một câu tôi đi gửi cổ vịt rồi biến luôn, sau đó chỗ cửa thang máy chỉ còn lại tôi và Ngô Tiểu Sơn mắt to trừng mắt nhỏ – đương nhiên tôi là mắt to, mắt của tôi khá là to đấy.

Mặc dù mắt tôi khá to, nhưng rõ ràng là tôi không chịu nổi cái nhìn chăm chăm thâm tình tựa hồ viết bốn chữ ẩn tình đưa tình ấy của cậu ta, vì thế tôi chỉ có thể nói: “Hay là chúng ta cứ đi ăn KFC đi, phần combo cũng khá đủ.”

Ngô Tiểu Sơn tiếp tục cười, sau đó gật đầu: “Đi thôi đi thôi, tôi biết chỗ đầu đường Trung Sơn có quán KFC.”

Nghe lời này trong lòng tôi thầm gào rú: tôi biết tôi biết tôi biết tôi đã làm ở chỗ này nhiều năm như vậy sao tôi không biết đầu đường Trung Sơn có một quán KFC chứ, hơn nữa rõ ràng tôi đã biểu hiện rõ ràng không muốn đi ăn với cậu sao cậu còn làm bộ như không thấy cậu thật làm như không thấy sao không thấy sao a a a a a a!

Sau đó Ngô Tiểu Sơn ôm vai tôi đi ra khỏi tòa nhà. Tôi cứng ngắc người một chút, rốt cục tôi là muốn đẩy ra không đây? Do dự 3s rồi ta đẩy cậu ta ra, sau đó nói: “Này, trời nóng...”

Ngô Tiểu Sơn cười cong mắt: “Hôm nay dự báo thời tiết nói sẽ hạ nhiệt độ mà Mạnh chủ bá.”

Tôi yên lặng nhìn cậu ta 2s, sau đó tôi yên lặng đi phía trước, không nói.

Ngô Tiểu Sơn rất tự nhiên theo kịp, vừa bước đi vừa nói: “Mạnh chủ bá thích đọc tiểu thuyết của tôi không?”

“Không thích lắm.”

“Ày chà? Có thể nói ra là vì sao không?”

“Ack... Đề tài không thích...” Ra khỏi tòa nhà rồi tôi ngẩng đầu nhìn trời, quả nhiên là trời nhiều mây, gió mát vù vù.

“Mạnh chủ bá thích loại tiểu thuyết gì?” Ngô Tiểu Sơn tiếp tục hỏi.

“Tôi thích lướt web hơn – tôi thấy tiểu thuyết của cậu khá là Tấn Giang.” Tôi bỗng nhớ tới lúc ngồi lướt web với Lê Hải Đường nhà tôi ở nhà vào buổi tối, có một lần tôi vào nhầm một diễn đàn màu phấn hồng, xem được vài trang thì mặt đỏ lừ, còn bị hấn giữu tôi mãi. Nhưng sau đó tôi muốn tiếp tục đi lầm vào thì thế nào cũng không tìm được, đúng là bi kịch.

“Mạnh chủ bá còn đọc tiểu thuyết mạng ư?” Giọng Ngô Tiểu Sơn cao lên.

Tôi gật đầu cứng nhắc, sau đó nghe thấy Ngô Tiểu Sơn còn nói: “Thực ra tôi có viết chút văn đăng trên mạng, nói không chừng Mạnh chủ bá đã đọc qua tiểu thuyết của tôi rồi ấy!”

Tôi yên lặng suy nghĩ 2s, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy cửa KFC, vì thế tôi nghĩ tôi giải thoát rồi, chạy vội vào KFC mua hai suất combo không khỏi phân trần kín đáo đưa cho cậu ta một suất rồi thấy vẻ mặt kinh ngạc của cậu ta – nói thật trong cái giây phút ấy tôi thấy sướng thế, tôi thật muốn cậu ta ăn hamburger rồi ghen chết luôn đi, đừng quần lấy tôi nữa.

Nhưng ông trời rốt cục không nghe thấy tiếng lòng tôi, ăn xong KFC rồi cậu ta nói cậu ta muốn biết đài phát thanh rốt cục là như thế nào – tôi nói cái này có gì mà phải hiểu kỳ – thế nhưng tôi không cách nào cãi lại được – vì thế cậu ta theo tôi về đài.

Sau khi tôi cười ngửa xem hoa mang theo cậu ta đi thăm thú xem đài phát thanh rốt cục là như thế nào, cậu ta còn nói muốn xem tôi thu chương trình – nói thật trong nháy mắt ấy tôi thật muốn lấy ống nghe điện thoại đập cậu ta ngất luôn, nhưng như vậy bạo lực quá, tôi phải duy trì phong độ của tôi, cho nên tôi nhin, vì thế cậu ta xem tôi làm chương trình cả buổi chiều.

Cuối cùng đến giờ tan ca tôi cứ tưởng rằng tôi tặng ca cậu ta sẽ đi – cậu ta đúng là đi thật, nhưng qua một lát cậu ta lại mang bánh gato quay lại! Cậu ta lại quay lại!! Không những lúc tặng ca không đi đã đành, sau khi chúng tôi hết giờ làm đi ăn bữa khuya cậu ta cũng theo – nếu tôi sớm biết Lê Hải Đường nhà tôi sẽ thấy cậu ta theo tôi đi ăn khuya còn kỳ quái chiến tranh lạnh với tôi một buổi sáng thì tôi thật sự sẽ bày tỏ với lãnh đạo rằng tôi còn có thể tặng ca mấy tiếng tuyệt đối không thành vấn đề!

Thế nhưng đó đều là nếu như...

Hôm đó lúc tôi về nhà, nhà tôi đã đi ngủ, tôi nhẹ chân nhẹ tay bò lên giường, sau đó bị hấn đạp xuống dưới, tôi lại bò, hấn lại đạp...

Lại bò...

Lại đạp...

Bò...

Đạp...

Bò bò bò...

Đạp đạp đạp...

Sau đó tôi bùm cái mông bị thương chui vào phòng sách ngủ.

Sáng hôm sau thức dậy, hần... hần chiếm lấy WC...

><><><>

5. Chương 5: Lê Hải Đường...

Lúc học đại học, lúc công tác, lúc khám bệnh, tôi thường sẽ rất bức bối chất vấn mình rất cục vì sao lại chọn loại công việc dở hơi như làm bác sĩ khoa tâm thần này. Dễ bị thương, luôn bị người ta hiểu lầm, tiền lương thì ít.

Nhưng sau đó ngẫm lại, tôi là một người luôn luôn dày vò xoắn xuýt, đại khái là vốn đã hợp với khoa tâm thần rồi. Ý tôi là, vào khoa tâm thần làm bác sĩ ấy. Bác sĩ chúng tôi không thể cứ sống như Mạnh Tiểu Viên, việc đó sẽ làm bệnh nhân cảm thấy xa cách. Chúng tôi phải thân thiết với họ, hiểu họ, ngụy trang đến mức chúng tôi giống như họ, mới có thể được họ cho phép tiếp cận, từ từ lôi họ khỏi vách ngăn với thế giới. Thế nhưng cứ giả vờ mãi, tôi cảm thấy tôi hình như đang dần dần bị kéo tới bên phía họ. Có đôi khi tôi nhìn vào mắt bệnh nhân, sẽ bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi. Phía sau những con mắt hoặc mê man hoặc ngu dốt hoặc tối tăm hoặc điên cuồng ấy, hình như đều cất giấu loại lạnh lùng cùng hứng thú dạt dào kinh khủng: xem mày chừng nào thì giống chúng tao, mày sớm muộn cũng sẽ như chúng tao.

Có lẽ nói cũng hơi khoa trương, tôi đúng thật thỉnh thoảng sẽ bỗng nhiên cảm thấy tách biệt với thế giới này, nhưng làm việc như chúng tôi, chung quy tinh thần bình thường ăn uống ngon lành thân thể khỏe mạnh, vậy cũng là đủ rồi. Chẳng qua mỗi lúc như thế này, tôi sẽ cảm thấy rõ ràng khoảng cách và khác biệt giữa tôi và Mạnh Tiểu Viên hơn.

Cái hôm tôi và Mạnh Tiểu Viên bên nhau được tròn 2 năm, hần đã quên ngày kỷ niệm, tôi cãi nhau với hần một trận sau đó kịch liệt làm tình. Lúc tỉnh lại là 3h sáng, hần ngủ như heo, tôi nhìn khuôn mặt hần cảm thấy tôi đã không thể thương hần hơn được nữa, ngực nhói đau cứ như thể bị một bàn tay to nắm chặt toàn bộ tim phổi vậy. Tôi cực kỳ khủng hoảng mặc quần áo chạy ra khỏi cửa, ở dưới nhà hút hai hộp thuốc rồi về nhà, bảo với hần đang mơ mơ màng màng hỏi tôi đi đâu là tôi đi mua hộp sữa.

Bảy năm qua chúng tôi sống rất hài hòa bình thản, cãi nhau đánh mắng nho nhỏ, củi gạo dầu muối. Nhưng ngày đầu tiên sống với hần tôi đã hiểu, hần là một kiểu người này còn tôi là một kiểu người khác. Hần có một gia đình hạnh phúc ba mẹ đáng kính em trai em gái đáng để cưng chiều, là người duyên phận vô cùng tốt lại là chủ bá đài truyền hình nhiều tiền, còn tôi cắt đứt quan hệ với người trong nhà, lẻ loi một mình, làm cái loại nghề nghiệp quái gở lương hèo như bác sĩ khoa tâm thần. Kiểu người như hần, sẽ có một ngày chín chắn, độc lập, sự nghiệp thành công, một ngày tiến về phía trước. Còn người như tôi, chỉ biết càng ngày càng ỷ lại vào người khác, giậm chân tại chỗ, một ngày nào đó sẽ chìm xuống. Chúng tôi ở bên nhau, không phải tôi kéo hần làm hần cả đời giậm chân tại chỗ, chính là cuối cùng có một ngày hần càng chạy càng xa đi tới phía mà tôi không có cách nào chạm tới được.

Mạnh Tiểu Viên chưa bao giờ biết, bắt đầu từ hôm kỷ niệm hai năm ấy, sau đó mỗi một lần tôi yên lặng nửa đêm chạy ra ngoài rồi lại chạy về không để lại dấu vết, là tôi thật lòng muốn rời khỏi như thế rồi không trở về. Tôi muốn rời khỏi hần, tôi thực sự muốn rời khỏi hần.

Thế nhưng tôi không nỡ. Nếu thực sự đi rồi, đời này tôi cũng không gặp được người tốt với tôi như vậy nữa.

Vì thế mấy năm qua đi, cuối cùng tôi vẫn sống trong một loại lo nghĩ tuần hoàn: bởi vì tôi yêu Mạnh Tiểu Viên, cho nên tôi phải rời khỏi hần, lại bởi vì hần yêu tôi, cho nên tôi không nỡ rời khỏi hần. Như vậy có

phải nếu hần không còn yêu tôi là tôi có thể rời khỏi cái vòng tuần hoàn chết tiệt này không? Sự thực là nếu hần đi yêu người khác, chắc tôi chỉ biết giết chết hần rồi tự sát thôi.

Trong phòng tối om, tôi cuộn người lại trên giường, trong đầu đau khổ buồn tủi. Thực ra tôi rất hiểu Mạnh Tiểu Viên, tôi biết tin nhắn kia hần chỉ là không biết còn có gì có thể nói, tôi cũng biết hần vừa rồi chẳng qua là tăng ca xong đi ăn bữa khuya bồi bổ thể lực, không biết người con trai xinh đẹp đến chết tiệt kia là ai, chẳng qua dù là cách một con đường, tôi cũng có tự tin nói Mạnh Tiểu Viên cũng không đặt người kia trong lòng. Thế nhưng tôi mịa nó vẫn là khổ sở muốn chết, khổ sở đến mức ngứa răng.

Lúc này tôi nghe tiếng mở cửa phòng. Tôi yên lặng nghe tiếng Mạnh Tiểu Viên để đồ, tắm rửa, thay quần áo, sau đó rón rén bò lên trên giường, đến lúc hần muốn bò lên trên, tôi đập một phát mạnh.

Biến.

Hần lại bò, tôi lại đập.

Biến!

Hần bò lên rất kiên nhẫn, tôi nhất thời cảm thấy khó chịu, tức giận đến mức tôi dùng sức bình thường dùng với bệnh nhân đập phăng hần xuống dưới.

Biến biến biến! Mạnh Tiểu Viên Mạnh Tiểu Viên Mạnh Tiểu Viên Mạnh Tiểu Viên! Anh cách xa tôi chút thì còn tốt! Nếu không anh sẽ khổ sở đấy!

Chắc là do tôi đã hăng quá, hần ử rữ biến vào phòng sách. Tôi vẫn nghe tiếng hần nằm xuống, nghe hần ngáy khò khò, bỗng cảm thấy tiếng ngáy quen thuộc nay quá xa, chần gối bên cạnh cũng quá lạnh.

Lê Hải Đường, mày có thể có chút tiền đồ hơn được không?

Cho nên ai nói bác sĩ khoa tâm thần đều mắc bệnh tâm thần, lời ấy thật là đúng quá.

Bạn xem đi, đây là một loại băng trong giếng sâu đấy.

Sáng hôm sau, lần đầu tiên tôi dậy rất sớm, xác thực mà nói thì tôi căn bản chẳng ngủ. Tôi tiện tay cầm một cuốn sách đi vào WC, khóa cửa lại, sau đó ngồi trên bồn cầu chậm rãi lật sách.

Chẳng bao lâu sau, tôi nghe tiếng Mạnh Tiểu Viên cũng rời giường. Giường chiếu, gấp chăn, sau đó xỏ dép từ từ lết về phía buồng vệ sinh.

Cửa bị đẩy một chút, đương nhiên là không mở được.

“Hải Đường em đang dùng?” Giọng nói mơ mơ màng màng, rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ.

“Ừ.”

“Vậy anh đi làm bữa sáng, em mau lên một chút.”

“Ờ.”

10 phút sau.

“Hải Đường em vẫn chưa xong sao?”

“Ừ.”

“Em số lớn à?”

“Ừ.”

“Em nhanh lên chút a...”

“Ờ.”

15 phút sau.

“Hải Đường em rốt cục làm sao vậy... Hôm qua đập anh xuống giường, hôm nay không cho anh vào WC...”

“Hử?”

“Anh sai rồi...”

“Ồ?”

“Anh rất cực sai cái gì rồi... Anh làm sai cái gì em cũng để anh vào rồi hăng nói, là một thanh niên bị trĩ nếu không đi vào anh thực sự sẽ... Hay là Hải Đường em thực sự muốn giúp anh nhét thuốc đạn và thịt thừa (*) ...”

(*) thuốc đạn là thuốc dùng để nhét vào hậu môn cho những người bị trĩ sang khi lên cơn gấp, ngoài ra còn loại thuốc mỡ, thịt thừa là cục thịt nổi lên ở vách ruột.

Tôi nghe giọng hắn là có thể tưởng tượng ra vẻ mặt sinh động của hắn, không khỏi thấy vui, hình ảnh trong đầu chuyển từ mặt lạnh sang trĩ sang, lại không khỏi phát lạnh. Đột, hắn thật đúng là biết bắt trúng nỗi đau của tôi, nhét thuốc đạn và thịt thừa cho hắn là một trong những chuyện tôi ghét nhất... Tôi thở dài, thực ra hắn cũng chưa làm gì cả, tất cả đều chỉ là cái tên ‘băng trong giếng sâu’ tôi lên cơn động kinh thôi.

Đứng lên dự định mở cửa, không nghĩ tới là có quyển sách trên tay nên làm rơi xuống đất. Tôi nhặt sách lên, sách vừa vụn lật đến trang cuối cùng, bên trên in giới thiệu vắn tắt và ảnh chụp tác giả. Tôi nhìn tấm ảnh chụp ấy mà sửng sốt, lại lật sách thêm mấy lần nữa. Đó là cuốn tiểu thuyết kinh dị, tên gọi là ‘Hồng Liên Bách Nhật’, là một tác phẩm do một tác gia mới do đài chỗ Mạnh Tiểu Viên làm chương trình khoảng thời gian trước mời, tặng Mạnh Tiểu Viên hai cuốn, hắn liền lấy một cuốn về cho tôi đọc. Cuốn sách ấy nghe tên đã biết không kinh khủng rồi, trái lại có chút ngôn tình nữa chứ, khâu viết thì thôi cho qua, nhưng không phải gu của tôi, không đọc nên vắn vút sang một bên. Tôi vừa cẩn thận nhìn tấm ảnh chụp trên nền gạch, không khỏi cười lạnh, tiểu tác gia đẹp trai này, còn không phải người con trai tối qua bám lấy Mạnh Tiểu Viên nói chuyện sao?

“Hải Đường em để anh đi vào a, anh thực sự sắp không được...” Mạnh Tiểu Viên vẫn đứng cửa gọi.

“Cho đáng! Dù trĩ sang anh có loét thịt thừa rút ra bị muỗi bâu vào chảy máu thối hoa cúc, cũng mịa nó không liên quan tới tôi!”

><><><>

6. Chương 6: Mạnh Tiểu Viên...

Một ngày mới bắt đầu từ việc không có WC.

Lúc đến đài đã sắp đến muộn, vào tòa nhà rồi từ xa tôi đã thấy Thái Thiếu Điền, nhìn hắn chạy mà thở hồng hộc, tôi đã biết ngay tôi phải cướp thang máy trước hắn, bằng không tôi chắc chắn bị muộn. Thế là tôi lần một đường mặt dày chen vào thang máy, sau đó nghe thấy tiếng báo tích tích quá tải. Tôi là người cuối cùng đi vào, thế là tất cả mọi người nhìn tôi, lúc thấy chỉ kém chút nữa là lui ra thì một người con trai đội mũ bụng mì nước nhìn tôi rồi lùi ra, thang máy đóng cửa, lên cao, thở dài một hơi.

Quẹt thẻ vào phút cuối, sau đó gục trên bàn công tác, lại sau đó tôi nhìn thấy người con trai đội mũ bụng mì nước đi ra ngoài kia đi vào trong đài??? Hơn nữa cậu ta còn đi về phía tôi??? Tôi nhất thời liền cảm thấy kinh hãi, trái phải nhìn hai bên cũng không có ai khác, sau đó nhìn lại người ấy, thấy thế nào cũng quen mắt, ngay lúc tôi định mở miệng, người nọ đã tháo mũ xuống: là Ngô Tiểu Sơn.

Cậu ta đặt bát mì nước lên bàn tôi, kéo cái ghế bên cạnh tôi rồi ngồi xuống như thể quen thân lắm: “Mạnh chủ bá, chào buổi sáng.”

Tôi rất buồn bực, vốn sáng nay không vào được WC đã bực rồi, giờ thấy cậu ta tôi càng thêm bực.

Cậu ta đẩy bát mì về phía tôi, còn nói: “Còn chưa ăn sáng đi?”

“Ăn rồi.” Tôi đỡ trán. “Cảm ơn cậu – tôi còn phải đi làm chương trình không nói chuyện được.”

“Tiểu Viên, tôi biết anh sáng nay không có chương trình.” Cậu ta kéo tay tôi lại rất tự nhiên.

Tôi vô thức gạt tay cậu ta ra, xù lông nhím: “Ấy, tôi và cậu lại không quen, đừng giằng co thế.”

“Nhưng tôi rất muốn quen anh.” Cậu ta nói.

Tôi đại ra nhìn cậu ta mấy giây, tôi đang suy nghĩ lời này rốt cục là có ý gì, cái này rốt cục là có ý gì? Quen này rốt cục là quen nào đây đây đây?

Ngay lúc tôi còn đang rối rắm, Ngô Tiểu Sơn đột nhiên tiến đến trước mặt tôi, vì thế trước mặt tôi xuất hiện một mắt hoa đào phóng lớn làm tôi sợ đến mức ngã ngồi xuống ghé, bị nói lấp luôn: “Cái này cái này cái này, tôi rất nhất gan, đừng dọa tôi.”

“Hôm qua anh nói chuyện ma trong thang máy không có đáng sợ, tôi còn tưởng lá gan anh lớn chứ, Tiểu Viên.”

Lại gọi tôi Tiểu Viên, cứ như tôi và cậu ta quen thuộc nhau lắm ấy! Hơn nữa nhất gan này khác với nhất gan kia, không thể nói nhập làm một. Lúc tôi đang muốn mở miệng, tay cậu ta đuổi qua, sờ tóc tôi, còn nói: “Tôi rất thích anh. Trước đây tôi hay nghe chương trình của anh, tuần trước thu âm tôi đã nghĩ, đó là một cơ hội quen biết tốt, sau khi nhìn thấy anh, tôi cảm thấy tôi càng thích anh ha ha ha ha.”

“... Thì ra là fan của tôi a ha ha ha ha ha.”

“Cười gượng quá, xem ra anh hiểu ý tôi.” Cậu ta nhướn mày, lại xoa tóc tôi, sau đó bưng bát mì nước đã sắp nguội trên bàn lên, “Anh đã ăn bữa sáng rồi thì tôi sẽ không quấy rầy anh làm việc, à đúng rồi, trưa tôi mời ăn McDonald.” Nói xong, cậu ta đã bưng bát mì nước bình tĩnh thông dong đi ra.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Thái Thiếu Điền đã lén lút đến bên tôi mở miệng: “A nè, đó là tiểu tác gia kia, khá là khuôn phép đấy.”

“... Biến qua một bên đi, khuôn phép chó má.” Tôi nóng nảy bởi tóc, chuyện này là sao đây, tôi đây là được người theo đuổi sao sao sao? Vì sao được theo đuổi mà tôi chỉ cảm thấy nóng nảy bức bối một chút cũng không vui nổi vậy? Nếu như lúc này có Lê Hải Đường nhà tôi ở đây thì tốt rồi, chắc chắn anh ấy có thể giải quyết Ngô Tiểu Sơn.

Thái Thiếu Điền còn nói: “Tôi đã nói cậu ta có ý với cậu rồi mà, lần trước lúc làm thu âm tôi thấy ánh mắt cậu ta nhìn cậu không bình thường. Tiểu Viên à, hai năm nay vậy là cậu đã trưởng thành rồi!”

“Tôi thêm vào, lời này của cậu cứ như nói trước đây tôi vẫn chưa trưởng thành ấy.” Tôi tiếp tục bởi tóc, tiếp tục gắt gỏng, “Không được, buổi trưa tôi không nên ở lại đài, tôi phải đi ra ngoài chạy chương trình chạy chương trình chạy chương trình chạy chương trình!!!!” Vừa nói tôi vừa thu dọn nhanh chóng rồi đi ra ngoài.

Ra khỏi đài, trên đường lái xe, tôi bỗng nhiên hiểu ra vì sao tôi gặp phải Ngô Tiểu Sơn sẽ nóng nảy như vậy, bởi vì tôi sợ tôi sẽ thực sự cảm thấy Ngô Tiểu Sơn tốt, như vậy, Lê Hải Đường nhà tôi sẽ làm như thế nào đây? Tôi rất yêu Lê Hải Đường, tôi không muốn vì một người ngoài làm thương tổn cảm tình giữa tôi và hắn – tuy rằng tôi loáng thoáng cảm thấy tình cảm giữa tôi và hắn đã xuất hiện vấn đề, đương nhiên tôi tuyệt đối sẽ không thừa nhận thực sự có chuyện.

Tôi biết Lê Hải Đường không giống tôi, trong lòng hắn ẩn dấu nhiều chuyện lắm, lại có đủ nhẫn nại cái gì cũng không nói. Đúng vậy, hắn cái gì cũng không nói, nếu như chưa tới khắc cuối cùng, hắn cái gì cũng sẽ không nói, nếu như năm đó không phải tôi ép buộc hắn, hắn có lẽ đã cứ qua như vậy, căn bản sẽ không chọn ở bên tôi. Bây giờ cũng thế, nếu có chuyện gì, hắn sẽ chọn im lặng, cứ im lặng mãi đến khi không thể chịu đựng nổi nữa, sau đó cá chết lưới rách tới một kết cục không chết không dừng.

Bất kể là kết cục gì tôi cũng không sợ, chỉ là, nếu đến cuối cùng chỉ còn lại mình hắn, hắn sẽ làm sao đây, nếu hắn chỉ có một mình ai sẽ ở cùng hắn, chuyện trong lòng hắn ai sẽ tới giải trừ đây?

Nghĩ tới đây, tôi bỗng nhiên thương cảm, ngừng xe, ghé vào trên tay lái, móc thuốc ra hút, nặng nề thở dài.

Lúc này, có người gõ cửa sổ tôi, tôi nghiêng đầu nhìn, thì ra là Thường Từ, hắn đang ghé vào bên ngoài cửa sổ xe làm ngáo ộp với tôi. Nghiêng người mở cửa, hắn thành thạo ngồi vào, thành thạo cầm thuốc tôi hút, thành thạo châm lửa, thành thạo thổi khói vào mặt tôi, sau đó cười hì hì: “Sao cậu tới chỗ này?”

Tôi trái nhìn phải nhìn, xung quanh đây cũng không đại lí nào của hần, thế là tôi hỏi: “Tôi còn chưa hỏi cậu ấy, sao cậu lại ở chỗ này không đi xem cửa hàng à?”

“Hey, đừng nói nữa, thực sự là xui xẻo.” Vừa nói hần vừa lấy một lọ thuốc nhìn giông giống lọ vitamin ra uống. “Hôm qua có người gọi điện tới muốn mua hàng, nói tới chuyện đưa hàng, tôi thấy hần mua rất nhiều, tôi nghĩ đưa thì đưa, kết quả sáng sớm trợ lý nhà tôi đi ra ngoài làm việc rồi sau đó tôi liền tự đi đưa hàng, đưa thì đưa thôi, người nọ, người nọ, người nọ!! Hần lại sờ thất lưng tôi!!!”

Trông hần vẻ mặt đầy cảm phẫn, tôi cười phá lên: “Lão Thường quả nhiên rất được ưa thích!”

“Biến biến biến, cậu cũng không nghiêm túc như Tiểu Đường, tôi đang bọc lộ tâm sự với cậu đấy!” Thường Từ hít một hơi thuốc dài.

Tôi nói: “Àyzz, dù sao buôn bán ấy mà, có tiền là được rồi, cậu bị sờ chút cũng không mất miếng thịt nào.”

Thường Từ bĩu môi: “Tâm hồn tôi đã bị thương tổn.”

“...” Tôi không nói gì.

Thường Từ bỗng nhiên nói thêm: “À đúng, cậu và Tiểu Đường có mâu thuẫn gì không, hôm qua lúc tôi và hần uống rượu, trạng thái kia rất giống lòng có tâm sự a, cậu cũng bắt nạt Tiểu Đường nhà tôi quá đi??”

“Đó là Tiểu Đường nhà tôi nhà tôi!!”

“Được được nhà cậu thì nhà cậu, Tiểu Đường hôm qua về không sao chứ?”

“Không sao, còn đập tôi nhiều lần như vậy, móng tôi đều sắp tím rồi!”

“...”

><><>

7. Chương 7: Lê Hải Đường...

Sau đó tôi cứ khăng khăng cả một buổi sáng không để Mạnh Tiểu Viên vào WC. Tôi nghe tiếng hần loảng xoảng chạy ra, tôi đoán hần không đi KFC thì cũng đi McDonald giải quyết vấn đề.

Tên này vẫn có ham mê đặc biệt với thứ thực phẩm rác rưởi ấy, tôi biết mà.

Tôi nghe tiếng Mạnh Tiểu Viên ra khỏi cửa rồi lúc này mới chậm rãi đứng dậy, chân hơi tê. Chân tử của bồn rửa tay bên cạnh hơi nghiêng, tôi ngồi xổm người xuống nâng chân tử lên, dùng cuốn ‘Hong Lien Bach Nhât’ đệm chân tử. Ừ, không cao không thấp, vừa vặn.

Rửa mặt thu dọn mặc quần áo, một buổi sáng cảm giác hơi yên lặng. Có lẽ là quá yên lặng rồi. Nhìn đồng hồ, không ra khỏi cửa sẽ chết trong tay chị Lý, vì thế tôi thần nhiên đổ hết mì Dương Xuân còn nóng trên bàn đi, bắt ném vào trong bồn nước. Bình thường ngay cả một miếng bánh gối cũng lười nướng, hôm nay lại nhớ tới làm mì. Vừa rồi ở cửa WC còn nói với tôi “Anh rốt cục sai chỗ nào” Giả ngu à? Hay làm vẻ sợ hãi.

Mạnh Tiểu Viên lái xe đi làm còn tôi đạp xe đạp, có khi thì chen lên xe bus. Nhà và xe của hần đều do bố mẹ trao tay, tiền vay hần tự lo. Vừa ở cùng nhau được mấy ngày đầu sáng hần đưa tôi đi làm rồi lại đi tới đài, khổ cái Tứ Viên đầu đông còn đài ở đầu Tây, vừa mới sống chung lại hàng đêm không được yên tĩnh, chưa hết một tuần đã muốn cái mạng già của hần. Qua mấy năm, Mạnh Tiểu Viên càng làm ở đài càng quen, tiền vay mua nhà mua xe đã không còn là áp lực, liền thăm dò mua cho tôi chiếc xe nhỏ thay đi bộ, bị tôi từ chối. Tôi nói tôi ủng hộ tiết kiệm năng lượng, tôi nói đi xe đạp nhiều năm đã quen rồi, tôi nói làm một bác sĩ tôi thấy cuộc sống thuộc trạng thái dao động tốt hơn lái xe gấp trăm lần. Hần biết tôi có tật thích sạch sẽ, vì vậy đành phải thôi. Nhưng thực ra tôi đang lừa hần.

Mặc dù chúng tôi đã ở bên nhau lâu rồi, cũng không tận lực giấu diếm bạn bè. Nhưng đôi bên đều là người làm việc ở đơn vị chính quy, khiêm tốn tự nhiên là một cách xử sự mà một người đồng chí phải tuân thủ. Tôi chỉ thi thoảng làm việc đi ngang qua đài của hắn, hắn đã tới đơn vị tôi mấy lần rồi cũng chỉ đưa tôi đến đầu phố đối diện Tứ Viện. Cho nên hắn đại khái cho tới giờ cũng không đoán được, cùng là một thành phố, tình hình giao thông đầu Đông và đầu Tây khác nhau thế nào. Phía Tây là khu náo nhiệt, khu văn hóa, khu giáo dục. Phía Đông có cái gì? Bãi tha ma, nhà máy, Tứ Viện. Tôi phải dờ hơi đến mức nào mới từ bỏ ô tô vì cái thứ tiết kiệm năng lượng, từ chối ngồi xe, mỗi ngày đạp xe đạp chạy tới cái nơi quỷ quái tàu điện ngầm cũng không thông đến được – quãng đường từ nghĩa trang tới Tứ Viện, còn có một ngọn núi lớn phải vượt qua.

Tôi chỉ là không muốn dựa vào hắn về mặt kinh tế. Thực ra, có đôi lúc xem tin tức xã hội, tôi đặc biệt có thể hiểu được kiểu tâm lý chịu không nổi thu nhập của vợ cao hơn của mình này. Đây không liên quan tới chủ nghĩa Sô vanh (niềm tin vô lý và hung hăng cho rằng đất nước mình là hơn các nước khác), tôi chỉ nghĩ, là một người đàn ông, nếu tôi có ý lại vào hắn bất luận một phương diện nào, vậy rất có khả năng có một ngày, tôi sẽ phát hiện tôi thực sự không thể rời khỏi hắn.

Cho nên con người ấy mà, chính là một loại động vật mua dây buộc mình. Tôi vừa đạp xe đạp vừa thầm mắng mình. Hôm nay thành bác sĩ phó chủ nhiệm lại có hi vọng thăng làm chủ nhiệm, cho dù là tiền lương khoa tâm thần dù sao vẫn cách xa chuyện mua xe nhỏ thay đi bộ, nhưng mà năm ấy nói dứt khoát như vậy, nghĩ thế nào cũng không biết nên đổi giọng ra sao, làm bây giờ có muốn mua xe cũng không được, cảm giác ngậm hoàng liên.

Sau khi đến muộn 5 phút đồng hồ, tôi đã đạp xe tới Tứ Viện, người gác cổng mới tới ngay từ đầu còn buồn bực vì sao ngày nào bác sĩ Lê cũng đạp xe đi làm, hôm nay hỏi thăm rõ ràng mới thầm kín nề tư tưởng bảo vệ môi trường của tôi. Tôi mất nửa phút đi qua sân nửa phút khóa xe xong, chạy ào vào trong viện, thang máy đang ở tầng cao nhất, vì thế mất ba phút leo cầu thang tới tầng 6. Phút cuối cùng sửa lại quần áo bình ổn hơi thở, dù bận vẫn ung dung đi vào phòng làm việc trong ánh mắt trừng tôi của chị Lý.

Có hơi sáng khoái đây.

Hôm nay tôi không đến phòng khám bệnh, cho nên động tác cũng rất nhàn nhã thông dong. Thay áo blouse, tưới hoa cho cá ăn, nhìn đồng hồ vẫn sớm, nghĩ đọc xong báo sáng rồi xuống phòng bệnh quan sát. Vừa đọc xong tiêu đề, chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng bước chân bình bịch, cửa phòng tôi bị mở toang, hộ sĩ Ái Bình, mặt nhỏ đỏ bừng đứng ngoài cửa phòng làm việc.

Tôi yên lặng bình ổn tâm tình, lấy tay chà mặt, bình tĩnh hỏi: “Lại là ai?”

“Lục Tường giường B phòng 428.” Ái Bình thở hồng hộc trả lời.

“Lục Tường? Đứa trẻ kia không có tính công kích mà.” Tôi lấy quyển sách từ trong túi ra nhét vào túi áo blouse, vừa xắn tay áo vừa bước nhanh ra ngoài, vừa hỏi.

“Sáng nay, mẹ cậu ta tới thăm.” Ái Bình vừa đi theo cạnh tôi vừa lúng túng nói, “Trước đó không phải vẫn ngồi bên giường với cậu ta sao, nói là điều tra ra con trai bị nhược trí mẹ cậu ta liền ngã bệnh, bệnh vừa tốt lên là tới thăm cậu ta. Vốn đang yên lành gọt táo cho con trai, kết quả chẳng biết sao lại bắt đầu vừa khóc vừa mắng, nói gì mà trong nhà có tên bị thiếu năng mặt mẹ biết để ở đâu, không biết nói câu nào kích thích đến cậu ấy, đoạt dao trong tay mẹ liền...”

“Mịa.”

“Hả?”

“Không có gì.” Tôi bắt đầu chạy chậm chậm.

Bệnh viện khoa tâm thần chỉ có điểm ấy là tốt, bác sĩ hay là hộ sĩ nào chạy xồng xộc trong hành lang cũng không có ai ngại nhiên cả. Tôi và Ái Bình chạy thẳng tới 428, bên ngoài vây quanh một đám người. Tôi nhớ lại, nhớ ra bệnh nhân nằm giường A cùng phòng với Lục Tường mắc chứng uất ức, hôm qua đã về nhà, không khỏi thâm thấy may mắn.

Đám người ở cửa thấy tôi và Ái Bình thì dẹp một con đường cho chúng tôi. Hộ công Tiểu Thôi lập tức chạy tới trước mặt tôi: “Bác sĩ Lê, thằng bé ấy vừa cướp dao hoa quả kiên quyết bức người trong phòng ra ngoài,

sau đó liền co người trong góc phòng khóc hu hu, cũng không nói gì, ai tới gần liền vung dao, tôi vừa đi tới cướp dao, thằng bé bị bức lấy dao tự cứa mình.”

Tiểu Thôi là một người thanh niên rất thành thực, vào viện làm chưa được bao lâu. Nói xong viên mất cũng đỏ hồng, hiển nhiên là cậu rất tự trách bản thân. Tôi vỗ vai cậu ta: “Cậu làm tốt lắm.”

Cậu này tôi vừa nói ra khỏi miệng hiển nhiên là có người không vui. Trong đám người có một người phụ nữ dựng lông mày lên, nói: “Làm rất tốt? Con tôi đã chảy máu rồi đấy! Cậu chính là bác sĩ trưởng của Tưởng Tưởng? Cậu vẫn chưa tới 30 phải không? Tôi đã nói phải tìm cho nó một bác sĩ uy tín rồi, để người trẻ tuổi như thế chữa trị, sẽ không phải chứng chậm chạp gì đó cũng là khám sai chứ!”

Tôi đã ở trong bệnh viện nhiều năm, dạng tình huống gì mà chưa gặp qua chứ, chút bôi bác ấy tôi chẳng để vào mắt. Tôi hoàn toàn không để ý tới người phụ nữ kia, đi thẳng vào trong phòng bệnh xem. Đứa bé kia còn chưa được 14 tuổi, vóc người gầy yếu, đang núp trong góc tường run rẩy, trên mặt đều là nước mắt, trong bàn tay gầy như móng gà cầm dao gọt hoa quả, trên cánh tay còn có một đường rạch, nhìn mà khiến người ta xót lòng.

Tôi từ từ đến gần cậu ta, cậu ta vẫn đang khóc, mắt lại nhìn chăm chăm vào tôi, đến lúc tôi tới khá gần thì bỗng giơ dao lên huơ huơ, trong miệng còn hu hu khóc.

Tôi đứng lại, sau đó ngồi xổm người xuống, đường nhìn đúng tầm với cậu ta, gọi cậu ta rất ôn hòa: “Tưởng Tưởng.”

Cậu ta dừng một chút rồi tiếp tục huơ.

“Tưởng Tưởng à, cháu không biết chú sao? Chú là bác sĩ Lê này.”

Lục Tưởng nhìn tôi một cái, động tác quơ dao đã ngừng. Cậu ta không còn khóc lớn nữa, nhưng vẫn sứt sịt không thôi, sau đó dứt quãng nói: “Đừng, đừng tới đây... Chú lừa tôi...”

Đứa bé Lục Tưởng này mắc chứng chậm phát triển về tinh thần, lại bởi vì không sớm chạy chữa kịp thời còn bị ép đi học cùng với những đứa trẻ cùng lứa, hơi có chứng tự bế, lúc vừa nằm viện im lặng như tảng đá. Tôi cố gắng hai tháng mới nói chuyện với tôi, cho nên lúc vừa rồi ở cửa, tôi thật sự có kích thích muốn đâm chết mẹ cậu ta.

“Lừa cháu? Chú chưa bao giờ nói láo cả. Hôm qua chú còn đồng ý mang mèo máy cho cháu, à, hôm nay chú có mang đến này.” Tôi móc quyển truyện tranh từ trong túi áo blouse ra, lắc một cái.

Lục Tưởng đưa mắt đến quyển Doraemon kia, giọng lại nức nở: “Nhưng mà, nhưng mà chú lừa cháu, nói cháu có thể chữa khỏi... Nhưng mẹ cháu nói, nói cháu vẫn sẽ như vậy...”

Mịa. Tôi cực lực kiềm chế bản thân đi ra ngoài tát người phụ nữ kia một cái, tiếp tục dịu dàng nói chuyện với Lục Tưởng, nếu Mạnh Tiểu Viên ở đây không biết sẽ nói gì nhưng đời này tôi cũng sẽ không dịu dàng như vậy với hắn: “Chú không lừa Tưởng Tưởng. Chú nói rồi, cháu vẫn có thể đến trường, vẫn có thể kết bạn, vẫn có thể nói với mọi người rất nhiều điều, lại có thể vui vẻ lần nữa. Nhất định có thể.” Tôi biết ý của mẹ cậu ta, chậm phát triển về tinh thần cơ bản khó mà đảo ngược được. Nhưng chỉ ít tôi có thể cố hết sức chữa chứng tự bế, để cậu ấy tiếp xúc sơ với xã hội.

“Nhưng cháu không giống với mọi người, đúng không?”

Thằng bé này nhạy cảm đến mức thông minh quá rồi. Tôi im lặng rồi trả lời: “Đúng vậy. Thế nhưng đạo lý này không giống nhau, như cháu là học sinh, chú là bác sĩ, cháu thích mèo máy, còn chú thích một hộp bút sáp màu Tiểu Tân ấy. Không giống nhau không có gì là không tốt cả, quan trọng là..., bản thân cháu vui vẻ hay không thôi.”

“Nhưng, nhưng mà... Mẹ cháu không thích... Mẹ nói, thân thích của mẹ đều cười nhạo mẹ có một đứa con trai mắc trí chướng (chướng ngại về trí tuệ)... Cháu không hiểu cái gì là trí chướng, nhưng cháu biết nó không phải thứ tốt, đúng không... Cháu, cháu không muốn làm mẹ buồn...”

“Mẹ cháu chỉ là nhất thời không hiểu. Không phải cháu đã nói mẹ cháu không thích cháu đọc truyện tranh sao? Đó là bởi vì mẹ cháu chưa đọc, chờ mẹ cháu đọc rồi, cũng sẽ thích mèo máy như cháu thôi. Cháu giấu lại đạo lý này xem?” Tôi lại lắc lắc cuốn truyện trong tay.

Lục Tường rõ ràng bắt đầu lưỡng lự, trên mặt tất cả đều là vết nước mắt, nghiêng đầu như đang suy nghĩ thật. Tôi nhìn thấy cậu ta từ từ buông dao, tay mất lạnh lẽ đi cướp lấy. Đại khái động tác tôi không đủ nhanh, Lục Tường thoáng cái đã bị tôi làm sợ, tay vô thức hươ lên.

Đột. Tôi vẫn cướp được dao, nhưng trên cánh tay cũng có một vết rạch. Còn rất đau nữa, dao gọt hoa quả làm sắc thể làm gì chứ.

Lục Tường ngơ ngác nhìn màu đỏ từ từ chảy ra trên cánh tay tôi: “Cháu... cháu...”

Tôi đưa mềo máy cho cậu ta: “Chú không sao. Cánh tay Tường Tường bị cắt vào rồi? Đau không?”

“Hơi hơi...” Một vết ấy không tính là nặng.

“Cảm giác của chú na ná với Tường Tường. Tường Tường ngoan, bác sĩ Lê đi bằng bó nhé, cháu cũng nghe lời, để anh Tiểu Thôi băng bó cho cháu được không? Sau đó để chị Ái Bình pha cho cháu một chén trà nóng, chú cho phép cháu dựa người trên gối ôm con vịt kia để đọc truyện tranh. Chờ cháu đọc xong hết, chú sẽ quay lại, đến lúc đó cháu kể cho bác sĩ Lê về truyện tranh được không?”

Lục Tường nắm chặt truyện tranh, gật đầu mạnh.

Tôi sờ đầu cậu ta, một mồi đứng lên, xoay người đi ra ngoài, ý bảo Tiểu Thôi và Ái Bình đi thu dọn tàn cục, còn mình thì một tay cầm dao một tay chảy máu đi ra ngoài phòng bệnh, tự thấy mình rất có phong thái hắc đạo. Vừa ra cửa, tôi đã thấy người phụ nữ kia đang khóc, chồng cô ta đang an ủi cô ta.

Khóc cái rắm í. Tâm tình ta cực xấu đi đến trước mặt cô ta, ngay cả nụ cười mỉm kiểu mẫu cũng lười dùng: “Mẹ Lục Tường phải không?”

“Là tôi.” Cô ta ghen ngào trả lời, vừa khóc vừa còn trừng tôi, “Bệnh viện các người rốt cục làm ăn thế nào? Còn nói con tôi trì trệ tự bế, sao còn xuất hiện khuynh hướng bạo lực chứ? Tôi thấy toàn bộ là những tên lang băm các người làm ra! Bệnh viện bây giờ đều làm ăn như thế đấy à, vì kiếm tiền cái gì cũng làm được!”

Tôi cười lạnh nhìn cô ta, chờ cô ta nói hết, sau đó đóng cửa phòng 428 lại. Cửa Tư Viện và tường cách âm đều rất tốt. Tôi thông dong mở lời: “Tốt lắm. Trước tôi chưa từng gặp cô, tôi chỉ nói cho bố Lục Tường về bệnh tình của cậu ấy. Có lẽ cô không hiểu, vậy hiện giờ tôi dùng ngôn ngữ ngắn gọn thông tục không thuật ngữ nói lại cho cô lần nữa: con cô là một trí chướng. Nghe hiểu chưa? Có muốn tôi lặp lại lần nữa hay không: con cô là một trí chướng.”

“Cậu... cậu... cậu...” Người phụ nữ kia tức giận run người, chỉ vào mũi tôi nói không nên lời.

“Con cô là một trí chướng.” Tôi mỉm cười ôn hòa, bỗng nhiên giơ cái tay cầm dao lên, ném ‘keng’ một tiếng xuống đất bên chân người phụ nữ kia, xung quanh toàn bộ yên tĩnh lại, “Con cô là một trí chướng, cô mịa nó cũng là một trí chướng sao!!!”

Người phụ nữ ấy bị dọa, ngay cả khóc cũng quên.

“Con cô năm nay mười bốn, hần còn phải sống mấy chục năm nữa. Trong mấy chục năm này cô còn có thể nghe được vô số người nói với cô hoặc con cô vô số lần, hần là một trí chướng! Cô không chèo chống cho con cô sao, không giúp đỡ con cô sao, lẽ nào cô còn muốn cùng người khác trào phúng chế giễu nói với con cô rằng, hần là người ngoài, là tàn tật sao! Tôi mịa nó hôm nay ngay tại đây nói cho cô biết, chứng tự bế có thể chữa, chậm phát triển tinh thần không chữa hết! Con cô đời này chính là một trí chướng! Trí chướng thì làm sao? Trí chướng có gì mà phải mất mặt? Hần trí chướng, với cô là phụ nữ, chồng cô là đàn ông, tôi là một bác sĩ có gì khác nhau! Với cùng...” Tôi nói hết một hơi dài, chuyển đầu đề, “Người khác không hiểu, cô phải hiểu! Người khác kỳ thị hần, cô không thể kỳ thị hần! Lục Tường là một trí chướng, hần biết rồi không muốn để cô không vui, cô TMD là một người trưởng thành tứ chi khỏe mạnh bình thường, có thái độ làm cha mẹ như vậy đấy à? Đột, nhìn mà muốn buồn nôn!”

Mẹ Lục Tường sững sốt hồi lâu, bỗng nhiên bắt đầu nhào vào lòng chồng khóc lớn, ngay cả máng tôi cũng không thêm. Tôi cũng lười để ý tới họ, quay đầu đi bằng bó. Mịa, chảy nhiều máu như vậy, có thể là cắt rất sâu. Chờ băng bó xong tôi tỉnh táo lại, lập tức thấy hối hận. Xong, nói chuyện với người nhà bệnh nhân như vậy, chắc chắn lãnh đạo lại tìm tôi nói chuyện rồi.

Tôi cũng không còn lòng dạ nào đi dò xét phòng bệnh khác, về thẳng phòng làm việc, lấy ra hộp thuốc từ trong ngăn kéo, châm thuốc hút. Tôi không nghiện thuốc lá, nhưng mỗi lần buồn bực thì rất muốn hút một điếu. Đầu óc bị bức nóng lên gào thét với người phụ nữ kia, suýt thì thốt ra “Hắn trí chướng, với việc cô là phụ nữ, chồng cô là đàn ông, tôi là đồng tính luyện ái như nhau thôi”, may là ghen hơi nên chưa nói.

Nhưng tuy nói là giống nhau, thực sự là giống nhau sao? Hay là chỉ có tôi mong muốn nó giống nhau? Nếu như thật sự giống nhau, vì sao bố mẹ tôi nuôi tôi nhiều năm như vậy, biết tôi là một đồng tính luyện ái, nói không cần tôi không muốn tôi nữa chứ?

Người khác không hiểu, cô phải hiểu. Người khác kỳ thị hắn, cô không thể kỳ thị hắn. Nói ra thật TMD êm tai.

Tôi dụi điếu thuốc, nằm úp người trên bàn chờ lãnh đạo tùy thời gọi tới. Có hơi muốn khóc, nhưng mà tôi đã không còn biết khóc nữa rồi.

Mạnh Tiểu Viên, tôi nhớ anh rồi.

><><>

8. Chương 8: Mạnh Tiểu Viên...

Thường Từ ngồi trên xe tôi bày ra tư thế “Tôi không muốn đi, trưa tôi muốn ăn chực cơm của cậu”, sau đó cười tủm tỉm nhìn tôi, nói: “Hôm nay cậu mời tôi ăn cơm trưa.”

Tôi nhìn hắn một cái, nói: “McDonald?”

“Pizza Hut đi.” Hắn nói, “Tuy đều là thực phẩm rác rưởi, cái tôi theo đuổi vẫn cao hơn cậu một chút.”

“Ăn pizza không đủ no thì làm sao giờ...” Tôi hỏi.

“Ăn hai phần.” Hắn trả lời rõ là khí phách.

Được, vậy thì Pizza Hut. Tôi nghĩ coi xung quanh chỗ nào có Pizza Hut, sau đó lái xe tới đó, vừa lái vừa nói với hắn: “Hôm qua cậu mời Tiểu Đường nhà tôi ăn cơm nên hôm nay bắt chẹt tôi sao?”

“Tuyệt đối không thể nào, hôm nay tôi ăn của cậu tuyệt đối không nhiều như Tiểu Đường ăn của tôi hôm qua đâu.” Thường Từ rít mạnh một hơi thuốc, “Tôi đã nghĩ giữa hai người các cậu có chuyện gì, trạng thái hôm qua của hắn rõ ràng chính là có tâm sự mà! Nào nói cho anh nghe đi, hai người các cậu gần đây làm sao vậy?”

“Tôi không biết hắn có chuyện hay không dù sao thì về nhà tôi cũng có chuyện.” Tôi thở một hơi dài.

“Có chuyện gì thì nói đi, chú ý nói cho tôi nghe với.” Thường Từ nói.

Tôi suy nghĩ một chút, dù sao Thường Từ cũng thân thuộc... Nói một câu cũng không có gì mất mặt, vì thế tôi lập tức đỗ xe, lập tức bỏ nhào qua – đùa giỡn mãnh nam là một loại lạc thú – nắm áo hắn, hô: “Tôi bị người đùa giỡn.”

“Đừng a đừng đừng đừng à lão Mạnh.” Thường Từ sợ run cả tay, vút thuốc ra ngoài cửa sổ, “Cậu đang đùa giỡn tôi, như vậy không tốt a cậu có vợ cả rồi a a a!”

“Xì, mỗi lần cậu thấy Tiểu Đường nhà tôi đều bỏ nhào tới. Tôi còn chưa ghét bỏ cậu chiếm tiện nghi của Tiểu Đường nhà tôi đâu.” Tôi nhìn hắn một cái, “Phía trước là Pizza Hut, cậu xuống xe vào quán trước đi, tôi đi tìm chỗ đỗ.”

Hắn nhìn đằng trước một cái, lại nhìn tôi một cái, sau đó xuống xe chạy chậm chậm về phía Pizza Hut. Tôi ở xung quanh mãi mới tìm được một chỗ đỗ xe, sau khi đỗ xe xong lại nhìn Pizza Hut, đệt, đi một phát đã đi đến nửa con đường rồi, đúng là lái xe còn không bằng đi bộ, đệt lát nữa ăn xong rồi lại đi một quãng thế nữa, cũng tiêu hóa hết mọi thứ!

Tới Pizza Hut rồi, Thường Từ đã rất tự giác chọn 3 miếng pizza đang suy nghĩ xem có nên chọn mì nữa không, thấy tôi tới hẳn thuận thực gọi cơm sau đó để phục vụ nhắc lại những phần đã chọn cho tôi nghe. Tôi vừa nghe vừa rối rắm, tuy rằng tôi tự xưng là dạ dày vương, nhưng nhiều thứ như vậy, có thể ăn hết sao sao sao sao?

Bên kia Thường Từ nói: “Không sao, ăn không hết thì đóng gói mang về cho trợ lý nhà tôi ăn.”

“... Ông chủ Thường, cậu có tiền hơn tôi a cậu không thể bóc lột sức lao động của nhân dân chứ!”

Thường Từ cười hể hể, nói: “Không phải cậu nói tâm lý có chuyện sao? Nói nghe thử coi?”

“Tôi bị người đùa giỡn.” Cầm lấy cốc uống nước.

“Bị ai? Nam hay nữ? Nhỏ hay lớn hơn cậu?” Thường Từ vui vẻ, “Ai yo Tiểu Viên à, giữa mùa thu mà sao cậu còn gặp hoa đào?”

“Hoa đào cái rắm, là nam, nhỏ hơn tôi, là đối tượng mà tuần trước bọn tôi làm phỏng vấn thu âm ấy.” Tôi gần như muốn nằm úp sấp lên mặt bàn, nói gần như hết mọi chuyện Ngô Tiểu Sơn hai ngày nay cho Thường Từ.

“Cậu không có ý với hắn thì cứ việc nói thẳng, cậu cũng không thể có ý gì với hắn, cậu nếu có ý với hắn thì Tiểu Đường làm thế nào? Cậu mà bội tình bạc nghĩa a, cẩn thận tôi đánh cậu.” Thường Từ ngược đầu nhìn bên ngoài một cái, sau đó lại nhìn tôi, “Tôi nói thái độ ấy của cậu cũng không tốt, lúc nên từ chối thì phải kiên quyết từ chối, người dây dưa như cậu dễ xảy ra chuyện nhất!”

“... Tôi cũng biết mà...” Ôm đầu, “Nhưng đã lâu rồi chưa có ai đối xử dịu dàng với tôi như vậy hu hu hu hu hu hu...”

“Cậu đi chết đi a còn hu hu hu cậu là trẻ con à, lẽ nào Tiểu Đường không dịu dàng? À đúng, hẳn đích xác không phải loại hình dịu dàng.” Thường Từ gõ một cái trên đầu tôi, “Tôi nói cho cậu hay, lần sau Ngô Tiểu Sơn kia tới tìm cậu, cậu cứ thẳng thừng từ chối, một chút đường sống cũng không cho, nếu như hắn dám dính vào cậu, cậu cứ gọi Tiểu Đường tới, sức chiến đấu của Tiểu Đường một người như hai, cậu ở sau làm cổ động viên là được.”

Dừng một chút, hắn còn nói: “Còn nữa này đồng chí Tiểu Viên, câu cậu vừa nói có vấn đề đấy, cái gì là ‘Lâu lắm rồi không có ai dịu dàng với cậu như vậy’, cậu muốn tìm một người dịu dàng rồi đá Tiểu Đường à, dù thế nào cậu đúng là đáng đánh đi? Tôi nói cho cậu nghe, Tiểu Đường tuy biểu hiện không dịu dàng nhưng hắn là một người như thế nào cậu còn không rõ sao? Cậu nếu dám ngoại tình gì gì đó, tôi thay Tiểu Đường thiên cậu.”

“Tôi chẳng qua nói chút thôi... Gần đây tôi rất yếu đuối hùng hăng như thế...” Tôi tiếp tục ôm đầu.

Lại một cái tát bổ tới: “TMD, cậu sao cứ như là nàng dâu mới về nhà chồng ấy, Tiểu Đường sao lại cưng chiều cậu đến mức này, đáng trừng trị đấy! Lát nữa tôi bảo Tiểu Đường để cậu tới nay hưởng 10 cực hình thời Mãn Thanh, để cậu biết cái gì là mùa xuân ấm áp.”

Sờ tóc, may mà là ngắn, bằng không vỗ tới vỗ lui như Thường Từ thì còn kiểu tóc gì, tôi ngẩng đầu nhìn hắn, thở dài: “Tôi thừa nhận tôi nghĩ tới nghĩ lui nhiều, thế nhưng thái độ gần đây của Tiểu Đường rất kỳ quái a a a a a, vì sao tôi có thể nhìn ra sự hồ hững, chán ghét của từ trong mắt hắn, sáng nay hắn còn không cho tôi vào WC!!!”

“Phì...” Thường Từ phun ra một ngụm nước, “Tiểu Viên ơi Tiểu Viên, hai người các cậu đều cái lão hoàn đồng sao, còn không cho vào WC... Ai yo nè tôi bảo hai vợ chồng cậu đã là đôi chồng chồng già rồi, đừng ấu trĩ như thế được không.”

“Còn nữa.” Thường Từ đưa tay vỗ đầu tôi, “Tiểu Viên cậu phải ý chí kiên định, kiên trì cùng Tiểu Đường đến bạch đầu giai lão không thể dao động, cậu nếu dao động tôi chém chết cậu. Tôi bảo cậu đã hơn 30 tuổi đầu rồi sao còn như cái hồi hơn 10 tuổi thế, đúng là sống uống phí 30 năm a, cậu còn là chủ bá của đài phát thanh, còn chủ trì tiết mục tình cảm, cậu chưa ăn thịt heo cũng nhìn heo chạy rồi, nếu cậu còn để xảy ra chuyện gì thì cậu thật là sống uống phí 30 năm rồi.”

Ăn xong bữa này với Thường Từ, hắn bọc một cái bánh trứng chưa ăn hết đi trước, tôi đi bộ lấy xe, vừa đi vừa nghĩ lời hắn nói, sau đó nghĩ tới chính mình, nghĩ tới Lê Hải Đường nhà tôi, lại sau đó nghĩ tới Ngô Tiểu Sơn thỉnh linh xuất hiện kia. Tôi đang suy nghĩ có phải đã dao động thật rồi không, thế nhưng như Thường Từ vừa nói, tôi lại thấy hình như tôi có vấn đề thật rồi, tôi phải đi tìm Lê Hải Đường nhà tôi tâm sự.

Lên xe sau đó gọi điện cho Thái Thiếu Điền xin nghỉ một buổi chiều, tôi liền lái xe đi về phía Tứ Viện. Tôi muốn tâm sự với hắn, nói một câu gần đây tôi rất buồn rầu, hơn nữa tôi muốn hắn mắng tôi một trận còn hơn lạnh lùng nhìn tôi không nói gì hết, tôi đang nghĩ, trước đây tôi có ám ức gì có chuyện gì là có thể về nhà bỏ nhào vào hắn nói hết, vì sao giờ hắn nhìn tôi như nhìn con ruồi, sáng sớm còn không cho tôi vào WC.

Ngẫm nghĩ, lên một sườn núi lớn hơn, tới cửa Tứ Viện.

><><>

9. Chương 9: Lê Hải Đường...

Quay về phòng làm việc ngồi một hồi đã bị lãnh đạo gọi đến. Từ thái độ nói đến luận văn, từ luận văn nói đến chức vụ, đơn giản là luận điệu cũ rích nhai đi nhai lại. Tôi mất nhìn mũi, mũi nhìn tim chống cự, cuối cùng đã tới giờ nghỉ trưa. Ngẫm lại cơm còn chưa ăn, nhưng cũng không thấy đói, vì thế tôi quyết định đi ra bên ngoài một chút, thuận tiện hút thuốc.

Xung quanh Tứ Viện có một đơn vị quân khu lệ thuộc, cụ thể làm gì tôi cũng không rõ lắm, nhưng có một hậu hoa viên, hầu như không có ai tới, trông cũng khá khá. Tôi có đôi khi sau bữa trưa sẽ tới bên đó đi tiêu thực. Nhưng mà tôi mới vừa đi đến cổng Tứ Viện, bắt chuyện với bảo vệ đã bị người chặn lại.

“Bác sĩ Lê?”

Là một người đàn ông. Vóc dáng rất cao, trông không tồi, khuôn mặt cũng có tư thái làm nữ sinh thét chói tai. Tôi yên lặng quan sát hắn, gật đầu: “Là tôi, anh là...”

“À, xin chào, tôi là Lục Niệm.” Hắn vươn tay ra, “Anh của Lục Tường.”

“Xin chào.” Tôi cầm tay hắn, có hơi nghi ngờ, “Anh trai? Năm nay anh...?”

“Tôi là anh họ của cậu ấy. Tôi tới xin lỗi bác sĩ Lê, đồng thời nói cảm ơn.” Lục Niệm á náy nói, “Bác sĩ Lê hao tâm tổn trí vì Tường Tường như vậy mà chúng tôi còn... Thật là vô cùng xấu hổ.”

“Không cần.” Tâm tình tôi bây giờ không thích hợp để nói nhiều, chỉ ngắn gọn trả lời, “Đây là công việc của tôi, tôi dựa vào cái này kiếm tiền. Tôi nếu cầm tiền lương, cố hết sức giúp đỡ mỗi một bệnh nhân là chức trách của tôi, xin lỗi hay là cảm ơn đều không cần thiết.”

“Bác sĩ Lê, anh là một bác sĩ tốt.” Lục Niệm gật đầu với tôi, “Vừa rồi Tường Tường còn nói với tôi, bác sĩ Lê nếu là anh trai cậu ấy thì tốt rồi.”

“Tường Tường nói? Tôi cứ tưởng Tường Tường chỉ nói chuyện với tôi.” Tôi vốn đang muốn đi, vừa nghe lời này thì ngừng đầu nhìn hắn.

“Tường Tường từ nhỏ cũng rất thân với tôi, sau khi cậu ấy bắt đầu tự bé thì tôi cũng không ở thành phố này, đại khái là nói chuyện với tôi không có áp lực sau này?”

Tôi trầm ngâm một chút, nói: “Tôi cảm thấy đây ngược lại là một cơ hội tốt. Lục tiên sinh, anh bạn không? Tôi hi vọng anh có thể thường xuyên tới thăm Tường Tường phối hợp với trị liệu của tôi.”

“Nhất định rồi. Còn có gì cần phối hợp không?” Lục Niệm trả lời rất nghiêm túc, suy nghĩ một chút, mới hỏi, “Chẳng hạn như nguyên bộ mèo máy?”

Tôi vui vẻ: “Cái này không cần, tôi là fan mèo máy, trong nhà có nguyên bộ.”

Đang nói, tôi bỗng nhiên nghe thấy phía sau có tiếng còi ô tô. Mạ, tên nào sinh con không lỗ mà dám tuýt còi ở cổng Tứ Viện, không muốn sống sao. Vừa quay đầu lại, xe Mạnh Tiểu Viên đứng trước mặt.

... Dù sao hán cũng không sinh được con. Tôi yên lặng lầu bầu, quay đầu nói với Lục Niệm: “Bạn của tôi. Lục tiên sinh còn việc gì không? Không còn thì tôi đi trước đây.”

Lục Niệm lấy hộp danh thiếp ra, rút một tấm cho tôi: “Không quấy rầy bác sĩ Lê nữa, đây là danh thiếp của tôi, có việc hãy gọi cho tôi.”

Tôi gạt đầu, nhận lấy danh thiếp chưa nhìn đã nhét vào trong túi. Quay đầu kéo cửa, lên xe Mạnh Tiểu Viên. Cả đêm chưa ngủ, sáng sớm lại gặp phải chuyện thế này, người ngơ ngác thân tâm đều mệt mỏi, tôi mặc kệ Mạnh Tiểu Viên, tựa trên cửa sổ xe, hán cũng không nói gì, yên lặng lái xe.

Im lặng hồi lâu tôi rốt cục nhịn không được, tức giận nói: “Buổi chiều cậu không cần đi làm sao, lái xe đi xa như vậy tới đây... Kể xem cậu đi đâu nào.”

Mạnh Tiểu Viên vẫn không nói chuyện, nhưng đỗ xe ven đường, bỗng nhiên đưa tay túm thắt lưng tôi, kéo tôi qua rồi bắt đầu gặm cắn.

“A... Cậu...” Tôi nhất thời không phản ứng được lại, nhìn cái tay xấu thói đã bắt đầu không thành thật mới đẩy hán ra, “Mạ! Mạnh Tiểu Viên cậu làm sao thế!”

“Bà xã của anh anh hôn một cái thì làm sao làm sao làm sao!” Hán thế mà cũng nổi giận, “Em vừa làm gì mà cười hiền lành với cái tên kia thế! Gần đây em cũng không cười với anh như vậy!”

Tôi sững sốt hồi lâu, bỗng nhiên bật cười, trời biết Mạnh Tiểu Viên chính là có năng lực này, dù tôi đang giận kinh người hán cũng có thể chọc tôi cười: “Đó là người nhà bệnh nhân, anh ăn giấm gì chứ.”

Mạnh Tiểu Viên mếu máo không nói lời nào, đáng vẻ cực kỳ tủi thân. Tôi đẩy đầu hán ra: “Anh thôi đi, ngần này tuổi rồi còn giả vờ dễ thương. Nói đi, giữa trưa chạy tới đây làm gì?” Nói xong mới ý thức được sáng sớm tôi không phải còn giận đối hán sao? Được rồi, trông cái dáng nàng dâu của hán kia, còn trở nên không được tự nhiên thì đúng là gặp quỷ rồi.

Mạnh Tiểu Viên cố gắng ra dáng nghiêm túc: “Anh thấy hai chúng ta nên nói chuyện.”

Tôi nhìn hán một cái. Tên này... Thực ra có đôi khi cũng rất nhạy cảm. Lòng có phiền muộn, tôi dựa lưng vào ghế: “Vậy nói đi.”

“Anh cảm thấy đôi ta gần đây có vấn đề.” Hán cố gắng sắp xếp từ ngữ.

“Vấn đề gì?”

“Chính là... Ai em đừng hỏi như lão Phật gia thế chứ! Chính là vấn đề này! Em không cảm thấy đôi ta gần đây rất kỳ quái sao? Em không còn hay cười với anh, lúc nhìn anh làm anh thấy em đang nhìn người xa lạ, anh biết lòng em có vấn đề, nhưng em lại không nói với anh, kết quả trong lòng anh cũng có chuyện, cũng không dám nói cho em nghe... Những việc này đều không quan trọng, quan trọng là... Aizz anh sao nói không rõ thế nhỉ...” Mạnh Tiểu Viên bối tặc như phát điên, “Còn nữa, anh nói thật với em, về tiểu tác gia của cuốn sách mà anh mang về ấy, đã tới đài làm chương trình, gần đây hán đang... dây dưa anh. Anh xin thề với trời anh tuyệt đối không hề có ý gì trong đầu, nhưng mỗi lần hán đối tốt với anh lại nhớ tới em, nghĩ nếu như Hải Đường nhà mình cũng có thể đối với mình như vậy thì tốt rồi... Gần đây, gần đây anh không biết là bị làm sao, đặc biệt yếu đuối, đặc biệt muốn có người tốt với mình dịu dàng với mình. Nhưng em luôn lạnh mặt, anh ở đây, ở đây đặc biệt khó chịu.”

Tôi ngồi ở bên này nhìn hán bên kia chỉ vào ngực, cảm thấy ngực mình cũng nhói nhói. Mạnh Tiểu Viên ơi Mạnh Tiểu Viên, anh thật đúng là khắc tinh của đời tôi. Anh nói sao lại có người như vậy, thẳng thắn thành khẩn đối mặt với sinh hoạt của mình như vậy chứ. Anh nói sao lại có một người, làm tôi nghĩ rời khỏi hán mới là tốt với hán, nhưng rời khỏi hán rồi, tôi lại sống không được.

Tôi đưa tay đi sờ mặt hán, sau đó kéo áo hán túm qua, ngậm lấy môi hán, sau đó nữa bắt đầu dùng đầu lưỡi tìm đầu lưỡi hán. Hán sững sốt lâu, mới nhớ tới việc ôm thắt lưng tôi bắt đầu hôn lại, liều mạng mút

miệng và đầu lưỡi tôi, tôi thấy toàn bộ khoang miệng đều sắp tê dại.

Dây dưa nửa ngày, đôi bên môi lưỡi rất cục tách ra, bên tai bên gáy đôi bên đều thở dốc. Tôi ôm cổ hắn, nhẹ nhàng ngậm vành tai hắn, mài tí răng, thấp giọng nói: “Tiểu Viên, tôi yêu anh.”

Mạnh Tiểu Viên thoáng cái đã không trụ được, tôi có thể cảm thấy vật giữa háng hắn ngóc dậy. Hắn nhìn tôi cầu xin: “Hải Đường Hải Đường, chiều không đi làm được không? Chúng mình về nhà được không?”

Tôi xấu xa liếm hầu kết của hắn, nhìn hắn run rẩy, lúc này mới gật đầu. Thế là xe cấp tốc khởi động, tôi phóng chừng dọc con đường này chắc chắn cũng bị vô số cảnh sát điện tử thu vào rồi.

Tôi lại tựa lên cửa sổ xe, sững sờ nhìn ngoài cửa sổ. Lê Hải Đường à Lê Hải Đường, mày thật TMD không ra gì, có người yêu mày đào tìm móc phổi như thế đối với mày mà mày còn cất giấu.

Mạnh Tiểu Viên là một người giản đơn trực tiếp, hắn chỉ cần có người tốt với hắn, có người yêu, là có thể giao toàn bộ của mình cho người kia. Nhưng đã nhiều năm như vậy rồi, Lê Hải Đường có đối tốt với hắn, cũng sẽ không thẳng thắn, sẽ nói “Tôi yêu anh”, nhưng vĩnh viễn không nói nên lời “Tôi nhớ anh.”

Tôi là một tên ‘băng trong giếng sâu’ quật cường như thế, cố giữ thứ gì đây, đến cả bản thân cũng không biết là thứ gì. Hiểu rằng mình muốn nhiều lắm, lại không biết rốt cục mình muốn cái gì.

Cảnh sắc ngoài cửa sổ lùì nhanh về phía sau, tôi cảm thấy cái hốc trong lòng tôi, càng lúc càng lớn.

><><>

10. Chương 10: Mạnh Tiểu Viên...

Quan hệ giữa tôi và Lê Hải Đường bỗng nhiên trở nên rất kỳ diệu.

Đúng vậy, là kỳ diệu, tuy rằng tôi không biết vì sao lại biến thành như vậy, mặc dù tôi luôn rất khó cảm nhận được những chỗ tình tế, thế nhưng tôi có thể cảm nhận được thay đổi trong quan hệ giữa tôi và hắn. Tôi không biết sự thay đổi ấy có ý nghĩa gì, chỉ thấy trong lòng sâu thẳm thôi.

Hôm đó, tôi tới bệnh viện tìm hắn, sau đó, tôi và hắn về nhà, làm ~ tình, sau đó cũng tương đối không có gì để nói. Là tương đối nhé, tôi đã nói hết chuyện của mình, còn hắn không đáp lại tôi. Hắn giống như trước đây, chỉ là nói hắn yêu tôi, nhưng tôi đã dần không cảm giác được tình yêu, dần dà chính là có lệ. Tôi tình nguyện hắn mắng tôi, cũng không phải cười như vậy, nói, tôi yêu anh. Yêu sao, thực sự là yêu sao.

Tôi không muốn suy nghĩ, càng nghĩ tôi càng thấy bất an. Đây là một loại cảm giác không kiên định, thật giống như là tôi đã chuẩn bị tất cả muốn sống với hắn cả đời, còn hắn lại định bỏ đi. Trước khi bỏ đi, để trấn an lòng người, giả vờ yêu thương, ngậm làm tốt tất cả dự định, chỉ chờ khi tôi sơ suất là sẽ đi thẳng.

Thế nhưng, tôi và hắn đã ở bên nhau 7 năm rồi, 7 năm tròn, tôi đã coi tình yêu giữa tôi và hắn thành tình thân, tôi đã coi giữa tôi và hắn...

Giao lộ trước mặt đúng lúc đèn đỏ, không biết thế nào, gần đây giao thông càng ngày càng tắc, đã sắp tới 9h rồi, tôi vẫn còn ở chỗ cách đài phát thanh bốn giao lộ, lại tránh không được đến muộn. Lấy một gói thuốc lá ra từ trong hộp, rút một điếu ngậm trong miệng, sau đó lấy ra di động gọi lãnh đạo một cuộc, nói kẹt xe, có khả năng sẽ tới muộn. Sau đó si ngốc nhìn đèn đỏ chuyển xanh, đèn xanh chuyển vàng lại sang đỏ, đoàn xa vẫn không nhúc nhích.

Sau đó di động rung rung, điện báo là tên của Thái Thiếu Điền, chần chờ một lát, tôi ấn phím nghe, sau đó nghe tiếng Thái Thiếu Điền rì rà rì rầm: “Tiểu Viên cậu đến đài chưa? Tối rồi xin lãnh đạo nghỉ cho tôi, tôi bị tắc đường.”

“Tôi đang ở trên đường.” Nhìn đèn đỏ đang trước lại chuyển xanh, nhưng đoàn xe vẫn không nhúc nhích, nóng nảy vỗ xuống tay lái, sau đó nghe thấy giọng kinh ngạc của Thái Thiếu Điền: “Cậu ở trên đường?”

Móa móa, hôm nay rốt cục là vì sao mà kẹt xe, tôi tháng này đã muộn 3 lần rồi, muộn nữa là thì coi như là bỏ bê công việc bị trừ tiền đấy.”

“Không biết.” Tôi nói, “Cứ như vậy đi, tôi cúp máy đây.” Mặc kệ Thái Thiếu Điền còn muốn nói gì, ấn cúp máy, sau đó ném di động vào túi, mặc nó rung thế nào.

Chín giờ rưỡi, tôi dài phát thanh, bắt đầu ghi chương trình.

Buổi trưa bị lãnh đạo kéo đi nói chuyện, về chuyện bạn nghe đài gửi thư cho chương trình gần đây, nói xong cũng đã là 1h, không muốn đi ra ngoài, gọi luôn người mang một suất combo tối.

Nửa giờ sau, suất combo đã đưa tới, một mình một suất combo ngồi trong góc phòng ăn rôm rốp, ăn xong là đúng 2h, sờ cái bụng căng tròn, vứt rác đi, sau đó nghe thấy đồng nghiệp đề nghị nói tan ca đi hát karaoke đi! Không cần nghĩ ngợi tiến lên bày tỏ tôi muốn đi cùng, sau đó bị khinh bỉ nói Tiểu Viên à cậu không biết hát thì thôi đi cũng đúng tới phá đám à. Thế là đau lòng biểu thị các cậu đi đi đi đi tôi không đi nữa, sau đó nhìn giờ tiếp tục đi ghi tiết mục.

Sau đó, rất nhanh đã tới giờ tan tầm.

Lúc sắp tan tầm, Thái Thiếu Điền hỏi: “Tiểu Viên à, cậu không đi hát karaoke thật à?”

Tôi suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Aizz, không muốn đi.”

“Buổi trưa mọi người đùa thôi, cậu đừng coi là thật.” Thái Thiếu Điền nói.

“Ai coi là thật, tôi có việc mà, lần sau đi phá đám làm các cậu ai cũng không hát được, hừ hừ!”

“Được, vậy chúng tôi đi đây.” Thái Thiếu Điền vỗ vai tôi, xoay người cùng về với đồng nghiệp khác.

Tôi đứng trước bàn làm việc dọn dẹp mãi, đã sắp dọn hết cả chiếc bàn rồi, nhìn sắc trời cũng tối sầm, sau đó lẽ mà lẽ mề đi ra ngoài, lẽ mề lái xe về nhà. Trên đường, vẫn tắc đường như cũ.

Lúc về đến nhà đã 8h tròn, Hải Đường còn chưa về.

Chậm chậm lấy di động ra xem, có một tin nhắn, nói tối hẳn phải trực ban không về. Vì thế đi vào bếp nấu mì, trước đổ nước, chờ nước sôi thì lại cho hai quả trứng gà, sau đó nhìn chăm chăm nước và mì cùng sôi, bốc lớp khói màu trắng, lòng trắng trứng gà nổi một cái bong bóng thật to, sau đó lại xẹp xuống, cuối cùng hương mì sôi từ từ lan ra đầy phòng, kêu phù phù trong nồi.

Thấy thế tôi vội tắt bếp đi, lại nhìn nồi mì ấy, không có hứng muốn ăn. Thế là dứt khoát gọi đồ ăn ngoài tối, một suất combo. Lúc chờ đồ ăn ngoài, tôi ghé lên sô pha xem đĩa phim, không biết là bộ phim quay năm nào của Trần Dịch Tấn, trên màn hình, Trần Dịch Tấn đang cất cao tiếng hát:

Để tôi làm rác rưởi

Quyến luyện em mãi

Từ khi đắm chìm đến khi nảy mầm lại

Tình yêu giống như rác rưởi

Hài cốt mặc dù sẽ mục nát

Trong sân nhà cuối cùng cũng nở đầy hoa

Bị thế giới vứt bỏ không đáng sợ

Thích em có khi còn đáng sợ hơn

Đành phải tiếp tục lo âu

Không cần hoàn mỹ quá mức

Vui vẻ quá làm sao ngăn trở

Tàn nhẫn không tốt sao (*) (*) bài hát Rác rưởi [] của Trần Dịch Tấn

Nghe mà thấy rầu rĩ, đứng dậy đi đổi đĩa, tìm ‘Đông Thành Tây Tựu’(*) xem Đoàn Vương gia và Hoàng Dược Sư hát đoạn Song Phi Yến, nghe Hoàng Dược Sư hát:

(*) là một bộ phim hiện đại siêu hài, không phải làm lại cũng không phải tập tiếp theo của phiên bản năm 93. Phim kể về hàng vạn năm trước, 8 thiên thần nội đấu liên miên, bị rút xuống nhân gian. Hàng tỉ năm sau, họ cực khổ nơi trần thế, học được cách đoàn kết, tạo phúc cho thế nhân, cuối cùng rửa sạch tội nghiệt. Phim có sự tham gia của rất nhiều diễn viên nổi tiếng nhưng chỉ có thể được xem là một bộ phim giải trí đơn thuần không hơn không kém.

...

... ..

... .. (đoạn nhạc này mình chịu thôi, mình xin trích cuối bài, để bạn nào có hứng thì làm chứ mình ko kham được “...”)

Sau đó thấy hần nói với Đoàn Vương gia: ta yêu người, ta yêu người...

Sau đó tôi nghĩ tới hôm nay, Hải Đường nhà tôi nói với tôi, tôi yêu anh, tôi yêu anh, tôi yêu anh...

Sau đó chuông cửa vang lên, đồ ăn ngoài đã đưa đến, suất combo của KFC.

Sau đó tôi ôm suất combo ấy tiếp tục xem phim, thấy trong đó cuối cùng Chu Bá Thông và Vương Trùng Dương đứng bên nhau, sau đó là kết cục vui vẻ, happy ending.

Sau đó phim tiếp tục tua lại từ đầu, xem ban đầu Âu Dương Phong uy phong bát diện chạy ào vào vương cung của Kim Luân quốc vương chém giết khắp nơi, xem Vô Lượng thần công của tam công chúa gà mờ lần lượt vô tác dụng, lại xem Đoàn Vương gia chấp nhất tìm người trong lòng của hần...

Tôi gặm hamburger, gặm rồi gặm, bỗng nhiên thấy mắt cay cay, liền dứt khoát ném suất combo nhắm mắt lại, rồi gục trên sofa, chôn đầu trong gối ôm, cái gì cũng không muốn nghe, cái gì cũng không muốn thấy.

Tôi không biết tôi tìm cái gì, có phải có thể được đền bù mong muốn.

Tôi không biết người tôi yêu, hần có muốn cùng tôi bạch đầu giai lão.

Tôi chẳng biết gì, mà mọi người luôn nói, lúc một người không biết gì là lúc hạnh phúc nhất, vậy có phải bây giờ tôi rất gần với hạnh phúc, cũng sắp nắm bắt được hạnh phúc trong tay không?

><><><>

11. Chương 11: Lê Hải Đường...

Đồng nghiệp kỷ niệm kết hôn 1 năm muốn mang bà xã đi lãng mạn một đêm, nhờ tôi trực ban hộ. Hần tân hôn chẳng qua mới một năm, tôi thấy vẻ ngốc vì hạnh phúc của hần, suýt thì phải tay về nhà.

Thực ra cũng chỉ là giận chó đánh mèo thôi. Bản thân không vui, liền không muốn người khác được hài lòng. Bản thân khổ sở, liền cũng muốn người khác khổ sở theo. Con người đều là những cái chai muốn hình muốn vẽ, luôn luôn không thể chịu được cảnh nước trong chai người khác đầy hơn chai mình.

Gửi cho Tiểu Viên một tin nhắn nói tôi trực ca đêm, hần không gửi tin lại, không biết có phát hiện chưa, nhưng thấy cũng không gửi tin lại đâu.

Trực đêm là một chuyện rất nhàm chán. Đọc sách nghe nhạc lướt web, buồn chán đến lúc không thể không chế được thế là lại miên man suy nghĩ. Tôi bắt đầu nghĩ tới gần đây Mạnh Tiểu Viên cũng rất bận, hôm nay có phải cũng tăng ca không, tôi bắt đầu nghĩ nếu như không phải thì bây giờ hần ở nhà đang làm gì, một mình ở nhà chắc chắn buổi tối lười làm cơm ăn sẽ không phải lại gọi combo về ăn chứ, nghĩ tới con cú mèo kia một mình ở nhà ngủ không được nhất định sẽ buồn chán đi. Nhưng nếu tôi về rồi, hần có tán chuyện với tôi không.

Tôi bắt đầu nghĩ lúc chúng tôi vừa mới sống chung là thế nào nhỉ. Khi đó hai người hận không thể lúc nào cũng thời thời khắc khắc dính vào với nhau, mỗi tối đều cùng nhau xem một đĩa phim. Để thống nhất gu khác biệt, hai người giao ước thứ hai xem phim kinh dị, thứ ba xem phim văn nghệ, thứ tư xem phim thương mại, thứ năm xem phim hài, thứ sáu xem phim khoa học viễn tưởng, thứ bảy xem phim hoạt hình. Nhưng số ngày trong tuần luôn là số lẻ, hai chúng ta ai cũng không chịu buông quyền lựa chọn phim vào chủ nhật, cuối cùng đành phải tự thỏa hiệp lùi một bước, chủ nhật xem GV. Khi đó xem rất nhiều bộ phim, tôi căn bản không nhớ rõ tên, bởi vì bình thường xem, cứ xem là hai người bắt đầu tâm viên ý mã, vành tai và tóc mai chạm nhau,...

Mạnh Tiểu Viên Mạnh Tiểu Viên Mạnh Tiểu Viên, trong lòng đều là hắn, trong đầu cũng đều là hắn. Thế nhưng ở trước mặt hắn, tôi lại chẳng nói thành lời điều gì cả. Tôi chỉ nói đi nói lại: “Tôi yêu anh.” Nhưng ngay chính tôi cũng thấy mệt mỏi.

Lúc trời hưng hửng sáng, tôi giao ban, mặt mày mệt mỏi thu dọn đồ đạc về nhà. Xe bus sớm quá nên không có, tôi vẫn đạp xe. Mỗi lần trực xong ca đêm đạp xe về nhà tôi đều rất hận, trời biết một đêm không ngủ toàn thân cứng đờ còn phải đạp xe đường xa như vậy là chuyện dằn vặt con người ta nhường nào, nhất là vào mùa đông. Nhưng tôi cũng biết không thể trách Mạnh Tiểu Viên. Không mua xe là tôi nói, thích đạp xe đạp cũng là tôi nói, mà tôi chưa từng nói với hắn lần nào về việc trực đêm xong đạp xe về nhà sẽ mệt chết đi mệt chết đi mệt chết đi, rất muốn khóc rất muốn khóc rất muốn khóc.

Mạnh Tiểu Viên là một động vật dùng thân thể đi ghi nhớ, khó chịu hắn đã trải qua, hắn sẽ luôn suy bụng ta ra bụng người thăm hỏi ân cần người ta trước, nhưng chuyện hắn chưa trải qua, hắn vĩnh viễn không thể tưởng tượng ra nổi. Hắn tặng ca tôi chưa bao giờ tới đón hắn, một mình lái xe về cũng không có trở ngại gì, cho nên hắn cũng cho là tôi cũng như vậy. Thực ra tôi hoàn toàn là tự làm tự chịu, ngay cả bản thân tôi cũng rõ chỉ cần tôi nói hắn sẽ lập tức lái xe đến, còn cho tôi những cái ôm và vẻ mặt đại ca ầy ầy lác đác với tôi, nhưng tôi vẫn chưa hề mở lời lần nào. Thực MD có bệnh.

Lúc về đến nhà trời đã tảng sáng. Trời thu khí trời cũng không lạnh lắm, nhưng một đường đạp xe về, vẫn cảm thấy cả người cứng ngắc khó chịu, lại cả đêm không ngủ, trong đầu ong ong ong ong cực kỳ tỉnh táo nhưng lại không có sức đâu để nghĩ ngợi bất kỳ chuyện gì. Vừa vào cửa tôi đã thấy TV vẫn sáng, còn Mạnh Tiểu Viên ngay cả chăn cũng không đắp, nằm trên sofa ngủ rất say.

Tôi thở dài, đi vào phòng khách, trong TV đang chiếu bộ phim ‘Đông Thành Tây Tựu’, trên bàn trà đặt một suất combo chưa ăn hết. Tôi đứng sững một hồi, tắt TV đi, thu dọn rác, sau đó ôm chăn gối ra đắp lên cho Mạnh Tiểu Viên, sau đó quỳ gối trước sofa nhìn hắn ngủ như một đứa trẻ.

Trong bảy năm, tôi muốn chia tay anh không biết bao nhiêu lần, nhưng ngay cả một lần quyết tâm thu dọn hành lý cũng không có.

Tôi là một người có tự tôn rất cao, chưa bao giờ bộc lộ nội tâm với người khác. Bởi vì những uất ức, bất an, khổ sở của tôi không có ngọn nguồn, ngoại trừ chính tôi, bất luận kẻ nào đều chỉ biết nói đó là không ốm mà rên, còn tôi không muốn lấy những ưu tư đó ra cho bất luận kẻ nào khác cười nhạo. Nhưng chỉ có anh là khác, Mạnh Tiểu Viên. Thực ra tôi không muốn chia tay anh chút nào, tôi chỉ là... chỉ hi vọng anh có thể phát hiện những bất an khổ sở, phát hiện tôi muốn chia tay anh. Tôi chỉ muốn anh ôm lấy tôi nói cho tôi biết anh sẽ ở bên cạnh tôi, không cho tôi bỏ đi. Tôi chỉ muốn anh có thể dung túng những ưu tư ấy trong lòng tôi, dù đó chỉ là không ốm mà rên. Tôi vốn không biết tôi muốn cái gì, từng ngày từng ngày ở chung với anh tôi mới phát hiện ra, thế nhưng càng phát hiện, tôi lại càng thấy xấu hổ, càng giấu giếm bản thân. Mà gần đây, đại khái là tôi đã có phần không giấu giếm nổi nữa.

Có người nói đời người là một người lần mò dò dẫm đi về phía trước, bầu bạn chẳng qua là một người khác dìu tay bạn đi về phía trước trong bóng đêm mà thôi. Bản chất con người là cô độc, bởi vì không ai có thể hiểu cảm nhận của một người khác như chính họ cả, cái có thể đòi hỏi, cũng chẳng qua là chút nâng đỡ dìu dắt ấm áp thôi. Là tôi quá tham lam, trước đây chỉ có hai bàn tay trắng, đến khi có rồi lại không cam lòng với chút ấm áp nhỏ nhoi này.

Anh cho tới bây giờ cũng sai, Mạnh Tiểu Viên. Anh là một đứa trẻ, mà tôi ép anh phải lớn, lại quên rằng người tôi yêu thực ra chính là đứa trẻ kia. Xin lỗi, là tôi làm anh nghĩ nhiều, là tôi làm anh bối rối. Yên tâm đi, tôi sẽ khôi phục bình thường. Tự tôn và tự ti của tôi, giấu ở trong lòng là được rồi. Vốn dĩ, hai

người, anh và tôi, chỉ cần đôi bên yêu nhau là đủ. Những thứ còn lại, chỉ là bệnh của mình tôi thôi.

Tuy rằng ‘Y giả nan tự y’(*), nhưng tôi sẽ cố hết sức không khiến anh bối rối nữa.

(*) Y giả nan tự y: người thầy thuốc/bác sĩ khó tự chữa cho mình

Tôi cúi đầu hôn một cái lên mắt Mạnh Tiểu Viên, thấp giọng nói: “Mạnh Tiểu Viên, tôi yêu anh.”

Quả nhiên tất cả nguyên nhân đều do tôi. Tôi thử bắt đầu khôi phục bình thường, Mạnh Tiểu Viên ban đầu hình như còn thấy mơ màng, nhưng rất nhanh đã quen thuộc. Những bất thường mấy ngày nay lập tức tan thành mây khói, sinh hoạt lại đi vào quỹ đạo lần nữa. Tôi làm bác sĩ của tôi, hắn làm chủ bá của hắn, tan tâm về nhà ăn bữa cơm, xem bộ phim, sau đó làm tình. Ngày tháng bình thản nên không thể miêu tả nhiều được, nhưng thực ra có thể ghi lại một số việc quan trọng phong phú hơn trong đó. Tôi tạm thời lấp cái hốc hỏ một tí là không ốm mà rên hỏ một tí là muốn càng nhiều đó lại, cảm thấy cuộc sống hình như có thể tiếp tục như vậy cả đời.

Không có gì tốt hơn thế này cả.

Tình trạng trị liệu của Lục Tường cũng tốt, đây cũng phải cảm ơn Lục Niệm thường tới giúp đỡ trị liệu, để nét cười của cậu em họ càng ngày càng nhiều hơn. Tôi nhìn nét cười của Lục Tường cũng cảm thấy rất vui, làm bác sĩ hạnh phúc nhất thực ra chính là giây phút bệnh nhân khỏe mạnh ấy.

Không có gì tốt hơn thế này cả.

Thường Từ vẫn dằng về ấy, lúc nào cũng đề phòng trợ lý nhà hắn quấy nhiễu tình dục, vitamin uống hết lọ này đến lọ khác, nhưng tôi thấy hắn dần dần bước trên con đường cong rồi. Có một ngày chủ nhật chúng tôi tụ họp lại, Mạnh Tiểu Viên, tôi, Thường Từ và cả Thái Thiếu Điền. Thường Từ không ngừng nói trợ lý của hắn thế nào ra sao, làm Thái Thiếu Điền thở dài nói làm một thằng nam ngồi ở bàn này đúng là sức ép lớn quá, làm Thường Từ lại uống không ít vitamin. Mạnh Tiểu Viên cười ha ha.

Không có gì tốt hơn thế này cả.

Tôi bắt đầu cố hết sức dịu dàng với Mạnh Tiểu Viên. Mạnh Tiểu Viên được chiều mà sợ, thậm chí còn hỏi tôi có phải bị sốt rồi không, nhưng hiển nhiên hắn rất thích thế này. Thực ra tôi chỉ là muốn bồi thường cho những khổ sở của quãng thời gian trước đây. Thời tiết càng ngày càng lạnh dần, mùa đông tới rồi, nhưng mỗi sáng sớm ôm nhau tỉnh lại với Mạnh Tiểu Viên cũng thấy rất ấm áp, tuy rằng chuyện này thường xuyên làm sáng sớm chúng tôi tái chiến một hồi rồi đôi tôi đồng thời đến muộn. Nhưng giờ chị Lý cũng lười mắng tôi.

Không có gì tốt hơn thế này cả.

Tôi cảm thấy cuộc sống rất trọn vẹn, Thường Từ lại nói tôi gần đây có chút kỳ lạ. Tôi mặc kệ hắn.

Không có gì tốt hơn thế này cả.

><><><>

12. Chương 12: Mạnh Tiểu Viên...

Thứ sáu, vừa đi làm đã nghe thấy Thái Thiếu Điền lải nhải bên tai không ngừng nói, bố mẹ hắn cuối tuần muốn tới thăm hắn. Hắn một mình sống ở thành phố này, bố mẹ hắn đều ở nơi khác – dùng lời hắn nói thì là hắn từ một thành phố này đến một thành phố khác, là muốn độc lập cho bố mẹ hắn xem. Hắn vừa nói vừa lải nhải bảo bố hắn làm cơm rất ngon, mẹ hắn nấu canh hẹ rất ngon.

Vì thế, bị hắn nhắc tới cả một ngày, khi đến lúc tan ca ở trên đường, tôi cũng bỗng nhiên nhớ bố mẹ mình. Nhớ tới món chân giò thủy tinh bố làm, nhớ tới món canh xương mẹ nấu, vì thế cứ nghĩ mãi trên đường về nhà, nghĩ tới cuối tuần về nhà thăm thử. Nếu về nhà, tự nhiên là phải gọi Lê Hải Đường nhà tôi rồi.

Gần đây quan hệ của tôi và hấn trở nên tốt hơn, tuy rằng trước đó cũng không xấu, nhưng tôi thấy bây giờ mới thật sự tốt. Tuy rằng tôi không nghĩ được nhiều, cũng vẫn không rõ trước đây hấn khó chịu là vì sao, nhưng bây giờ có một kết quả tốt, dù sao thì tôi đều thấy là hiện tượng tốt – cuộc sống là như thế đấy, chúng tôi không có khả năng yêu cầu một kết cục hoàn hảo, nhưng chỉ cần có chỗ tốt là đã đáng để chấp nhận rồi.

Mở cửa, Lê Hải Đường đang bận rộn trong bếp. Bấm đốt ngón tay tính ra hôm nay là ngày nghỉ của hấn, sau đó ngửi thấy mùi hương của món gà xào cung bảo, bỗng cảm thấy ứa nước miếng, vì thế vứt túi xuống đá giày chạy thẳng vào phòng bếp, quả nhiên thấy trong nồi chính là món gà xào cung bảo. Hấn thấy tôi, quay đầu lại còn mỉm cười, tôi chạy tới ôm thắt lưng hấn, nuốt nước bọt.

Sau đó nghe hấn cười: “Anh nuốt nước bọt có cần lớn tiếng vậy không?”

“Rất ngon rất ngon, cần lớn tiếng như vậy.” Tôi gặm gáy hấn, vừa ngửi mùi sữa tắm nhàn nhạt, vừa ngửi mùi gà xào cung bảo, cảm thấy bụng đói kêu vang. Tôi cuối cùng nhớ Khổng Tử đã từng viết... Thực sắc tính dã, thế là mỹ thực mỹ sắc cùng ở trước mặt... Đàn ông không muốn ra tay không phải là đàn ông. Chẳng qua không biết là chưa ăn cho nên sức chiến đấu không đủ, hay bởi vì đối phương cấp độ cao, ngay lúc tay tôi định làm chút chuyện không thích hợp thì thắt lưng tôi bị véo một phát, sau đó mông tôi bị đập một cái, cuối cùng tôi bùm mông ra khỏi bếp – Hải Đường nhà tôi trong quá trình đấu trời đấu người nhất định sức chiến đấu đã đạt tới đẳng cấp siêu nhân rồi.

Ăn xong cơm tối, tôi nói với Lê Hải Đường: “Ngày mai hai chúng mình về nhà đi?”

Lê Hải Đường nhìn tôi một cái, mỉm cười rồi vào bếp rửa bát, vừa đi vừa nói: “Ngày mai tôi đi làm?”

“Vậy ngày kia?”

“Ngày kia phải trực ban... Tuần sau được không?”

Gãi đầu, không biết vì sao lòng rầu rĩ, nói: “Được rồi, chắc chắn là tuần sau đấy nhé.”

“Ừ.”

Ghé vào trên sofa nhìn bóng dáng của hấn, tôi lấy gối ôm che đầu, tôi bỗng nhiên không kiềm được nghĩ, lần đầu tôi cảm thấy sức tưởng tượng của mình cũng có thể phong phú như vậy.

Cả buổi sáng thứ bảy, hấn đi làm, tôi ở nhà xem phim nửa ngày, vẫn muốn về nhà. Vì thế gọi một cuộc điện thoại nói tôi muốn về nhà, sau đó thay quần áo đi. Lúc về đến nhà đúng lúc qua giờ cơm trưa, mẹ tôi vừa lôi kéo tôi đi vào vừa nói tôi không lương tâm, lâu như vậy cũng không về nhà, sau đó vào cửa đã ngửi thấy mùi chân giò thủy tinh, thấy bố tôi đang bưng một chậu nước chân giò ra ngoài, vừa đi vừa hỏi: “Sao một mình về?”

“Hôm nay hấn đi làm.” Cởi giày đổi dép, đi thẳng đến bàn ăn.

“Đừng vội, con lấy dưa ấy, đừng lấy tay... bóc...” Mẹ tôi kêu.

Tôi cầm một cái chân giò, sau đó nghe mẹ tôi nói, chân giò rồi vẫn buông xuống: “Dưa đâu rồi?”

Bố tôi đưa một đôi dưa tới: “Lớn thế này rồi còn lấy tay bóc.”

Cười hì hì hai tiếng, nhận lấy chiếc dưa gấp chân giò.

Năm đó khi tôi nói với người nhà tôi thích đàn ông, bố tôi mẹ tôi em trai em gái đều rất bình tĩnh. Bố tôi tỏ ý dù sao tao vẫn còn con trai, không sợ không có ai nối dõi tông đường, mẹ tôi tỏ vẻ dù sao bản thân con cũng không sợ người khác chỉ trở sau này không con thì mẹ lo làm gì, em trai tôi thì tỏ vẻ nó chắc chắn là thích phụ nữ vả lại tôi cũng không thích nó nên nó không lo, em gái tôi năm đó đang chìm đắm trong các loại ngôn tình sầu thương triền miên, con bé nghĩ anh nó đang phá vỡ vòng vây tình yêu nên biểu thị ủng hộ hai chân hai tay.

Tôi vẫn cảm kích người nhà tôi, mặc dù có lúc họ hơi dừ, có lúc sẽ cứng đầu vô lý, nhưng vào lúc quan trọng vẫn sẽ ủng hộ tôi – đương nhiên cái dừ mà tôi nói, như bây giờ mẹ tôi đang nhìn chăm chăm, ngồi bên cạnh thấy tôi chuẩn bị lấy tay cầm chân giò thì gõ một dưa cứ như thể tôi vẫn còn là trẻ con; cái cứng đầu không

nói lý mà tôi nói cũng như bây giờ, bố tôi nói mày phải đưa Tiểu Đường từ bệnh viện về, nói thế nào cũng phải về nhà thăm bố mẹ chồng chứ... Được rồi, dù không phải bố mẹ chồng thì cũng là bố mẹ vợ đi!

Tôi nói: “Tiểu Đường bận lắm, nếu không thì con đã mang hân về thật rồi.” Vừa nói, vừa lấy khăn giấy lau miệng, “Tuần sau con sẽ về với hân.”

Bố tôi nhìn tôi một cái, lại nhìn đồng hồ trước mặt tôi, nhận trà mẹ tôi đưa qua: “Ăn no chưa? Trong bếp còn đây. Chiều em trai em gái con về, con ở lại ăn cơm chiều đi!”

“Vâng, con sẽ ở lại.” Tôi ngẩng mặt nhìn mẹ tôi, “Mẹ, con cũng muốn uống trà.”

“Tự đi vào bếp lấy đi, lớn ngần này rồi còn muốn người ta hầu hạ ư!” Mẹ tôi vừa mắng vừa vào bếp cầm một ly trà đi ra.

Tôi vui mừng đón lấy, nâng trong tay: “Cảm ơn mẹ!”

Mẹ tôi đưa tay xoa đầu tôi, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, vỗ đùi chạy vào phòng sách: “Ấy tôi phải đi xem phim, hai bố con cứ trò chuyện đi nhé!”

“Phim gì?” Tôi hiếu kỳ hỏi, “Mẹ biết dùng vi tính à!”

Mẹ tôi không để ý tôi, chạy vào phòng sách rồi không lên tiếng nữa.

“Mẹ con mới vừa nhờ em gái con dạy cách lên mạng xem phim.” Bố tôi vừa uống trà vừa nói, “Nói chuyện đi! Nói về công việc gần đây của con. Con và Tiểu Đường có vấn đề à?”

“Không, sao lại có.” Tôi nói, “Tiểu Đường rất tốt, tính cách của con cũng tốt, hai chúng con sao lại có mâu thuẫn?”

“Hai đứa ở cùng nhau đã nhiều năm rồi, thời gian lâu sẽ có chút xung đột, không như lúc vừa ở bên nhau.” Bố tôi nhìn tôi một cái, tiếp tục uống trà, “Bố cũng chỉ quan tâm hai đứa một chút, sợ mày bị thiệt thòi thôi.”

“Ai yo con sao lại bị thiệt, bố nghĩ nhiều quá. Bố thấy con bố bị thiệt bao giờ chưa?”

Nghe tôi nói vậy, bố tôi lại nhìn tôi một cái, buông chén trà xuống: “Tốt nhất là không bị. Nhưng có bị cũng đừng lo, mang theo Tiểu Hành, có gì nó giúp sức!”

“Bố, sao bố không nói là bố ra trận luôn đi!” Uống trà, không dám lườm tôi nữa.

Tối chiều, em trai Mạnh Tiểu Hành em gái Mạnh Tiểu Thư (thư giãn) của tôi đều về, mẹ tôi cũng xem xong phim, đi ra khỏi phòng, vì thế người một nhà ăn uống tán dóc, tối tối, lúc tôi phải về nhà, Mạnh Tiểu Hành cũng nói phải đi, bảo tôi đưa nó về nhà. Nó một mình ở trong nhà trọ phía nam thành phố, kể ra nó độc lập hơn tôi, tuy rằng nó là em trai nhưng có đôi khi tôi nghĩ nó là anh mới đúng.

Vừa lái xe, tôi vừa tán dóc câu được câu chăng với nó.

“Em nhớ trước đây mẹ luôn nói, hồi hận lúc anh còn bé đưa anh vào nhà tắm nữ, mẹ vẫn cảm thấy anh thành gay chắc là do di chứng của năm đó.” Mạnh Tiểu Hành liếc tôi, cười như không cười, “Tiểu Viên à, thực ra bao nhiêu năm nay em một mực suy đoán, năm đó anh vào nhà tắm nữ, xảy ra chuyện gì mới làm mẹ nghĩ anh có di chứng thế?”

Tôi nghiêm túc nghĩ ngợi, nói: “Anh không nhớ nữa.” Đây là lời nói thật, khi còn bé tôi theo mẹ vào nhà tắm nữ... Khi đó tôi thực sự rất nhỏ, mới 3 tuổi? 4 tuổi? Lúc 5 tuổi thì tôi theo bố vào nhà tắm nam, lúc 3,4 tuổi ai mà nhớ được.

“Chán ghê.” Mạnh Tiểu Hành thở dài, “Hôm nay sao không thấy anh Đường, anh và anh ấy có mâu thuẫn à?”

“Hân đi làm, em đừng miệng quạ đen, anh và hân sao lại có mâu thuẫn?” Tôi đưa tay gõ hân một cái.

Mạnh Tiểu Hành nhìn tôi một cái, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, cuối cùng lại liếc tôi một cái: “Hôm đó em đi ngang qua Tứ Viện, thấy anh Đường đi cùng một người đàn ông trông cực kỳ đẹp.” Dừng một chút, nó mấp máp môi, “Người kia không phải là anh.”

“Nói không chừng là đồng nghiệp của hấn!” Tôi nói.

“Vậy sao?” Mạnh Tiểu Hành nhướn mày, “Hôm đó em và bố đều thấy.”

“...” Tôi đang nghĩ vì sao buổi chiều bố nói với tôi như thế, té ra là do vậy, “Hai người cũng nghĩ nhiều quá, nói không chừng là người nhà bệnh nhân ấy, đúng không đúng không đúng không? Móa, hai người đừng miệng quạ đen nguyên rửa anh với Tiểu Đường nhà anh.”

“Được được được, dù sao em cũng nhắc anh thôi, nói chung là hai người sống với nhau, liên quan gì đến em.” Mạnh Tiểu Hành lườm tôi một cái, không thèm nói nữa.

Đưa nó về rồi tôi lái xe về nhà, nhưng nhớ tới hôm tôi đi Tứ Viện thấy Lê Hải Đường nhà tôi và người đàn ông đẹp trai kia, lắc đầu, cố gắng xóa sạch cảnh ấy khỏi đầu, nghĩ thầm tôi cũng TMD tưởng tượng phong phú, có thể viết thành tiểu thuyết được rồi đấy.

Nghĩ rồi, vừa vặn đến nhà, mở cửa, một mảng đen kịt, trong nhà không có ai.

><><><>

13. Chương 13: Lê Hải Đường...

Gần đây luôn luôn nghĩ tới một cụm từ: thất niên chi dương (*). Tôi vẫn không cho mấy lệ cũ mà nhiều người kể này là đúng, nhưng năm nay, vừa đúng là năm thứ 7 tôi và Mạnh Tiểu Viên ở bên nhau.

(*) Thất niên chi dương: cụm từ chỉ đôi lứa yêu nhau nếu vượt qua cái ngưỡng 7 năm thì coi như bách niên giai lão, trọn đời bên nhau. Bằng mà không được thì xa nhau vĩnh viễn, muôn thưở không thể tái hợp.

Có những khi cuộc sống che mờ mắt bạn, cho bạn cảm giác chết lặng, nhưng một khi có vấn đề xuất hiện, sẽ có đủ loại vấn đề lũ lượt theo tới. Chúng thực ra vẫn tồn tại, chỉ là bạn không phát hiện ra thôi.

Mạnh Tiểu Viên bảo tôi cuối tuần về nhà bố mẹ với hấn, tôi nói cuối tuần phải trực ban, tuần sau đi. Nhưng thực ra là tôi không muốn đi.

Bố mẹ của Mạnh Tiểu Viên đều là người tốt, rất tốt. Năm đó tôi cùng hấn ‘come-out’, cứ cho rằng sẽ gặp tình cảnh gió tanh mưa máu cơ, kết quả hai lão đã chuẩn bị tâm lý trước, cứ như thế là xong, vậy là sau đó hoàn toàn coi tôi như con dâu.

Nhưng tôi vẫn rất sợ họ. Tôi sợ họ nhắc nhở rằng tôi khác với Mạnh Tiểu Viên thế nào. Có đôi khi tôi tới nhà hấn, mọi người vui vẻ hòa thuận nói chuyện ăn uống, nhưng họ thực sự vui vẻ, còn tôi là giả. Không phải người một nhà dù cùng đi một cửa cũng không vào được..., cũng chỉ có bố mẹ Mạnh Tiểu Viên mới có thể dạy dỗ được con trai con gái chính trực thẳng thắn như vậy. Nhìn họ, tôi sẽ không ngừng nghĩ tới bố mẹ tôi.

Dù họ tốt với tôi thế nào, tôi có thể cảm nhận được, họ trước sau cũng là hướng về Mạnh Tiểu Viên. Trong mối quan hệ không được quan niệm truyền thống tiếp thu, hai ông bà càng lo lắng nhiều hơn, chẳng hạn như Mạnh Tiểu Viên có thể bị thiệt thòi, có thể thành thật quá... bị tôi bắt nạt hay không. Cảm giác này thực sự rất tốt, tôi biết Mạnh Tiểu Viên mỗi lần oán trách bố mẹ ‘Muốn bắt nạt cũng là con bắt nạt Tiểu Đường được không’ thì lòng cảm thấy rất áy náy, đổi là tôi thì cũng vậy thôi.

Nhưng tôi không được như vậy. Không có ai che chở cho tôi, không ai có thể nghĩ Mạnh Tiểu Viên theo tôi là một chuyện đáng để quý trọng cả.

Nhưng những điều ấy không phải nguyên nhân lần này tôi không muốn đi. Trong khoảng thời gian này tôi vất vả lắm mới đưa cuộc sống trở về hình dạng ban đầu, nhưng tôi không biết vì sao, trong đầu lúc nào cũng thấy buồn bực. Mọi khi về, tôi vẫn giả vờ thích thú với người nhà Mạnh Tiểu Viên, chỉ ít bên cạnh có hấn là tôi đã có thể tùy ý bóc đồng, nhưng giờ đây ngay cả Mạnh Tiểu Viên tôi cũng phải lên tinh thần mới đối ứng được, tôi thực sự không có hơi sức để về nhà với hấn.

Nghĩ thì là nghĩ thế, nhưng đến lúc đó tự nhiên vẫn phải đi. Trong đầu chứa quá nhiều thứ lại bận rộn cả một ngày, tôi một đường đạp xe về nhà, gió thổi khô cả mặt, đứng ở cửa nhà còn không thể cứ thế đi vào. Tôi đứng ở cửa có hơn 10 phút, lấy tay lau chùi mặt mày, cũng chà xát hết những suy nghĩ miên man và uể oải mệt nhọc, lúc này mới mở cửa ra đi vào.

Trong phòng ẩm áp, từ trong bếp toát ra mùi thơm. Không cần nhìn cũng biết là mì Dương Xuân, đơn giản ngon lành, quan trọng là Mạnh Tiểu Viên biết làm nó.

“Về đúng lúc thế, muộn tí nữa thì mì nở mất rồi, bắc nồi ra ngay đây, em muốn mấy quả trứng?” Mạnh Tiểu Viên ở trong bếp nói.

Tôi cởi áo khoác đi vào bếp, thấy bóng lưng của hắn, lòng bỗng thấy nhói nhói, tiến lên ôm lấy thắt lưng hắn, chôn mặt trong cổ hắn.

“...Hải ... Đường? Hải Đường?”

Tôi không muốn nói, hít mạnh mùi hương trên người hắn. Chúng tôi dùng cùng một loại sữa tắm, nhưng mùi trên người hắn không giống, tôi thích ngửi mùi ấy lắm. Ngửi ngửi, tôi thấy cổ hắn từ từ trở nên ướt. Hắn chảy mồ hôi à?

“Hải Đường...”

Hắn muốn xoa người lại, nhưng tôi lui về phía sau bụng hắn ra trước. Lau mặt, cũng không có chuyện gì cả, cuộc sống rất tốt đẹp, sao bỗng dưng chảy nước mắt chứ. Tôi dụi mắt, cười nói: “Trong mắt có thứ rơi vào, tôi đi xem có thể lấy ra không. Anh nấu mì trước đi, tôi muốn hai quả trứng, làm xong ra thổi giúp tôi.”

Nói xong tôi cũng không chờ hắn phản ứng đã xoa người vào phòng khách. Mặt rất nóng.

Mới vừa ngồi xuống sô pha, muốn kiểm điểm xem mình rốt cục mắc bệnh gì thì đã thấy Mạnh Tiểu Viên đi ra từ bếp. Tôi không tả được vẻ mặt hắn bây giờ thế nào, tôi chỉ biết về mặt này thông thường chỉ dùng ở một số thời điểm tương... tương đối gì gì đó kia. Chẳng hạn như năm đó hắn lôi tôi ra khỏi PUB, túm lấy tôi, cho tôi một bạt tai, rồi nói chúng tôi sống cùng nhau đi; hay là như lần đầu hai tôi làm tình, tôi chảy rất nhiều máu; chẳng hạn như lần tôi sốt cao tới mức viêm phổi, nửa đêm đưa đi cấp cứu; hay là như cái lần chúng tôi cãi nhau nảy lửa tôi hét chia tay là xong... Tôi không rõ về mặt kia của hắn rốt cục là sao, nhưng tôi biết mỗi lần nhìn thấy hắn như thế, trong lòng tôi đều bất giác khổ sở.

Tôi thấy hắn như thế thì lòng dạ hồi hộp, hắn nhất định là thấy tôi lại làm sao rồi. Nhưng tôi thực sự không sao a, trời biết bao nhiêu năm nay nước mắt tôi có rơi đâu sao hôm nay tự dưng chảy ào ào như thế, giây trước tôi rõ ràng còn nghĩ tới lời kịch kỳ thực tôi rất hạnh phúc... Tôi há miệng muốn giải thích, nhưng phát hiện mình thật không biết nên giải thích thế nào đây.

Mạnh Tiểu Viên đã đi tới, quỳ gối bên sô pha, nắm thắt lưng tôi kéo tôi qua, sau đó ngẩng đầu nhìn tôi, liếm nước mắt còn chưa lau trên mặt tôi như cún lớn, sau đó nhẹ nhàng rử rử bên tai tôi: “Hải Đường, em làm sao vậy, nói cho anh biết được không...”

Từ khi hắn bắt đầu quỳ gối bên sô pha là đầu tôi đã quánh đặc, mãi đến khi câu nói kia của hắn rơi vào tai tôi, đầu óc thoáng cái ‘oành’ một tiếng, hình như có thứ gì căng cứng đã lâu đột nhiên gãy đứt. Không biết vì sao, tôi thật sự không biết vì sao, mắt cứ như một cái bình, đổ ào ào nước ra, trong lòng cũng mờ mịt.

Mạnh Tiểu Viên thoáng cái luống cuống tay chân, tôi biết hắn từ trước tới giờ không chịu nổi người khác khóc, có lần em gái hắn thất tình chạy tới trước mặt hắn khóc, hắn ngay cả tay cũng không biết để đâu. Ở bên hắn đã bảy năm, tôi vẫn chưa khóc trước mặt hắn, nói đúng ra, từ ngày tôi bị bố mẹ đuổi khỏi nhà, tôi đã không rơi giọt nước mắt nào. Tôi cứ cho là cả đời này nước mắt tôi đã dùng hết vào ngày ấy rồi.

“Đừng khóc... đừng khóc nữa...” Mạnh Tiểu Viên luống cuống chân tay, nói. Hắn vẫn duy trì tư thế ôm thắt lưng tôi quỳ trên đất kia, ngửa cổ không ngừng hôn mặt, nước mắt của tôi. Nước mắt tôi rơi như hệ thống cấp nước, hắn hôn đến mức giọng hắn cũng nức nở: “Đừng khóc Hải Đường... Em vừa khóc trái tim tôi đau lắm... cực kỳ đau... đừng khóc...”

Cứ như là tôi muốn khóc lắm ấy. Ngược lại anh hãy nói cho tôi biết vì sao tôi khóc, nói cho tôi biết tôi nên dừng lại thế nào đây. Trong lòng tôi bỗng thấy cực, cực kỳ tủ thân, dường như bị móc lấy một miếng, cần có thứ gì đó nhét vào lấp cái lỗ trống ấy.

Tôi cúi đầu ôm cổ hắn, đáp lại nụ hôn của hắn. Tôi hôn lên mắt, mũi, môi hắn. Tôi duỗi đầu lưỡi vào khoang miệng hắn, mút mát, gặm cắn. Tôi cắn vành tai hắn, dùng hàm răng mài cổ hắn, cởi nút áo trước ngực hắn.

Nước mắt của tôi vẫn không ngừng rơi, nhưng tôi không còn rảnh hỏi những điều này. Tôi chỉ biết tôi đã lâu không, không muốn làm tình như thế.

Tôi muốn hắn.

Tôi không biết mì trong nồi có bị nát không, không biết nước mắt tôi dừng lại lúc nào, không biết vì sao tôi lúc làm tình không thích lên tiếng lại trong lúc hắn tiến vào gào thét hô to Mạnh Tiểu Viên Mạnh Tiểu Viên Mạnh Tiểu Viên. Tôi không biết chúng tôi làm bao nhiêu lần, không biết lúc hắn đang ôm tôi vì sao cũng bắt đầu khóc, không biết tôi mất đi ý thức từ lúc nào.

Tôi cái gì cũng không biết. Không biết mình đang rối rắm điều gì, không biết mình đang che giấu điều gì, không biết có những thứ đáng để quý trọng đó bị tôi ném đi đâu. Không biết mình rốt cục có vấn đề gì, không biết hai chúng tôi rốt cục là làm sao nữa, không biết cái tôi muốn rốt cục là cái gì.

Tôi chỉ biết là, tôi thương hắn.

Anh biết không? Mạnh Tiểu Viên, tôi yêu anh.

><><><>

14. Chương 14: Mạnh Tiểu Viên...

Khi Ngô Tiểu Sơn lại xuất hiện trước mặt tôi lần nữa là vào một buổi chiều. Hắn đi ra từ bên trong thang máy cùng với đồng nghiệp trong đài, khi đó tôi đang định đi ra ngoài làm chút chuyện, vì thế hai bên đối mặt mà thấy sững sờ.

Đồng nghiệp quen thuộc chào hỏi tôi: “Ấy Tiểu Viên, Ngô tiên sinh lần trước hỏi thăm cậu đấy, trong đài đang định chuyển tiểu thuyết của hắn sang audio, hắn rất hi vọng cậu có thể làm, chúng tôi đang muốn tới tìm cậu đấy.”

Tôi chớp mắt, thế là xoay người mang họ vào phòng làm việc của tôi, vừa đi vừa nói: “Tôi đang muốn đi ra ngoài, nếu cậu đã tới thì giải quyết chuyện của cậu trước đi!”

Đồng nghiệp cười với Ngô Tiểu Sơn: “Ánh mắt của cậu thật tốt, giọng Tiểu Viên của chúng tôi trong đài đứng hạng nhất nhì, vừa cứng rắn vừa mềm mỏng, lúc cứng rắn thì chính trực nghiêm nghị, lúc mềm mỏng thì quả thực làm xương cốt người ta mềm nhũn.”

Ngô Tiểu Sơn rụt rè cười: “Lần trước lúc Mạnh chủ bá làm phỏng vấn qua đài với tôi, tôi đã biết giọng Mạnh chủ bá hay rồi.”

Tôi cũng cười theo: “Còn cái gì mà xương cốt cũng mềm nhũn chứ, đâu có khoa trương như vậy.”

Vừa nói thế, đã đi tới trước bàn làm việc, ba người ngồi xuống, bàn các loại công việc về cuốn ‘Hong Liên Bách Nhật’ của Ngô Tiểu Sơn. Sau khi bàn xong đã sắp đến giờ tan tầm, lúc tôi thu dọn đồ đạc định đi thì Ngô Tiểu Sơn bắt đầu tới, nói: “Mạnh chủ bá, tôi mời anh một bữa nhé!”

Suy nghĩ một chút, tôi nhìn hắn một cái, gật đầu: “Đi a, đi thôi!”

Ngô Tiểu Sơn giống như có chút ngoài ý muốn, lại cười nói: “Mạnh chủ bá muốn ăn cái gì?”

“...” Tôi tự hỏi một lát, “Vẫn là KFC đi...”

“... Được.” Ngô Tiểu Sơn giần giật khoe miệng, dừng một chút, nhìn tôi một cái, “Mạnh chủ bá rất thích KFC sao?”

Tôi ngẫm nghĩ, tôi hình như đúng là rất thích KFC... Còn về nguyên nhân, hình như là bởi vì... Bên trong WC của KFC rất sạch sẽ? Bình tĩnh đứng trước cửa thang máy, ấn nút, tôi từ tốn nói: “Đi KFC, thấy một đám trẻ con, làm tôi cảm thấy mình còn rất trẻ.”

“Lẽ nào Mạnh chủ bá cảm thấy mình già?” Ngô Tiểu Sơn cười rộ lên, khoe mắt hơi cong, đúng là đẹp đến khó tả.

“Chỉ ít... cũng già hơn cậu một chút...” Tôi nhìn hắn một cái, cười ha ha hai tiếng.

Trong lúc nói chuyện, thang máy đã tới rồi, bên trong thế mà không có ai.

Ngô Tiểu Sơn vừa ấn tầng 1, vừa cười: “Trước đây tôi cho rằng Mạnh chủ bá rất không thích tôi.”

“... Không có.” Tôi gãi đầu, “Cậu nghĩ nhiều quá.”

“Tôi rất thích Mạnh chủ bá đấy!” Ngô Tiểu Sơn tựa ở trên vách thang máy nhìn tôi, “Hơn nữa tôi nghe được một vài chuyện, tôi phát hiện, tôi rất muốn theo đuổi anh.”

Tôi sửng sốt, vô thức nhìn camera bên trong thang máy, Ngô Tiểu Sơn đang đứng trong góc chết của camera, còn tôi thì đang đứng dưới camera — trong chớp mắt, tôi thấy thật may vì người giám sát điều khiển thang máy không nghe được tiếng nói này.

“Tôi có người yêu rồi, tôi từ chối sự theo đuổi của cậu.” Tôi lau mặt một phát, “Tôi và cậu chỉ có quan hệ công việc, không hơn.”

Ngô Tiểu Sơn chỉ nhìn tôi cười, nói: “Có một câu nói là, tôi yêu anh không quan hệ tới anh, Mạnh chủ bá nghĩ như thế nào?”

“... Vậy xin hãy yên lặng yêu, tôi không ngại có thêm người thầm mến.” Tôi nhìn hắn, “Tôi nghĩ nói đến nước này, cậu chắc đã hiểu ý tôi đúng không?”

Ngô Tiểu Sơn vẫn cười với tôi: “Nếu như tôi có thể tiến thêm một bước, vì sao không cần chứ?”

“Tôi nghĩ chúng ta không cần nhiều lời nữa.” Thang máy dừng ở tầng 1, tôi đi ra ngoài trước, “Tôi đi trước đây.”

“Chậm đã.” Hắn tiến lên kéo tay tôi lại, “Tôi nói muốn mời anh ăn bữa cơm, anh không nể mặt tôi sao?”

“À, tôi muốn về nhà ăn bữa cơm tình yêu.” Gạt tay hắn ra, tôi nhìn hắn một cái, không muốn cùng hắn nói thêm nữa.

Hắn không theo kịp, tôi rất đắc ý, thế là vui vẻ lái xe về nhà, tôi muốn kể cho Lê Hải Đường, hôm nay có một người theo đuổi tôi, tôi đã từ chối, phải khoe khoang một chút, tuy rằng Mạnh Tiểu Viên tôi qua tuổi 30 nhưng vẫn rất hấp dẫn! Nhưng mà, một đường lái xe về nhà, mở cửa, trong nhà lại không có ai.

Đưa tay bật đèn, bên trong hoàn toàn yên lặng. Tiện tay nhét chìa khóa lên trên tủ giày, khom lưng đổi giày, từ từ đi vào phòng khách, lại vào bếp, rót một cốc nước sôi, uống hết một hơi, tựa người trên tủ bát, chậm chạp nhớ ra hôm nay Lê Hải Đường đi trực đêm.

Nấu một bát mì, từ từ ăn hết, sau đó rửa nồi rửa bát, bật máy vi tính chơi game, chơi mãi đến nửa đêm, nhin không được gọi cho Lê Hải Đường một cú. Điện thoại nhanh chóng có người bắt máy, giọng hắn nghe còn tỉnh táo hơn tôi.

“Tiểu Viên? Chuyện gì?” Hắn hỏi.

“Không có gì không gọi điện cho em được sao?”

“Được được, tối đã ăn gì chưa? KFC? McDonald? Hay là Pizza Hut?” Hắn hỏi.

“... Anh về nhà ăn mì được không a...”

“Chẳng giống phong cách của anh, nói chung lúc tôi trực ban anh không phải đều ăn ngoài sao?”

“... Hôm nay anh gặp phải một người theo đuổi anh, bị anh ghét sau đó anh quyết định tự nấu cái gì ăn an ủi tâm hồn thương tổn, sau đó ăn xong rồi tìm em an ủi anh.”

“Ồ ờ không tồi nha, vận đào hoa rồi?”

“Vận chó má ấy, chính là tên tiểu tác gia lần trước, quả thực phải dùng từ âm hồn đeo đuổi để hình dung ấy.”

“Được rồi, chúc mừng anh gặp phải hoa đào nát, lại chúc mừng anh làm tôi thấy anh đang khoe khoang, cuối cùng anh chờ đấy mai tôi về hành anh cho biết!”

“Đừng mà... Anh bị thương a a a a, em không thể nhẫn tâm với anh như vậy...”

Đầu kia điện thoại, giọng Lê Hải Đường chần chờ giây lát, cuối cùng vẫn cười: “Được rồi, đã nửa đêm sao còn chưa ngủ? Mai không phải đi làm hay sao?”

“Em ghét anh rồi sao...”

“Anh nghĩ nhiều quá đấy... Mau ngủ đi!”

“Được rồi, anh cúp đây...” Nhìn chằm chằm tấm ảnh chụp chung của tôi và Lê Hải Đường trên mặt bàn máy vi tính, tôi thở dài.

Lê Hải Đường “Ừ” một tiếng, không nói thêm gì nữa, cúp điện thoại.

Vì thế tôi cũng không nghĩ nhiều nữa, tắt máy vi tính đi ngủ.

Trong mông lung cảm thấy đã 6h sáng, sáng sớm, bên ngoài có tiếng chim hót, nhưng trời còn chưa sáng rõ.

Lết dép đi tới bên cửa sổ nhìn xuống, mới sáng sớm mà các quầy các sạp đã lục tục bày hàng, tính lát nữa ăn cháo hay ăn mì, sau đó đi rửa mặt rồi thay quần áo xuống dưới nhà mua sớm một chút. Có lẽ sáng nay tôi dậy sớm quá, các sạp bán đồ ăn vặt chưa bày hết đồ, tôi mua một bát mì nước, xách bốn cái bánh bao sau đó đi lên nhà. Lúc đứng trong thang máy chờ đợi, lại nghe thấy tiếng Lê Hải Đường vang lên từ phía sau: “Ấy, chịu khó rồi à? Mua sớm vậy?”

Nhìn lại, hẳn đang khóa xe đạp đi về phía tôi.

“Hôm nay sớm vậy?” Tôi đưa bánh bao cho hắn.

“Là ai đêm qua nói muốn an ủi...” Hắn nhận bánh bao cắn một miếng, “Để an ủi ai kia... nên vội về, ai kìa à, anh cảm động không?”

Nhìn kỹ hắn một cái, lại nhìn cái nữa, đột nhiên nghe thấy tiếng loảng xoảng vang lên, tôi kinh ngạc, nhìn theo tiếng, lại quay đầu lại, không có Lê Hải Đường, không có bánh bao, không có mì nước, tôi vẫn nằm trên giường, một cuốn sách ở đầu giường bị tôi đá xuống đất.

Dụi mắt, thì ra là mơ.

Khom người nhặt quyển sách, thả lại trên tủ đầu giường, sau đó nằm trở lại, nghiêm túc suy nghĩ ý nghĩa của giấc mộng kia? Muốn đi tìm người giải mộng.

><><><>

15. Chương 15: Lê Hải Đường...

Áp lực tích tụ của con người luôn có một cực hạn, ai cũng như vậy. Sợi dây trong đầu tôi đã căng lâu lắm rồi, bỗng nhiên không hề có dấu hiệu, đứt phụt vào ngày hôm đó. Cho nên ngày đó tôi mới khóc ‘ngốc bức’ như vậy.

Trên đây là đáp án cuối cùng tôi tìm được, tôi cũng nói thực cho Mạnh Tiểu Viên như vậy. Vì thế Mạnh Tiểu Viên dùng cơ thể và ngôn ngữ an ủi tôi. Cả nhà đều vui. Tôi cũng nên vui.

Thế nhưng tôi luôn có cảm giác mất mát kỳ quái. Giống như lúc câu chuyện đang diễn ra thì diễn viên bỗng nhiên toi đời, như là nhân vật trong truyện tê tâm liệt phế bày tỏ với đối phương suy nghĩ yêu thương nồng cháy nhưng chỉ nhận được một chữ “Ồ”, như là kể xong câu chuyện cười buồn cười nhất cười đến mức mình đau cả bụng mà đối phương chỉ đáp lại “ha ha”.

Mạnh Tiểu Viên vẫn là người đàn ông tốt, bầu bạn tốt, còn tôi cũng đã cố hết sức. Cho nên tôi nghĩ tất cả những điều ấy chẳng qua là tôi thấy cuộc sống quá mức bình thản, muốn làm nũng mà thôi... ?

Bất kể thế nào, tôi cũng không suy nghĩ miên man nữa. Nghĩ nhiều là căn nguyên của mọi bi kịch, lấy một ví dụ, tôi vẫn cho rằng nếu như chương trình của Thôi Vĩnh Nguyên không ăn ngay nói thật, chắc hẳn chẳng mắc chứng uất ức. Nghĩ càng sâu xa, nhìn càng nhiều thì càng dễ tổn thương.

Nói tóm lại, cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Cách tuần tôi về nhà với Mạnh Tiểu Viên, người nhà hẳn vẫn hoà thuận vui vẻ như vậy — mẹ hẳn nấu một bàn thức ăn, em trai hẳn có tài làm bầu không khí trở nên sôi nổi, em gái hẳn len lén hỏi tôi có thể kể chi tiết cuộc sống hàng ngày của tôi và hẳn cho con bé nghe không, trời mới biết con gái bây giờ đang nghĩ gì. Còn bố hẳn kéo tôi đi chơi mấy bàn cờ, nói bóng nói gió mấy câu, lúc đó tôi vẫn nghe như lọt vào sương mù. Về hỏi Mạnh Tiểu Viên mới biết bố hẳn thấy tôi và Lục Niệm vừa tản bộ vừa nói về bệnh tình của Lục Tường, ngại tôi ngoại tình. Tôi dở khóc dở cười.

Nhưng nói đến ngoại tình, gần đây Mạnh Tiểu Viên lại có diễm ngộ. Tác gia viết tiểu thuyết kinh dị kia rất cần mẫn theo đuổi hẳn, làm Mạnh Tiểu Viên mỗi ngày cứ khoe với tôi, đòi tôi biểu dương hẳn trung trinh nhường nào. Ban đầu tôi còn lo lắng đôi chút, ghen tuông đôi chút, đến cuối lại thấy yên lòng. Số lần nhiều dần, tôi cứ dứt khoát coi là gió thoảng bên tai, trông hẳn như con cún lớn mất mát vì không được thưởng xương cũng khá thú vị.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, mất thấy đã gần đến cửa ải cuối năm. Hôm Lễ Giáng Sinh tôi bị chuyển ca, không cùng Mạnh Tiểu Viên chúc mừng được, tuy hẳn luôn không thích ngày lễ bên Tây, nhưng dù sao có một ngày ăn Tết cũng không thể buông tha. Ai dè đơn vị họ phải làm audio gì đấy, tặng ca một ngày một đêm, hôm Lễ Giáng Sinh cũng không buông tha, tôi cũng đành phải chịu. Đúng lúc này, Lục Niệm gọi điện cho tôi, hỏi tôi Lễ Giáng Sinh có rảnh không, muốn cùng tôi mừng ngày Giáng Sinh với Lục Tường, tôi liền đồng ý.

Nói thật, lúc nghe Lục Niệm hỏi, trong lòng tôi cũng thấy lộp bộp chút, là một người đồng tính luyến ái, tôi dĩ nhiên không thể không hiểu sai. Nhưng ý nghĩ ấy cũng chỉ lóe lên trong đầu thôi, nguyên nhân tôi đồng ý lời đề nghị này là, tôi có thể nhìn ra Lục Niệm thẳng nam đích thực, một nửa khả năng cong cũng không có. Một bên là cảm giác, một bên là kinh nghiệm. Thường Từ trước đây dù biết tôi là một đồng tính luyến ái, cũng vẫn tùy tiện hoàn toàn không ngại tiếp xúc với tôi những hành động trong mắt gay là mờ ám, trong mắt hẳn chỉ là hành vi giữa bạn thân với nhau. Mà khi tôi phát hiện hẳn bắt đầu chú ý đến loại tiếp xúc này, tôi biết ngay Thường Từ có còn là thẳng nam hay không chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi. Còn cảm giác Lục Niệm cho tôi, chắc chắn là Thường Từ trước đây.

Có lẽ đây cũng là lý do vì sao tôi lại rất thẳng thắn đồng ý đề nghị này. Thực ra tôi rất hi vọng có thể trở thành bạn với Lục Niệm. Hai chúng tôi trò chuyện rất hợp gu, hẳn là một thẳng nam, và hẳn không biết tôi là một đồng tính luyến ái. Từ khi tôi bị bố mẹ đuổi ra khỏi cửa, tôi đã cắt đứt hết liên hệ với những người bạn khác ngoài Thường Từ, cũng vì vậy, ý thức đối với việc mình là đồng tính luyến ái quá mạnh mẽ, vô thức bảo trì khoảng cách với những thẳng nam trong cuộc sống, e sợ bí mật của mình bị phát hiện. Còn về giới gay... có thể gặp được ‘bạn’ ở trong này sao? Huống chi trước khi ở bên Mạnh Tiểu Viên, tôi cũng thuộc loại không kiêng kị gì. Người thì nhiều, nhưng người mà tôi có thể coi là bạn, lại chỉ có một mình Thường Từ là bạn nói khổ mà thôi. Thực ra tuổi càng lớn, cách nhìn nhận vấn đề càng trở nên chín chắn, tôi cũng dần dần muốn kết thêm nhiều bạn. Nhưng mà người có thể tiếp xúc không phải bệnh nhân thì cũng là đồng nghiệp, bệnh nhân thì không thể rồi, đồng nghiệp càng chơi thân càng dễ bị nhìn thấu.

Cho nên Lục Niệm là một điều ngoài ý muốn. Tiếp xúc lâu dài có lẽ cũng hiểu được, thái độ làm người của hẳn hiền hoà, chính trực chăm chỉ, hiểu học, hơn nữa cũng không dò xét chuyện riêng của người khác. Hẳn là một thanh niên chính trực hiếm thấy trong xã hội này, lúc học đại học nhìn thấy ‘Lời kêu gọi nhập ngũ

của giáo viên đại học' mà chúng tôi chỉ coi là trò cười trong mắt lại đi nhập ngũ thật. Sau khi xuất ngũ tự nguyện đi dạy ba năm, còn tham gia một tổ chức bảo vệ môi trường mà tôi không nhớ tên của cháu Lương Tư Thành tạo ra, bây giờ đang làm thầy giáo ở một trường cấp 3 trong thành phố. Nói chuyện với hắn thật sự là chuyện rất vui, hơn nữa kiểu nói chuyện thuần túy hợp gu này làm tôi tạm thời quên đi sự thực tôi là đồng tính luyến ái — bố mẹ tôi coi sự thực này như một loại bệnh, tuy rằng tôi hiểu suy nghĩ ấy mới là bệnh, nhưng tôi không có cách nào chữa được phức cảm tự ti và cảm giác khác loài.

Mà sự thực chứng minh tôi đồng ý cũng đúng. Vốn tưởng đêm Giáng Sinh không có Mạnh Tiểu Viên thì sẽ cảm thấy nhàm chán dài dằng dặc cơ, nhưng cùng Lục Niệm Lục Tường bên nhau hoàn toàn ngược lại. Chứng tự bế của Lục Tường có chuyển biến rất tốt, mà thằng bé cũng rất dễ thương. Tôi với Lục Niệm mua bánh ga-tô và gà tây — đừng hỏi tôi vì sao là gà tây, tôi chỉ nghĩ cơm tối nên ăn thịt mà thôi — còn vác một cây thông Nô-en đặt trong góc phòng bệnh của Lục Tường. Hai bọn tôi thay phiên nhau kể chuyện có liên quan tới Giáng sinh, quy định ai không thể kể ra được sẽ bị phạt, ban đầu còn nghiêm túc kể chúa Jesus, kể thánh mẫu Maria, sau đó bắt đầu kể linh tinh, Thái Thượng Lão Quân, Tây Vương Mẫu thay phiên lên sân khấu, cuối cùng kể đến mèo máy, đến bút sáp màu Tiểu Tân, Tường Tường tự đứng bật cười, tôi và Lục Niệm vui muốn chết.

Sau đó chúng tôi cắm nến lên bánh ga-tô, vỗ tay hát Ringer bell. Không phải sinh nhật ai, cắm nến chỉ là cắm cho vui mà thôi. Tôi nhìn ánh lửa bập bùng của ngọn nến bỗng nghĩ tới Mạnh Tiểu Viên, nhớ tới cuốn tiểu thuyết làm audio kia chính là 'Hong Lien Bach Nhât', nói cách khác hắn bây giờ tăng ca đại khái cũng đang ở bên tiểu tác gia kia.

Trong đầu tôi bỗng nhiên nhảy ra một câu vừa kỳ quái vừa buồn cười: đêm Giáng sinh năm thứ 7 bên nhau, hai chúng tôi đều ở cùng với nam nhân khác.

><><><>

16. Chương 16: Mạnh Tiểu Viên...

Lúc vừa tỉnh ngủ trời vẫn tối, nhìn qua đồng hồ đeo trên cổ tay tôi, kim đồng hồ chỉ hướng 6h, bỗng nhiên hoảng hốt rất cuộc 6h sáng hay 6h chiều.

Xoa nắn cái cổ đau nhức, lúc đang muốn xoay người lăn 'rầm' một phát xuống đất. Thế là mới đột nhiên nhớ ra hôm qua Giáng Sinh tôi tăng ca không về nhà ngủ luôn tại công ty — vì thế bây giờ chắc là 6h sáng ha? Lúc vẫn chống vó trên đất, bỗng nhiên một đôi tay duỗi tới ôm lấy thắt lưng tôi, tôi nhất thời bị dọa một cái run người, sau đó nghe thấy tiếng của Ngô Tiểu Sơn.

“Aizz, sao đã dậy rồi?”

Tôi gạt tay hắn ra, ho khan một tiếng đứng lên, từ từ nhớ ra hôm qua muộn quá nên hắn cũng nghỉ tại phòng nghỉ công ty với tôi. Khom lưng lục khăn mặt và bàn chải đánh răng mới tinh trong ngăn tủ đưa cho hắn, tôi nói: “Cậu dùng tạm cái này đi.”

“Hôm qua đêm Giáng sinh, anh cũng không về nhà, người yêu anh không giận anh sao?” Ngô Tiểu Sơn nhận bàn chải đánh răng khăn mặt sau đó nhìn tôi.

Khóe môi cong cong, chắc là đang cười, “Anh không về sao Tiểu Viên?”

“Làm xong rồi về.” Tôi nói, “Cậu cũng về nhà sớm đi! Chỉ còn khâu hậu kỳ, làm xong bọn tôi sẽ tìm cậu tới đài nghe trước.”

“Tiểu Viên, tôi phát hiện tôi si mê anh hơn rồi, làm sao đây?” Ngô Tiểu Sơn chậm rãi nói, “Tôi cứ tưởng tiếp xúc lâu dài sẽ làm tôi mất hứng thú với anh, nhưng tôi phát hiện hoàn toàn ngược lại. Anh rất hấp dẫn tôi, cho nên đêm qua tôi đã ra quyết định, tôi nhất định phải có được anh, không từ bất luận thủ đoạn gì.”

“...” Không từ bất luận thủ đoạn gì, hấn tưởng cuộc sống là tiểu thuyết à móa, im lặng một lát, tôi bóp kem đánh răng lên trên bàn chải, xoay người đi vào WC đánh răng, sáng sớm không đánh răng đúng là khó chịu, vì thế vừa tính toán xem nên đi ăn hoành thánh hay là xá xíu, tôi vào WC.

Không đợi tôi đánh răng xong, Ngô Tiểu Sơn đã vào rồi, hấn không mặc áo ngoài chỉ mặc áo lót, dáng vẻ thân nhiên tự đắc. Vừa đánh răng hấn vừa nhìn tôi, tôi nhìn thấy thế là nhanh chóng rửa mặt rồi chạy về phòng gọi điện cho Lê Hải Đường nhà tôi, tôi phải nói cho hấn tôi gặp phải đối thủ rồi Hải Đường mau tới hỗ trợ a a a a a.

Điện thoại gọi rồi, không ai bắt máy.

Lại gọi, đường dây bận.

Chải đầu xong lại gọi, kêu rồi, rốt cục có người bắt máy rồi, nhưng mà... Giọng nam xa lạ kia là ai?

Cúp điện thoại, chờ một lát, lại gọi tới, lần này rốt cục Lê Hải Đường nhà tôi đã nhận điện thoại rồi.

“Tiểu Viên? Mới sáng sớm có chuyện gì vậy?” Lê Hải Đường hỏi.

“Móa, anh cứ tưởng anh gọi nhầm chứ Hải Đường a a a a anh sắp chết, em tới đài phát thanh đón anh thế xác và tinh thần mệt mỏi cần an ủi của anh về được không...” Nói hết một hơi, thở, hít, thở.

“Được, tôi cũng có chuyện muốn nói với anh.”

“Hử? Chuyện gì? À được rồi, vừa rồi ai nhận điện thoại đấy?”

“Một đồng nghiệp của tôi, vừa rồi tôi tới phòng làm việc của viện trưởng, quên mang di động.”

“Vậy em mau tới a, anh chờ em.” Ánh mắt tôi liếc tới Ngô Tiểu Sơn đứng ở cửa phòng ngủ.

“Được, anh tìm cái gì ăn rồi đợi đi, con đường này hơi xa đấy. Anh mong đợi tôi đạp xe tới... Được rồi chuẩn bị chút đồ ăn cho tôi... Cúp đây.”

Sau đó điện thoại cúp, sau đó trong nháy mắt tôi đại ra, đạp xe đạp tới? Trời ơi đất hời Athena ơi, hấn thật sự là Lê Hải Đường nhà tôi sao? Tôi cấp tốc tưởng tượng: Lê Hải Đường đạp xe đạp thở hổn hển đạp từ Tứ Viện xuống núi... Thở hồng hộc qua N con đường, mặt trời mọc từ Đông sang Tây, sau đó hấn vẩy mồ hôi đến dưới tòa nhà.

Hấn hoặc là bị động kinh rồi... hoặc là giận quá hóa rồi... Nói tóm lại nhất định không phải trong trạng thái bình thường.

Trong lúc tôi đang miên man suy nghĩ, Ngô Tiểu Sơn bước vào, nhìn di động của tôi một cái rồi hỏi: “Khăn mặt bàn chải đánh răng để đâu đấy?”

“Cậu có thể mang đi...” Tôi nghĩ, “À không đúng, tốt nhất là viết một tờ giấy nhận, thôi, để tôi viết, cậu cũng không phải người trong đài.” Vừa nói tôi vừa thu dọn phòng ngủ, sau đó định đi giải quyết vấn đề sớm một chút.

“Vừa rồi anh gọi điện cho bạn sao?” Ngô Tiểu Sơn đứng ở cửa hỏi.

“Tôi gọi điện cho ai có quan hệ với cậu sao?”

“Đương nhiên là có.” Ngô Tiểu Sơn nói, “Anh nhớ điều tôi vừa nói không? Tôi nhất định sẽ theo đuổi được anh.”

“Cậu bạn nhỏ cậu tỉnh tỉnh đi, cậu đang mơ hay đang mộng hay thật sự cậu nằm mơ đấy?” Tôi giận, tôi thực sự giận rồi đấy, tôi ghét nhất bị cái loại người tự quyết định hoàn toàn không để ý tới người khác suy nghĩ như thế nào, nếu như đánh chết người không phạm pháp thì tôi nhất định vung ghe đập luôn, sau đó tàn bạo đạp đá mấy phát: cho mày thêm nhõm dãi mỹ sắc của gia nè, cho mày tự quyết không hiểu người ta từ chối nè, cho mày quần lầy không rời nè! Nhưng đây là hiện thực, hơn nữa tôi không thể động tay, vì thế sau khi hô xong mấy câu kia, tôi đành nuốt chúng vào bụng, xoay người đi về phía thang máy.

Chắc là Ngô Tiểu Sơn bị tôi dọa rồi, hấn không đuổi theo, tôi bực mình đi xuống tòa nhà. Đến cái ngõ nhỏ bên cạnh kia nhìn một cái, oa má, trống trơn à, một sạp đồ ăn vặt cũng không có, lại nhìn về phía trước,

xe bánh mì của Thành Quân () từ từ đi tới. Tôi nhất thời hiểu ra, Thành Quân mạnh không ai đo được, lại nhìn xung quanh, tựa hồ ngoại trừ KFC thì tôi không còn lựa chọn nào khác.

Đúng lúc này, mùi bánh rán nóng hôi hổi bay vào mũi tôi, tôi vui mừng quá đỗi, hít theo hơi phát ra mùi bánh rán, là Thường Từ. Hắn nhét cho tôi một cái bánh rán, lại đưa thêm một cốc sữa đậu nành, sau đó nhét tôi vào xe, sau đó thì lên xe, cười tủm tỉm nói: “Lúc tôi tới còn tưởng cậu lừa Hải Đường nhà tôi chứ, trông cậu đứng vững ở đấy hình như đã xảy ra chuyện thật rồi.”

“Hử? Hải Đường gọi cậu tới, Hải Đường đâu rồi?” Gặm một miếng bánh rán, lại uống một ngụm sữa đậu nành, thật no.

“Sáng sớm Hải Đường đã nhận chỉ thị của viện trưởng, đi công tác đột xuất rồi, lúc này chắc đang ở trạm xe lửa.” Thường Từ vỗ đầu tôi, “Hắn không ở đây, cậu cũng đừng ngoại tình đấy, nghe hắn nói gần đây vận hoa đào của cậu thịnh lắm.”

“Tôi oan uổng a, chính là tiểu tác gia lần trước tôi nói với cậu ấy, tôi từ chối thật rồi, người nọ không nghe tôi nói, tôi làm sao bây giờ a móa, tôi còn nói để Hải Đường tới giúp tôi ‘chấn nhiếp’ hắn. Thường Từ hay là cậu giúp tôi giải quyết hắn đi?”

“Giải quyết thế nào? Giết chết phân thây vấy vào biển rộng?” Thường Từ sờ cằm, “Tôi còn chưa làm qua loại chuyện này đâu, hay là chúng ta hợp tác làm đi, sau đó lưu lạc thiên nhai?”

“... Lưu lạc thiên nhai cũng không lưu lạc với cậu, muốn lưu lạc thiên nhai cũng phải đi với Hải Đường nhà tôi.” Lại cắn một miếng bánh rán, thơm quá.

“Ồ, cậu còn ghét bỏ à, tôi đây mới không thèm dính vào cậu ấy, cái tên vô lương tâm nhà cậu.” Thường Từ hừ một tiếng, bỗng nhiên lắc đầu tôi, “Ày, người thất lưng thon chân dài mặc áo khoác đen đằng trước chính là Tiểu Sơn cậu nói hử?”

Tôi nhìn theo ánh mắt hắn, quả nhiên vẫn là Ngô Tiểu Sơn.

><><>

17. Chương 17: Lê Hải Đường...

Dù sao Lục Tường cũng là trẻ con, thức lâu quá cũng không chịu nổi, ngủ mất rồi. Chờ Lục Tường ngủ rồi, tôi và Lục Niệm cũng đang định về nhà. Lục Niệm lái một chiếc Buick, tôi đạp xe đạp 30 năm mà nhận ra được tiêu chí ấy vẫn là do chiếc xe của Tiểu Viên. Tôi ngồi xe hắn tới, không đạp xe đạp, tự nhiên cũng do hắn đưa về.

Hai ngày ngủ không được ngon, tuy tán gẫu với Lục Niệm rất vui, tôi ngồi trên xe cũng không muốn nói chuyện. Trong đầu cứ như có thứ gì vang lên ồm ồm, lúc này đột nhiên có một thứ gì đó cũng vang lên theo. Tôi nhìn đi động một cái, là Thường Từ.

Vốn không muốn nhận, nhìn giờ đã qua 12h, chắc là có chuyện gì quan trọng lắm, lúc này mới chậm rãi ấn phím nghe, không tình nguyện đặt di động ở bên tai. Giọng Thường Từ mang theo tiếng khóc nức nở vang lên: “Tiểu Đường mày mau tới, xảy ra chuyện rồi rồi rồi rồi rồi rồi rồi!”

“Làm sao rồi? Mày nói rõ coi!”

“Tao nói không rõ được, nói chung mày mau tới nhà tao, tao biết mày với lão Mạnh đang trải qua kỳ Giáng sinh kích thích, lão Mạnh giận thì tao sẽ giải thích với cậu ta cho, mày mau tới tới tới tới tới tới...”

“Mày bình tĩnh một chút Thường Từ —— “

“Tao không bình tĩnh được, nếu mày không tới là tai nạn chết người đấy, tao cúp!”

Tít tít tít tít...

Tôi thiếu chút thì bóp nát di động.

Nói ra thì tôi có đôi khi sẽ nghĩ, Thường Từ rốt cuộc là người như thế nào đây? Tôi bắt đầu chơi với hắn từ khi còn ở nhà trẻ, tính ra cũng đã gần 30 năm rồi. Nếu như nói người tôi yêu nhất là Mạnh Tiểu Viên, thì người tôi hiểu nhất chính là Thường Từ. Thế nhưng những năm gần đây tôi càng không biết hình dung tính cách của hắn ra sao, đại khái càng hiểu nhiều, càng khó cho định nghĩa đi.

Thường Từ là một tên ngốc thật. Lúc học trung học, mấy tên quan hệ tốt với hắn đánh nhau gặp chuyện không may, hắn vì bạn giúp người ta giải quyết kết quả là mấy tên vô liêm sỉ kia đảo cái đã giở mặt. Lúc học đại học, bạn gái hắn nói muốn chia tay hắn bởi vì không cảm nhận được tình yêu của Thường Từ, thế là giữa mùa đông, hắn thấp nền tròn một đêm dưới tòa ký túc xá nữ sinh kia ở. Lúc tốt nghiệp, thành tích của Thường Từ vốn có thể thi lên nghiên cứu sinh, nhưng bởi vì một anh bạn gia đình khó khăn vừa vắn kệt trên danh ngạch chạy tới dốc lòng dốc ruột với hắn, thế là hắn nhường danh ngạch cho người ta. Kết quả, người bạn kia vừa lấy tình cảm động Thường Từ, vừa nói bóng gió các loại sai trái của Thường Từ cho thầy giáo lo danh sách thi nghiên, quả nhiên hai tay đều phải bắt hai tay đều phải nắm.

Cụm từ ‘nghiện làm người tốt’ đúng là dùng để miêu tả Thường Từ. Hắn luôn luôn như là Thánh phụ không để tâm vậy, nhưng có đôi khi nhìn hắn, tôi cảm thấy hắn thực ra mới là người thông minh nhất. Người ta nói Thượng Đế đóng cửa của bạn một cánh cửa này sẽ mở cho bạn một cánh cửa khác, tôi vốn tưởng rằng người như Thường Từ thì Thượng Đế mở cho hắn vô số cánh cửa thì phần lớn hắn đều tặng cho người khác, cuối cùng mới phát hiện thực ra hắn tặng cho người ta những cánh cửa ấy thì càng về sau mới càng có những cánh cửa tốt hơn.

Lúc học cao trung, tuy rằng gánh phạt giùm nhưng trong mấy tên nhóc vô liêm sỉ có một đứa, ba nó là chủ nhiệm chỗ đức dục (giáo dục phẩm chất đạo đức và tư tưởng chính trị), trong lòng biết rõ con trai phạm lỗi gì, trước khi tốt nghiệp đã triệt tiêu hết hình phạt của Thường Từ đã đành, còn cho Thường Từ một chỗ trong danh sách dự bị trường Đảng. Lúc học đại học, cái đêm giá rét kia tuy không vẫn hồi được bạn gái ý chí sắt đá, nhưng lại được người khác chú ý, không bao lâu trong trường đã có thêm một đồng hoa nhài cắm bãi phân trâu, tất cả mọi người không hiểu sao hoa khôi trường lại coi trọng Thường Từ chỉ được cái cao lệnh khèn. Về phần thi nghiên, nhìn hắn bây giờ là biết, thằng nhãi này buôn bán đồ dùng tình thú phát đạt, tiền bạc không biết nhiều cỡ nào.

Cho nên Thường Từ tuy dở dở hậm hậm, điên điên khùng khùng, không đầu không đuôi, đại não giản đơn... Nhưng bản chất con người hắn là thế: hắn nghĩ cuộc sống rất tốt đẹp, vì thế cuộc sống rất tốt đẹp với hắn. Hắn dịu dàng với cuộc sống, cuộc sống cũng thực sự dịu dàng với hắn.

Cho nên đến lúc tôi nhìn thấy tình trạng như Tu La trong nhà Thường Từ thì sững người. Phía trên toàn bộ là những gì tôi tưởng tượng ra trong chốc lát.

Vết máu trên sàn nhà trộn với vết dịch thể khác từng giọt kéo dài từ phòng khách đến phòng tắm lại kéo vào phòng ngủ, ở giữa còn cả dấu vết giấy dũa. Thường Từ đang tội nghiệp quỳ bên giường như một cún lớn, người trợ lý Diêu Kha của hắn đang nằm úp người trên giường, không mặc quần áo —— thực ra tôi thấy thảm trạng của y cũng chẳng mặc nổi quần áo.

Tôi có chìa khóa dự bị nhà Thường Từ, tự mở cửa đi thẳng vào. Thường Từ vừa thấy tôi lập tức xông lên: “Hải Đường mày mau, mau giúp y, giúp y...” Tôi cảm thấy có lẽ đang lẫn lộn ở mấy từ “băng bó” “rửa sạch” “trị liệu”, thực ra tôi thấy dùng hết chúng cũng không quá đáng.

“Móa! Nhóc mày sao dầy vò người ta vậy? Lão tử là bác sĩ khoa tâm thần chứ không phải khoa giang tràng, cũng không phải khoa khám gấp, cũng không phải ngoại khoa! Vì sao không đưa y đi viện? !”

“Y không cho đưa...”

“Y nói không thì mày không đưa à? !”

“Y cầm một mảnh sứ nói tao mà gọi xe cứu thương y sẽ cắt...”

Tôi nhìn lại, trong tay Diêu Kha quả nhiên nắm chặt một mảnh sứ, tay cũng đã chảy máu.

“Được rồi... Đúng là ai cũng đáng lo cả.” Tôi thở dài, đi tới trước bàn làm việc tìm giấy bút ra viết, “Mày xuống cửa hàng thuốc và siêu thị bên dưới mua mấy thứ này về, thuận tiện bảo với người lái chiếc Buick

biển xe A3216 ở dưới núi Lê Hải Đường hôm nay phải ở đây rồi, bảo hẩn đi trước. Tao rửa sạch cho y trước, khăn mặt nước nóng băng vải, thuốc mỡ, những thứ cơ bản này đều có chứ?”

Thường Từ cuống quýt lấy đồ ra cho tôi, đưa chậu nước nóng đặt xuống đất bên cạnh giường, sau đó hấp tấp đi xuống nhà mua đồ.

Tôi rửa sạch tay đi đến bên giường. Thực ra ở phòng tắm thì làm tiện hơn, nhưng xem chừng bây giờ Diêu Kha muốn nhích cũng không nhích nổi. Tôi tìm được một cái găng tay nilon trong túi y tế gia đình — nói tới túi y tế này là do chính tôi lần trước đưa cho Thường Từ — tôi mang ý muốn giúp Mạnh Tiểu Viên chữa trị bắt đầu rửa dọn cho Diêu Kha.

“Vứt mảnh sứ trên tay xuống đi, lão tử không muốn xử lý thêm vết thương đâu.”

Diêu Kha yên lặng vứt mảnh gốm đi, nắm chặt ga giường không buông. Nhìn là biết hẩn đau lắm nhưng vẫn không lên tiếng.

“Đáng đời!” Tôi nhìn y giận không dám phát, vừa tốt nghiệp đại học được 2 năm, nhóc mới 24 tuổi mà nó sao cái gì cũng dám làm, “Tôi đã nói với cậu không bước từng bước thì sao nên cơm cháo, cậu lại chơi trò nhảy cóc hở? Tôi thấy cậu lần trước thỉnh giáo tôi còn không đồng ý với kiến nghị của tôi, dù thế nào cũng không giống người chịu nằm xuống vĩnh viễn, sao lại thành ra thế này?”

“... Tuần trước tôi đã thượng Thường Từ rồi.” Diêu Kha úp mặt vào gối rầu rĩ thốt một câu, tay run lên.

“... Đệt! Cậu dùng sức mạnh?”

“Không tính đi... Tôi chuốc hẩn say. Hẩn say rồi cũng không động vào lọ vitamin, phát điên không ngừng, tôi chọc ghẹo hẩn một chút, hẩn cũng vẫn rất phối hợp. Nhưng sau khi tỉnh lại... Móa, anh nhẹ tay thôi!”

“Lão tử có chừng mực. Thế sau đó?”

“Sau đó hẩn né tránh tôi một tuần trời, tôi nghĩ như vậy không được, định dùng đề nghị của anh dứt khoát cho hẩn thượng một lần, tôi nghĩ làm bị thương giả vờ ốm ức, với tính hẩn đại khái cũng chỉ vừa tự trách vừa lẳng lơ con cá vàng thôi, như thế rồi thì cái gì cũng dễ nói. Nào ngờ được hiệu mạnh như thế, ai biết hẩn cứ như lên gân làm từ phòng khách đến phòng tắm rồi lại đến phòng ngủ... Hiện tại tối rồi chứ? Đệt mà thật đúng là còn làm hơn 24 tiếng. Aizz, tôi nghĩ mong tôi không còn là của tôi nữa rồi, bác sĩ Lê, tôi sẽ có di chứng sao...”

Coi cái dáng vẻ bình tĩnh thành thực của y thật muốn chụp cái chậu lên miệng y: “Móa, có cũng đáng đời cậu. Thể chất của Thường Từ rất nhạy cảm với thuốc, từ nhỏ cảm mạo sốt siết đến ngay cả thuốc giảm nhiệt cũng không dám cho uống bậy, cậu cho hẩn uống thuốc, uống đến mức cậu cũng sưng rồi ha.”

“Aizz, tôi cũng không còn cách nào. Đã hai năm rồi, tôi đây cũng là bị bức nên mới vậy.”

“Cậu không phải đã thượng hẩn rồi sao, cách thành công chỉ có một chân thôi, đừng làm chết người vội cái rắm à.”

“Quan trọng là lần trước thượng hẩn xong, phản ứng sáng hôm đó của hẩn làm tôi thấy không thể kéo dài nữa.”

“Hẩn làm gì?”

“Hẩn nuốt 2 lọ vitamin anh kê cho.”

“...”

Sau đó, tôi khổ cực cả đêm không ngủ, sáng sớm còn chưa về nhà đã bị viện trưởng gọi tới. Cho nên nói, nếu như tôi biết lúc tôi nhờ Thường Từ đi đón Mạnh Tiểu Viên, tên ngốc ấy còn lải nhải kinh nghiệm yêu đương thì tôi sẽ đánh chết hẩn.

><><>

18. Chương 18: Mạnh Tiểu Viên...

Sau lần Thường Từ tới đón tôi kia, Ngô Tiểu Sơn chắc là thấy Thường Từ rồi, cho nên không tới tìm tôi nữa. Lê Hải Đường không ở nhà, tôi luôn cảm thấy trong lòng không kiên định, trước đây dù nói thế nào, có chuyện gì đôi bên cùng nhau gánh chịu, bây giờ chỉ còn dư lại một mình tôi, không thể không nói cảm giác thực sự là không tốt lắm. Tôi nghĩ nếu thực sự không được nữa thì mang em trai tôi ra làm tấm bình phong, nếu lại không được nữa... Vậy tôi thật không biết nên làm thế nào mới tốt.

Làm xong tiết mục, trở lại phòng làm việc thu dọn đồ chuẩn bị tan tầm, Thái Thiếu Điền và mấy đồng nghiệp khác rủ nhau đi hát. Tôi suy nghĩ, dù sao về nhà cũng không làm gì, thế là đồng ý.

Trong thang máy, Thái Thiếu Điền hỏi: “Gần đây sao trông như không có tinh thần thế, có cần xin nghỉ không?”

Tôi tựa trên vách thang máy nhìn camera: “Đêm dài đằng đẵng không ai ở bên, đương nhiên tinh thần không phần chấn rồi.”

Chu Tư tổ âm nhạc bên cạnh cười nói: “Lần trước không phải thấy cậu và Ngô tác gia đi gần lắm sao, sao bỗng nhiên lại thành đêm dài đằng đẵng rồi.”

“Tôi không liên quan tới hần, các cậu đừng nói bậy.” Cái vụ này là phải làm sáng tỏ.

Trong lúc nói chuyện, thang máy đã tới tầng một, Chu Tư còn nói: “Hôm nay, Ngô tác gia cũng muốn tới thuận tiện cùng nhau chúc mừng tiểu thuyết của hần ra kỳ đầu hiệu suất nghe đài tốt đấy.”

Tôi nhìn về phía Thái Thiếu Điền: “Thực sự?”

“Thực sự.” Thái Thiếu Điền thuyết, vừa nói hần vừa lôi kéo tôi, “Cậu không đi không được, cậu còn phải hiến thân [xiàns Shen] mà!”

“Tiếng phổ thông của cậu đúng chuẩn đi, đó là là hiến thanh [xiàns hēng], âm mũi ấy, sheng!” Đá văng hần, “Các cậu đi đi tôi không đi đâu, này còn không bằng về nhà ngủ.”

“Này, Tiểu Viên à, cậu và Ngô tác gia nếu có gì không thoải mái thì ăn bữa cơm cũng tốt mà, đàn ông đàn ông đừng khó tính như vậy.” Chu Tư vỗ vai tôi, “Hơn nữa thái độ của người ta rất tốt, cậu cũng đừng phát cáu chứ. Hơn nữa hần nhỏ hơn cậu, cậu tính toán cái rắc gì với hần. Hần sờ mông hay ôm eo cậu? Lát nữa tôi cho cậu bóp lại là được.”

“...” Lời này nói ra sao mà nhẹ nhàng vậy, nhẹ đến mức tôi cũng thấy vấn đề Ngô Tiểu Sơn chẳng lớn lao gì, mà dù cứ mãi khó chịu thế này cũng không tốt, vì thế tiếp tục đi theo bọn họ ra khỏi tòa nhà, đi tới quán món cay Tứ Xuyên bên cạnh. Mà Ngô Tiểu Sơn thì đã đặt phòng gọi món ở đó từ sớm, thấy chúng tôi tới, đứng lên, cười như hoa nở, hoa cúc, không nếp nhăn cũng thành có, giả dối!

Ngay lúc tôi oán thầm, Thái Thiếu Điền đã ngồi xuống, cười ha hả đẩy tôi ngồi bên Ngô Tiểu Sơn. Ngô Tiểu Sơn cười nhe răng với tôi: “Tiểu Viên tới rồi à?”

“Ừa...” Cúi đầu, lấy dưa, dùng bữa.

“Cá luộc nhà này đặc vừa ngon vừa đúng kiểu.” Ngô Tiểu Sơn nói.

“Ừ...” Cúi đầu, lấy dưa, vươn dưa về phía đĩa cải trắng bên cạnh.

“Đầu cá rắc tiêu cũng đúng kiểu lắm.” Ngô Tiểu Sơn tiếp tục nói.

“...” Ăn cải trắng.

“Canh bí đao tôm nõn rất ngon, tôi múc cho anh một bát nhé?” Ngô Tiểu Sơn đưa tay cầm thìa, nhìn bát tôi.

Lần này không đợi tôi nói, Thái Thiếu Điền bên cạnh đã cười rộ lên: “Ngô tác gia này, cậu không thể thiên vị Tiểu Viên như thế, tuy rằng hần là nam nhân vật chính nhà cậu, nhưng đãi ngộ như làm chúng tôi đổ cả mồ hôi đấy.”

Ngô Tiểu Sơn đưa tay cầm một cái bát không bên cạnh, múc một bát canh đặt ở bên cạnh, sau đó thành thực cảm thía nói: “Vậy tôi múc cho mỗi người một bát?”

“Vậy mới đúng chứ!” Một đám người ồn ào.

Sau đó rượu được mang lên, một đám người bắt đầu cùng rượu, uống đến mức nghiêng ngã hát KTV. Còn ký ức của tôi cất ở đây —— tửu lượng quá yếu, tôi chỉ nhớ mình bị một đám người đẩy lên sô pha rồi nằm úp người ở đây, sau đó thì...

Đợi đến khi tôi lơ mơ tỉnh lại thì đã ở trên xe, ngồi ghế sau chỉ có một mình tôi, ghế phó lái không có ai, tài xế thì lơ mơ mà lơ mơ tôi không nhìn ra được. Ngay lúc tôi hao hết sức nghĩ xem người nọ là ai, thì người ta đã mở miệng rồi: “Đưa anh về nhà nhé? Nhà anh ở đâu đấy?”

“Đường Hà Châu.” Nằm ngả ra tấm dựa, tôi thấy đau đầu.

Người nọ cũng không nói nữa, tôi lại ngủ mơ màng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, tôi bị đẩy tỉnh, vẫn giọng nói đó: “Là tòa này à?”

Tôi ngẩng đầu nhìn một cái, số 9, thế là gật đầu, sau đó từ từ nhìn người nọ một cái: Ngô Tiểu Sơn? !

Vì thế nhất thời rượu tỉnh, tỉnh hơn cả bị hất nước đá. Tay chân cùng sử dụng mở cửa ghế sau lão đảo đứng lên đi suýt thì té trên đất phải vịn vào cột điện mới đứng được. Ngô Tiểu Sơn xuống xe từ bên kia, cười: “Tôi đưa anh lên nhà nhé!”

“Không cần.” Tôi khoát tay, lão đảo đi vào trong.

Khóa xe, Ngô Tiểu Sơn đuổi theo: “Dù sao cũng phải nhìn anh vào cửa nhà, bằng không sao yên tâm được? Tôi đã nhận lời đồng nghiệp anh phải đưa anh an toàn về tận nhà.”

“Thôi, đến nhà rồi.”

“Đưa anh vào nhà mới tính về đến nhà.” Ngô Tiểu Sơn kiên trì.

Dùng đầu óc toàn hơi còn suy nghĩ, lại nhìn Ngô Tiểu Sơn một cái, đoán chừng đại khái cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, cũng không từ chối nữa, lắc lư đi tiếp về phía trước, hần cứ tiếp tục đi đằng sau.

Gió Bắc thổi qua, dạ dày liền hơi lạnh, rất nhanh đã vào hành lang, tôi ấn thang máy, không biết là nên ôm đầu đau muốn nứt hay là nên ôm bụng đau muốn rút gân thì tốt hơn, vì thế cứ ra sức chọc con số 12 kia. Cũng may là nửa đêm, thang máy cũng lên nhanh, về đến nhà, lấy chìa khóa ra, quay đầu nhìn Ngô Tiểu Sơn: “Tôi về nhà rồi, cậu cũng về đi!”

“Ngay cả cốc nước cũng không cho uống à?” Ngô Tiểu Sơn tiến lên, “Đừng nhỏ mọn vậy chứ!”

“...” Ôm đầu mở cửa, “Chỉ một cốc nước, uống xong cậu sẽ đi.”

“Ừ, nhất định rồi.” Ngô Tiểu Sơn đáp rõ mau.

Mở cửa, bật đèn, chạy vào bếp rót cốc nước cho hần, tôi đổi dép đi thẳng vào WC, TMD uống rượu hồng việc, lúc này sao lại ông ọc muốn nôn, vừa rồi ở KTV cũng không muốn nôn mà. Ôm bồn cầu nôn hết, đầu càng đau, lại quay đầu, lại thấy Ngô Tiểu Sơn đứng ở cửa nhà vệ sinh cầm một cốc nước đưa cho: “Uống nước cho thoải mái đi.”

Không thể không nói, hành động như vậy trong mắt tôi thật cảm thấy người này vẫn khá là sẵn sàng, nhận lấy uống ực một cái hết, đặt cốc lên bồn rửa mặt, tôi nói: “Đã trễ thế này làm phiền cậu lâu như vậy, cậu về nhà sớm đi!”

Ngô Tiểu Sơn nhìn tôi, tiến lên một bước: “Anh uống nhiều rượu như vậy, giờ nôn như thế, vẫn nên ăn cái gì chứ! Nếu không thì, tôi nấu mì cho anh nhé?”

Không đợi tôi nói gì, hần đã mò vào bếp, vừa đi vừa nói: “Anh tắm rửa thay quần áo trước đi, mặc ấm chút, tôi nấu tô mì cho anh là tốt thôi.”

Tôi phải thừa nhận, hồi này tôi nghĩ hần là một nam nhân ở nhà tốt, cũng thấy hơi hối hận vì vẫn lấy lòng tiểu nhân đo dạ quân tử.

><><><>

19. Chương 19: Lê Hải Đường...

Tôi ngồi trên tàu hỏa bốn mấy tiếng đồng hồ, mỗi một giây đều chữi bởi viện trưởng đáng ghét. Nguyên nhân đi công tác là có một hội nghị nghiên cứu và thảo luận y học, chẳng qua trong lòng mọi người đều biết rõ, kiểu hội nghị nghiên cứu và thảo luận này thực ra là ngồi uống trà tâm sự, việc chính vẫn là đi du lịch. Vốn dĩ việc này không có phần của tôi, kết quả vị bác sĩ chủ nhiệm trước hôm phải đi bị viêm ruột thừa cấp tính. Tứ Viện không có nhân tài gì, lãnh đạo ai cũng bận, viện trưởng đột nhiên nghĩ tới một bài văn tôi đánh bậy đánh bạ thuyết trình ra, chắc cũng có thể làm đại biểu thay mặt cho lớp thanh niên trẻ tuổi kiếm mặt mũi, vì thế gọi tôi tới gấp.

Kết quả của việc gọi gấp chính là không mua được vé máy bay, phải ngồi tàu hỏa. Được rồi, tàu hỏa thì tàu hỏa, địa điểm hội nghị ở gần nên cũng không sao hết. Quan trọng là hội nghị chết tiệt kia mở tại Urumqi (*)!

(*) Urumqi (Ô Lỗ Mộc Tề) là thủ phủ khu tự trị Tân Cương, Trung Quốc, là thành phố cách xa biển nhất thế giới.

Lúc tôi nghe viện trưởng dặn dò trong điện thoại quả thực lòng dạ tôi như có một ngàn con thảo nê mã (con ngựa nó a.k.a TMD) chạy qua. Mùa này vùng tân cương chắc hạ xuống dưới -20o rồi tôi chưa chuẩn bị gì đi thể nào đây! Ngồi tàu hỏa 2 ngày 2 đêm, lãnh đạo ông muốn tôi chết sao! Còn nữa... Hội nghị khoa tâm thần sao lại đi tân cương!

Lãnh đạo thờ ơ trả lời: “À, chủ sự (người đứng ra tổ chức) định trượt tuyết.”

Móa.

Vì thế tôi căn bản không kịp ngủ, vội vã về nhà thu xếp mấy bộ quần áo là chạy tới nhà ga luôn. Nào giống đi họp, căn bản là chạy nạn. Nhưng lãnh đạo coi như có lòng từ bi, đặt vé có giường đệm cho tôi, cũng có chút lương tâm.

Chưa chuẩn bị gì cả, tôi bảo lãnh đạo gửi lịch trình trong ngày và mấy phần tài liệu vào mail tôi. Lãnh đạo nói thực ra hội nghị không có gì, chỉ cần kể ra kinh nghiệm lâm sàng kết hợp quan điểm của bài thuyết trình năm ngoái thôi, thái độ khiêm tốn cẩn thận chút là được rồi. Mà lịch trình trong ngày của hội nghị sắp trọn 1 tuần, tôi thực sự không hiểu đám lão già bên tổ chức hội nghị sao lại muốn ở đây đông lạnh cả tuần chứ.

Nhưng ở đó được vài ngày, tôi không còn nóng nảy như vậy nữa.

Quê tôi ở một thành phố mạn Bắc Trường Giang, tuy mùa đông cũng sẽ xuống dưới 0 độ, nhưng rất ít khi có tuyết. Hôm vừa xuống tàu ở Urumqi là buổi tối, trời đang đổ tuyết. Tôi nhìn bông tuyết bay phát phối đầy trời rất lâu mới rốt cục phát hiện ra miêu tả trong rất nhiều tiểu thuyết cũng không phải như lời tiểu thuyết gia. Tối khách sạn rồi ngã đầu ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại ra cửa sổ nhìn một cái, thế giới bên ngoài thực sự đã thành màu trắng bạc. Trên nóc nhà chất đầy tuyết, từ xa nhìn lại trông như những ngọn kem trên bánh ga tô vậy, trên hàng cây bên đường đều là sương đọng trên lá cây. Dưới nhà không xa có một mảnh sân, có đôi trẻ con đang chơi đùa, có một đứa đạp một nhát vào cây, sương đọng trên lá cây của cái cây ấy liền rớt xuống rào rào, làm lộ ra một chút cành khô.

Tôi bỗng thấy chuyện đi công tác cũng không tệ lắm, vì thế nhắn cho Mạnh Tiểu Viên một tin nhắn — bên này khá là vui.

Hắn trả lời: Q_Q đi sớm về sớm...

Tôi đã nghĩ mãi cuối cùng rất thẳng thắn thành khẩn thừa nhận mình muốn thấy hắn bày tỏ các loại hỏi tôi trời lạnh không, mặc thêm chút quần áo. Nhưng không ngờ trong lòng lại ghen khuất không được tự nhiên, đại khái là chưa từng gặp tuyết rơi nhiều như vậy, tâm tình rất tốt.

Trên thực tế, mấy ngày kế tiếp tôi cũng không nghĩ cái gì. Mạnh Tiểu Viên luôn gửi cho tôi những tin nhắn không đầu không đuôi, như là “Nhớ em nhớ em nhớ em muốn chết”, hoặc là “Em mau trở lại một mình anh chống đỡ không nổi”, lại hoặc là “Này, em còn không về anh ra bên ngoài... rồi”. Thấy dáng vẻ này của hân lòng tôi rất ấm áp, thỉnh thoảng trêu đùa với hân vài câu, có đôi khi cũng lười trả lời, lúc rảnh thì mở tin nhắn ra xem rồi lại tắt đi.

Hội nghị kết thúc nhanh hơn tôi nghĩ. Một đám giả vờ đứng đảnh ngồi trước bàn hội nghị được hai hôm, đến hôm thứ hai thì hăng hái bắt đầu hoàn thành cái gọi là kế hoạch khảo sát của mấy ông bên tổ chức hội nghị. Hôm đầu tiên trượt tuyết, hôm thứ hai thì lên Thiên Trì (1), hôm thứ ba đi vực núi Nam Sơn (2) hôm thứ tư ngâm suối nước nóng ở vịnh Ngũ Thái (3), một đám toàn ông già cũng biết hưởng thụ, hành trình sắp xếp cực kỳ chặt, nhưng cũng hay, nhất là ngày thứ hai lên núi, tôi mới phát hiện thật sự có thể dùng từ trắng lẹ để miêu tả.

(1) Thiên Trì này có thể là hồ Thiên Trì, Phụ Khang trên núi Bắc Cách Đạt trong dãy núi Thiên Sơn, thuộc huyện cấp thị Phụ Khang, châu tự trị dân tộc Duy Ngô Nhĩ, Tân Cương. Ngoài ra, còn có Thiên Trì trên núi Trường Bạch; Thiên Trì ở khu tự trị Nội Mông; Thiên Trì ở Cao Hùng, Đài Loan; Thiên Trì ở Hoa Liên, Đài Loan; Thiên Trì ở Nam Đầu, ĐL; Thiên Trì ở Đài Đông, ĐL.

(2) Nam Sơn này có lẽ là Kỳ Liên Sơn biệt danh Nam Sơn, dãy núi phía Bắc cao nguyên Thanh Tạng, Trung Quốc.

(3) Vịnh Ngũ Thái: là một thế giới nhiều màu sắc, sa mạc trong hoang mạc, do sự kiến tạo của vỏ Trái Đất, trải qua trăm ngàn năm, đất cát đá bị gió mưa bào mòn, tầng than lộ ra, nhờ ánh mặt trời và sấm sét thiêu đốt, tạo nên cảnh quan tự nhiên kỳ lạ.

Các ông ăn thịt trong nhà bạt, răng lợi tuổi ấy rồi mà vẫn rất tốt. Tôi một mình bọc áo lông bưng bát sữa ngựa đi ra ngoài ngồi xỏm. Đôi mắt ra chỉ thấy màu tuyết trắng xóa, tôi thoáng chốc nghĩ tới khúc Thẩm Viên Xuân của ông Mao, nghĩ đến cái gì mà nghìn dặm băng ngưng, vạn dặm tuyết rơi, gì mà non uống phau phau, đồng vườn bàng bạc, lúc đọc thấy rất khí thế cũng rất có sức tưởng tượng, giờ mới biết được căn bản chẳng bằng một phần mười của tự nhiên. Cách đó không xa có một mục dân khê ngân nga giai điệu gì đấy, đi lết xẹt qua cạnh tôi, đi được vài bước, bỗng nhiên ngã gục xuống mặt tuyết, sau đó lớn tiếng cười phá lên. Chắc hân uống say rồi, lăn mình trên tuyết một vòng, lúc này lại có một con ngựa từ xa chạy tới, một mục dân khác miệng lầm bầm phi ngựa tới bên cạnh, tôi nghe không hiểu lắm, nhưng dù sao cũng không phải “jia jia” (tiếng giục ngựa), nghe như là “qiu qiu”, giống như tiếng chim ấy. Người trên ngựa dùng tiếng nói tôi nghe không hiểu nói mấy câu, sau đó cúi người vươn một tay về phía người trên tuyết, người trên tuyết trở mình một cái bò lên, nắm tay hân cố sức ngồi lên ngựa – mục dân ở đây từ nhỏ đã lớn lên trên lưng ngựa, động tác ấy thuần thục lắm, tôi chắc nếu là tôi ngồi thì ngựa sẽ hất tôi xuống ngay. Hai người cười một con ngựa chạy xa dần, tên giống như uống say kia vẫn hát ca, sau đó giọng xa dần.

Tôi học y, không có từ nào hay có thể hình dung được. Nhưng tôi thực sự cảm thấy lòng mình như có thứ gì rung rinh, sau đó có thứ gì đó dần thay đổi. Tôi đột nhiên cảm thấy mấy thứ trước đây tôi tự cho là đúng kia, đặt ở trước mắt nhìn chỉ là nhỏ bé và chẳng đáng nhắc tới. Tôi bỗng nhiên rất muốn khóc, rất muốn gào to lên (xả stress tốt lắm đấy). Tự nhiên vĩ đại mà kinh khủng như vậy, trong lực lượng lớn lao con người không thể xoay chuyển này tôi có thể giấu diếm được điều gì? Tôi còn đang giấu diếm những gì? Đời người chẳng qua là mấy chục năm ngắn ngủi, tôi cứ dựng lên những khổ sở này chờ người khác phát hiện, tôi thực sự có thể đợi được sao? Nếu như đợi không được nữa, thì tôi phải bù đắp lại thế nào?

Tôi không muốn hối hận không muốn phải bù đắp. Tôi yêu Mạnh Tiểu Viên, cực kỳ yêu. Tôi nhớ hân vô cùng, muốn xả hết những ám ức khổ sở rồi rấm trong 7 năm qua ra, muốn nói cho hân rằng tôi thực sự yêu hân cả đời cũng không muốn buông tay, muốn nói với hân thực ra tôi vẫn rất tự ti, thực ra tôi vẫn rất sợ Mạnh Tiểu Viên Mạnh Tiểu Viên, thực ra tôi vẫn rất tùy hứng, tôi muốn làm nũng với anh, tôi muốn anh phát hiện sự sợ hãi của tôi, Mạnh Tiểu Viên Mạnh Tiểu Viên tôi muốn anh có thể bao dung toàn bộ tính tình tùy hứng, tự mình đa tình đến hết cả cuộc đời... như vậy có được không?

Tôi đứng lên dùng cảm nốc hết bát sữa ngựa luôn, lão đạo tìm ra di động muốn gọi cho Mạnh Tiểu Viên, kết quả trên núi lại không có tín hiệu.

Mịa.

Hôm nay e rằng dài lắm đây, vất vả lắm mới xuống được núi, tôi ở trên xe nhìn chăm chăm di động chờ tín hiệu. Nhưng sữa ngựa là thứ đồ uống tác dụng cực chậm, tôi lại uống mấy bát liền, lúc này thế mà lại thấy say say, cứ như vậy lăn ra ngủ, buổi tối ai đưa tôi về phòng cũng không biết. Sáng hôm sau, nhân viên tiếp khách của bên tổ chức hội nghị lại tới gọi chúng tôi, đầu tôi đau muốn nứt ra, gột rửa rồi theo họ lên xe đi ngâm suối nước nóng.

Khoảng cách giữa suối nước nóng và Urumqi phải mất 2 tiếng đồng hồ đi xe, là một nơi như Vịnh Ngũ Thái. Tôi vốn cũng không có hứng nên cũng không đi suối nước nóng mấy lần, sau đó cũng sống với Mạnh Tiểu Viên cùng nhau ngâm thì còn có chút tình thú, chứ cùng mấy ông già ngồi trên chiếc xe cũ đi ngâm suối nước nóng thì chán ồm, đợi đến nơi rồi, từ xa nhìn thấy kiến trúc đơn sơ tôi càng cảm thấy không nên tới. Kết quả tôi lại sai rồi.

Chỗ suối nước nóng đúng là rất đơn sơ, một hồ nước nóng, một hồ bơi nước lạnh, còn cả một mặt tường, một cái nóc, ước chừng chỉ dùng để che mưa. Không sai, suối nước nóng này lộ thiên. Thời tiết sắp xuống dưới -20o, ngâm mình trong suối nước nóng nóng hôi hổi, hơi nước lã đã kết một tầng sương trên lông mày tóc tai mọi người, lấy di động soi một hồi tôi thấy mình chắc sắp thành người Tuyết Tây Tạng rồi. Ngâm một hồi cảm thấy quá nóng, một ông chú bên cạnh giựt giấy tôi qua hồ bơi bên kia hồ bơi hai vòng, tôi cũng không suy nghĩ nhiều đã đi qua luôn, vừa tiếp xúc với nước thì đã muốn mắng chửi rồi.

Mịa nó nước này mấy độ vậy!!!

Tôi kiên trì bơi mấy vòng, trên người thế mà dần trở nên ấm áp, lại bơi thêm mấy vòng, nhảy về suối nước nóng. Lúc nhảy xuống tôi cảm thấy cả người như bị mấy nghìn ngư mao châm đâm vào, nhưng mà... Rất sướng. Đây đúng là kiểu sauna đấy.

Một đám ông già vừa vỗ tay khen tôi vừa cảm khái tuổi trẻ thật tốt, nhân viên của suối nước nóng cười nói hôm nay nước trong hồ bơi bị đông lạnh, chắc tầm 4,5 độ, dám nhảy xuống đúng là có dũng khí. Tôi nghe xong lòng cực kỳ phức tạp.

Một đám ông già lại không sợ nóng, ngâm cực kỳ vui vẻ. Bên cạnh thiết bị toàn là tuyết trắng sáng, mấy ông đều mặc quần bơi nằm trong tuyết chụp ảnh, nói về rồi phải khoe khoang với đồng nghiệp, lôi kéo tôi chụp, tôi không chụp, hai người trong hồ xoay tới xoay lui đến mệt cả người, tôi thì ghé vào bờ hồ xem di động, nhìn mãi, ấn gọi điện cho Mạnh Tiểu Viên.

“A lô? Hải Đường? Anh nhớ em lắm a a a, em lúc nào thì về hu hu hu hu hu!”

“Bình tĩnh bình tĩnh, ngày mai hoạt động tự do rồi mua chút đồ kỷ niệm, hôm kia sẽ về. Về ngồi máy bay, 4,5 tiếng là tới thôi.”

“Mau về đi mau về đi, nhớ mua cho anh đặc thổ đặc sản đấy... Kể xem bây giờ em đang làm gì?”

“Ngâm suối nước nóng lộ thiên, xung quanh đều là tuyết, sướng lắm. Tắm qua tắm lại giữa hồ nước nóng và bể bơi cứ như là sauna ấy, anh biết tôi đang nghĩ gì không?”

“Gì?”

“Làm ở đây chắc chắn rất sướng...”

“... Móa! Em lại mời gọi anh mời gọi anh! Anh sắp cơ khát một tuần rồi móa, để ai phụ trách!”

“Tìm ngũ huynh đệ (5 ngón tay) đi. Được rồi bên này tín hiệu không tốt lắm, tôi cúp đây, chờ tôi về có chuyện muốn nói với anh.”

“Ừ được...”

Nếu muốn nói thì cứ nói thẳng trước mặt đi. Tôi cúp điện thoại, sững người một hồi, nhìn mấy ông già không để ý liền len lén chạy sang vùng tuyết trong góc bên cạnh, đổ mặt cởi quần bơi ngồi trên tuyết, chụp một tấm hình với vẻ mặt dục cầu bất mãn, gửi mms cho Tiểu Viên. Tôi nghĩ đầu tôi thực sự bị đông lạnh gốc luôn rồi, đây có lẽ là chuyện xấu hổ nhất tôi làm trên cõi đời này.

Nhưng trong lòng rất ngọt ngào.

Ngày hôm sau, tôi đi dạo một ngày trên đường, mua các loại thổ sản, mứt kẹo quả khô Badam, bánh nang nướng, trà sữa, thịt bò khô, táo Aqsu, lê Pyrus sinkiangensis yu (lê của Tân Cương), hạnh Khố xa. Phải, tất cả đều là đồ ăn. Sáng sớm hôm sau, vốn bay chuyến sáng nhưng trời đổ mưa to máy bay không cất cánh nổi, tôi ở trong sân bay cả một đêm, nghĩ hôm nay đại khái không đi được rồi nên gửi cho Mạnh Tiểu Viên một tin nhắn bảo chậm một ngày mới về. Không ngờ 6h tối chuyến bay bắt đầu đăng ký, tôi cũng không rảnh thông báo cho hắn đã lên máy bay. Bay chừng 4 tiếng, thất lưng lão tử sắp gãy mới đến nhà, tôi dọn thổ sản gửi chuyển phát, vẫn nên gọi cho Thường Từ bảo hắn tới đón — tuy đều đã là chồng-chồng già rồi, thi thoảng gây chút kinh hỉ cũng tình thú lắm.

Chờ Thường Từ đưa tôi về nhà đã là gần 1h đêm, tôi không để hắn giúp tôi xách đồ, nói đùa à, lúc tình thú sao có thể để người thứ 3 ở đây. Mất sức lắm mới xách được đồ tới cửa, tôi lục quần áo lấy chìa khóa mở cửa.

><><><>

20. Chương 20: Mạnh Tiểu Viên...

Về sau tôi luôn nghĩ, tôi tựa hồ luôn đánh giá cao người khác. Chẳng hạn như hôm đó, tôi cứ một mực cho rằng, Ngô Tiểu Sơn có lòng tốt – bởi vì nếu là tôi, tôi cũng sẽ không lợi dụng lúc người ta khó khăn mà rape đầu – nhưng sự việc phát triển quá nhanh, vượt qua cả quỹ đạo của kế hoạch tôi đã vạch ra.

Đi ra từ nhà tắm, tôi thấy đầu cũng không còn nặng nề nữa, đã tỉnh táo hơn rồi. Ngô Tiểu Sơn vẫn ở trong bếp, nhưng tôi không ngửi thấy mùi mì. Đương nhiên rồi, khi đó mũi tôi tắc tị chả ngửi được cái gì hết. Ngay lúc tôi tự an ủi mình, tôi vừa quay đầu lại, đã thấy Ngô Tiểu Sơn đứng phía sau tôi, đúng là dọa tôi một cú.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã sắp 12h rồi, tôi cười với hắn: “Đã trễ thế này, cậu về trước đi!”

Ngô Tiểu Sơn cũng cười với tôi, cười đến nỗi lưng tôi rợn da gà, liên tiếp lùi về phòng khách phía sau.

“Ngô tác gia, đừng để tôi ra lệnh đuổi khách là không tốt đâu?” Thở dài, sờ mái tóc ướt sũng, tôi thực sự không muốn tiếp tục dây dưa với hắn nữa, “Tôi sắp nghỉ ngơi rồi, cậu trở về đi!”

“Tiểu Viên.” Ngô Tiểu Sơn theo tôi tới phòng khách, cười cười làm tôi tự dưng nhớ tới từ ‘ngôn tiểu yển yển’(*) kia, “Anh một mực từ chối tôi, thực ra vì sao chúng ta không thử xem chứ?”

(*) Ngôn Tiểu yển yển: nói nói cười cười, hòa nhã dịu dàng

“Thử xem? Tôi thêm vào, cậu cút không, cậu muốn tôi báo cảnh sát mới sướng sao?” Nghe thấy câu nói kia tôi bức không tả nổi, tmd tôi với Lê Hải Đường nhà tôi tốt như thế tôi cần cậu làm gì, Lê Hải Đường nhà tôi cao hơn cậu khỏe hơn cậu đẹp trai hơn cậu săn sóc hơn cậu, có phải cậu cứ tưởng mình là nhất không hả.

Ngô Tiểu Sơn tiếp tục tiến lên, tiếp tục cười: “Vừa rồi tôi đã cắt dây điện thoại rồi, anh không báo cảnh sát được đâu. À đúng, pin di động tôi cũng đã phá hỏng rồi, cho nên bây giờ anh chỉ có một lựa chọn. Nói không chừng sau khi tôi thử qua rồi, tôi sẽ thấy anh không thích hợp với tôi, tôi liền thả.”

Nhất thời trong lòng tôi như có một vạn con thảo nê mã (TMD) chạy chồm chồm rít gào: thử xem? Hắn tưởng hắn là ai, hắn tưởng hắn đang viết tiểu thuyết sao, hắn còn nói thử xem, hắn cho rằng tôi ngồi không à? Để chứng minh tôi không phải ngồi không, tôi lấy cái cốc thủy tinh xoay xoay rồi chụp lên đầu hắn: “Ngô Tiểu Sơn cậu muốn chết à? Tưởng Mạnh Tiểu Viên dễ bắt nạt sao?”

Cốc thủy tinh này vừa chụp tới, đã chứng minh Ngô Tiểu Sơn đến có chuẩn bị, tôi bỏ nhào vào khoảng không, tôi lao đảo ngã về phía trước, sau đó hắn nhanh nhẹn ôm lấy tôi, thuận tiện lấy cái cốc khỏi tay tôi, sau đó hắn nói: “Tiểu Viên, cậu hung dữ tôi càng thích, rất có sức sống.”

Lập tức tôi đã muốn bóp chết hắn, vì thế tôi nhấc chân muốn đá vào háng hắn. Hắn né, tôi lại đập, hắn lại né về một bên, tôi lại đập về bên ấy. Kết quả là lại chứng minh hắn đến có chuẩn bị, tôi mệt đến mức thở hồng hộc, cõn lên men trong đầu, ngất ngây như giẫm phải bông. Ngược lại Ngô Tiểu Sơn đứng ở nơi đó, dù bận vẫn ung dung, giống như đang xem trò cười. Sau đó hắn nhào tới, nắm tay tôi, kéo cà- vạt của hắn, ba hai phát đã cột tôi vào bên cạnh xô pha.

Đúng vậy, tôi bị trói lại, từ xưa đến nay đây là lần đầu tiên, tôi quả thực nên gào khóc vì sức chiến đấu của mình, khi còn bé tôi đã xem nhiều Thánh đấu sĩ (Áo giáp vàng) bùng nổ vào lúc này vậy sao tôi không bùng nổ được?

Ngô Tiểu Sơn cười mỉm, từ từ đi tới bên cạnh tôi, xé tung khuya trên áo tôi ra, tiếng khuya áo lạch cạch rơi xuống đất, hô hấp của tôi ngừng một giây, khi đó tôi có rất nhiều suy nghĩ, nhưng trong đầu rõ ràng nhất là —— xong đời, hôm nay tôi mặc quần con hình gấu Pooh!!!

Vì quần trong của tôi, tôi cố sức cắn hắn một nhát, cắn răng rất sâu, rất nhanh trong miệng toàn mùi vị tanh ngọt, Ngô Tiểu Sơn kinh hô một tiếng, ôm tay né sang một bên. Tôi liếc hắn, thấy cái tay kia máu chảy đầm đìa, tôi bỗng nhiên cảm thấy sáng khoái chưa từng có.

Ngô Tiểu Sơn xoay người vào bếp, sau đó nghe tiếng nước chảy ào ào, nghĩ chắc là đi xử lý vết thương. Tôi thử giật giật cổ tay, phát hiện cũng không buộc chặt lắm, vì thế cố hết sức kéo xô pha đứng lên, lung la lung lay muốn vào bếp lấy dao hoa quả cắt cà-vạt.

Bên kia Ngô Tiểu Sơn đi ra từ bếp, tôi đứng trong phòng khách kéo xô pha nhìn hắn, sau đó lấy luôn xô pha đập tới, lúc đó trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ, đó là đập chết thằng oắt con này, dám ‘chiếm tiện nghi’ tôi? Nhưng dù sao cũng lĩnh lĩnh, tôi té lăn trên đất, xô pha đè trên người tôi, Ngô Tiểu Sơn chẳng bị làm sao.

Tôi thấy tôi bị xô pha đè xảy ra vấn đề rồi, toàn thân đều đau. Ngô Tiểu Sơn nhấc xô pha ra, lại đặt xô pha xuống ngay bên cạnh. Tôi nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, càng ngày càng tỉnh, cảm giác đau đớn càng ngày càng rõ ràng. Đột nhiên, hắn xốc áo kéo quần tôi xuống, sau đó tôi nghe thấy tiếng hắn khẽ cười:

“Quần con hình gấu Pooh? Tiểu Viên quả nhiên chưa hết tính trẻ con. Nhưng...Kể ra cũng rất tình thú không phải sao?”

Vừa nói, hắn dứt khoát kéo quần tôi xuống, nhất thời tôi chỉ thấy đầu ông một tiếng, cái gì cũng không cảm nhận được nữa.

Ngô Tiểu Sơn lại vẫn cười: “Quả nhiên giống như trong suy nghĩ của tôi, nhẫn nại trơn mềm, xúc cảm hạng nhất. Tiểu Viên, tôi thích anh, tôi thích anh thật đấy.”

Thích? Trong giây ấy toàn bộ đầu óc tôi đều muốn nổ tung, cũng không để ý được vấn đề quần nữa, liều mạng già đập trúng cằm hắn, sau đó hắn ngửa đầu rồi ngã xuống, xô pha một lại đập lên người tôi lần nữa, một chữ thôi, đau!

Ngay lúc tôi cố sức đẩy xô pha ra lần nữa, Ngô Tiểu Sơn đứng lên, hắn ném xô pha ra, cởi cà- vạt trên tay tôi, kéo tôi đứng lên. Tôi bị lảo đảo vì vấp phải quần, hắn thuận thế áp tôi lên trên tường, mặt dán tường, tôi cảm thấy hơi khó thở.

Hắn đưa tay sờ tiểu đệ đệ của tôi, tôi lại không cảm thấy bất kỳ cảm giác tình dục gì, hạ thể lạnh lẽo, dù hắn có ra sức xoa bóp, tôi cũng không có cảm giác. Tôi bỗng nhiên thấy buồn cười, tuy nói đàn ông là động vật trung thành dục vọng thân thể, thế nhưng, chung quy dục vọng này không phải nói đến là đến. Tôi đang suy nghĩ, tôi thăm hại thế này, Lê Hải Đường chắc phải cho tôi huy chương mất.

Đang sau Ngô Tiểu Sơn có lẽ cảm thấy không thể nhịn nổi nữa, hắn tách hai chân tôi ra, lấy ngón tay ấn vào huyết khẩu, lúc tôi đang muốn đánh lại, lại nghe thấy cửa vang lên tiếng lạch cạch, là tiếng mở cửa. Sau đó, tôi nhìn thấy Lê Hải Đường nhà tôi xách túi lớn túi nhỏ đẩy cửa ra, ngẩng đầu, thấy tôi, nét cười cứng lại. Phía sau Ngô Tiểu Sơn cố sức nhét vào, cả ngón tay đều cắm vào trong, tôi đau đến ứa nước mắt, đá văng Ngô Tiểu Sơn như phát điên.

Còn Lê Hải Đường nhà tôi đứng ở nơi đó, nhìn tôi, mãi không thấy nhúc nhích, cũng không nói gì.

Tôi vô thức ngẩng đầu nhìn đồng hồ trong phòng khách, đúng một giờ sáng.

><><><>

21. Chương 21: Lê Hải Đường...

Vào cái lúc mở cửa, trong đầu tôi hiện lên rất nhiều điều, lại hình như chỉ là trống rỗng. Trong đầu tôi hiện lên rất nhiều hình ảnh như vậy: tôi nhìn thấy MC đài phát thanh cười đùa tí tưng hẹn tôi đi ăn, đó là Mạnh Tiểu Viên; tôi nhìn thấy hôn nhân kia tát tôi một cái rồi ôm tôi nói chúng tôi hẹn hò đi Hải Đường, đó là Mạnh Tiểu Viên; tôi thấy tên kia cứ cười ngây ngô 7 năm với tôi, nói với tôi trong lòng hần khó chịu, đó là Mạnh Tiểu Viên.

Sau đó tất cả những hình ảnh ấy đều vỡ vụn, tôi nhìn rõ tình cảnh trước mắt. Hần cả người trần trụi tựa ở trên tường, chiếc quần con hình gấu Pooh tôi mua cho hắn bị tuột xuống mắt cá chân. Một người con trai xinh đẹp eo nhỏ chân dài đang đưa ngón tay vào trong người hắn, hắn kích liệt run rẩy, nhưng không giãy dụa.

Đó là Mạnh Tiểu Viên của tôi.

Anh không phải nói anh quả quyết muốn tôi chịu trách nhiệm với anh sao, sao không chờ tôi chứ?

Anh không phải nhớ tôi sao, là nói dối sao?

Anh không phải bị trĩ sang sao, anh không đau sao?

Dù có không đau, anh chẳng lẽ không biết, tôi sẽ đau lòng sao?

Tôi há miệng, lại ngậm lại, lại há, lại ngậm lại. Tôi biết như vậy rất ngốc, giống như một con cá thiếu nước, tôi biết tôi đứng sững ở đây là không đúng, nhưng đầu óc của tôi hoàn toàn đặc quánh. Tôi cảm thấy tôi rất giống một người dưới đáy địa ngục, có ai thả sợi dây từ trên nhân gian xuống để tôi leo lên, tôi bò, bò, có lúc bò được một đoạn lên rồi lại trượt xuống, bò tròn bảy năm, khi tôi sắp chạm đến đất đai nhân gian thì người buông dây kia cắt nó.

Hắn ngây ngốc nhìn tôi, tôi cũng ngờ ngác nhìn hắn. Người duy nhất tỉnh táo là người con trai xinh đẹp kia, hắn tên gì nhỉ, Ngô Tiểu gì đó? Không rõ nữa. Ngón tay hắn vẫn đang ở trong người Mạnh Tiểu Viên, cơ thể dán sát vào người Mạnh Tiểu Viên một cách mờ ám, hắn nhìn qua tôi, sau đó liếm cổ Mạnh Tiểu Viên, thấp giọng nhưng nói rất rõ: “Thân ái à, anh chặt thật đấy.”

Anh đang làm gì? Hắn đang làm gì? Tôi đang làm gì?

Tôi bỗng nhiên cảm thấy tất cả đều trở nên vụn vỡ nực cười, hoang đường hài hước. Trong đầu tôi vang lên ầm ầm, tôi không biết nên làm như thế nào mới đúng, nhưng mà cơ thể tự động lựa chọn ra quyết định tốt nhất.

Tôi quay đầu bỏ chạy.

Mà Mạnh Tiểu Viên không hề đuổi theo.

Thế là 7 năm rồi, tôi thường xuyên bỗng nhiên có ý nghĩ tàn nhẫn và buồn cười là bỏ trốn trong đầu. Mà lúc này đây tôi đã quyết định vĩnh viễn cũng không bỏ đi, thì lại là lần đầu tiên bỏ chạy thật sự.

Đây là báo ứng sao? Là báo ứng ha.

Thực ra tôi có thể xông lên đánh người con trai kia ra, tin chắc với sức chiến đấu của mình có thể đánh cho hắn tới tẩm mặt mũi bố mẹ cũng chẳng nhận ra, thực ra tôi cũng có thể xông lên túm cổ áo Mạnh Tiểu Viên rít gào hỏi hắn vì sao vì sao anh bạc tình quả nghĩa phụ lòng tôi, anh vô sỉ vô tình cố tình gây sự... Nhưng tôi không có biện pháp, tôi sắp tan vỡ rồi. Tôi ngay cả khổng chế bản thân không khóc cũng sắp

làm không được rồi, càng không thể suy nghĩ xem hai người phía sau phát triển thế nào, lại có gút mắt gì, cầu huyết gì, lộn xộn gì làm đầu óc tôi ong ong

Vì thế tôi chạy.

Tôi chỉ biết là tôi lại bị vứt bỏ một lần nữa.

==

Tôi một mình chạy trên đường khuya, không biết có thể đi đâu. Lúc học hành sống trong ký túc xá, lúc có công việc thì sống trong ký túc xá của công nhân, không ở được bao lâu thì đã dọn ra ngoài ở với Mạnh Tiểu Viên. Thành phố này không phải nơi tôi lớn lên. Trước khi gặp hắn, tôi với thành phố này, chỉ là nước chảy bèo trôi; sau khi gặp hắn, thì tôi quấn lấy hắn. Tôi bỗng nhiên hiểu ra vì sao trước đây tôi muốn thoát khỏi Mạnh Tiểu Viên như vậy, bởi vì hắn là Tiểu Viên của tôi, nhà của tôi. Tôi bị ngôi nhà nơi tôi sống 18 năm vứt bỏ, tôi vô cùng mong muốn có một ngôi nhà có thể tiếp nhận tôi, cũng vô cùng sợ hãi sẽ bị vứt bỏ nữa.

Trên thế giới, có rất nhiều chuyện luôn luôn sai lệch. Tôi vốn tưởng rằng bây giờ tôi hiểu ra vẫn chưa tính là muộn, nhưng thì ra, thực sự không phải tất cả mọi người tất cả mọi việc đều sẽ ở nguyên tại chỗ chờ tôi hiểu ra.

Tuy rằng tôi cho rằng chỉ ít Mạnh Tiểu Viên sẽ vẫn chờ tôi, tôi thật sự cho rằng như thế.

Chẳng có nơi nào để đi, cũng chẳng có con đường nào để bước. Không thể đi tìm Thường Từ, hắn sẽ cảm giận đi tìm Mạnh Tiểu Viên, ép tôi đi đối mặt những thứ tôi không muốn. Việc đó sẽ chỉ làm tôi thấy... xấu hổ vô cùng.

Không biết đi được bao nhiêu lâu, bỗng nhiên trời bắt đầu mưa, đồng thời càng ngày càng to. Tôi bị mưa trút từ đầu đến chân, trong lòng cũng vậy. Tôi cứ tưởng đời này tôi sẽ không phải cảm nhận cái cảm giác bị bố mẹ đuổi ra khỏi nhà nữa, tôi cho rằng năm 18 tuổi ấy bị như thế là vì tôi vẫn còn trẻ. Nhưng 14 năm qua, tôi phát hiện tôi vẫn chẳng hề tiến bộ chút nào.

Tôi rất lạnh, rất cô độc. Chân tôi rất đau, mệt chết đi được, lòng cũng rất đau. Nhưng tôi vẫn cứ đi, bởi vì tôi không biết tôi có thể dừng lại nơi đâu.

Mười bốn năm trước tôi bị bố mẹ đuổi khỏi nhà, vẫn không ngừng trách cứ bản thân, là lỗi của tôi, là do tôi còn trẻ hết sức lông bông cục cằn dốt đặc, là do tôi làm bại hoại gia phong bất hiếu bố mẹ, là tôi làm họ đau lòng, là tôi làm họ khổ sở, tôi phiêu bạt mấy năm nay giãy dụa mấy năm nay, là tôi gieo gió gặt bão.

Hôm nay tôi càng không ngừng trách cứ bản thân, là lỗi của tôi. Là tôi mãi nhìn chung quanh không biết quý trọng, là tôi khác người làm ra vẻ không được sống yên, là tôi khiến Mạnh Tiểu Viên không còn chờ tôi, là tôi để cho người khác thừa dịp chen vào, tôi hôm nay lưu lạc đầu đường không nhà để về, là tôi gieo gió gặt bão.

Tôi cứ ngây ngốc đi trên đường, cả người ướt đẫm. Bỗng nhiên thấy ở góc đường, có một con mèo ngồi xổm, lông bị ướt nhẹp dính bết trên người, có vẻ gầy ốm trơ xương, run người trong mưa lạnh. Tôi bước mấy bước về phía trước, ngồi xổm xuống trước mặt nó. Mèo hoang không người thân, nhưng con mèo này rõ ràng không còn sức để đi, chỉ nhìn tôi cảnh giác.

Tôi từ từ vươn tay về phía nó, sau đó dừng lại không động. Không biết có phải do đồng bệnh tương lân không, con mèo ấy do dự một lát, từ từ vươn đầu lưỡi liếm đầu ngón tay tôi. Tôi nhất thời cảm thấy từ đầu ngón tay, một luồng cảm giác ấm áp tràn vào lòng, đang muốn xoa đầu nó, bỗng nhiên nghe thấy phía sau vang lên một tiếng mèo kêu.

Con mèo trông có vẻ bệnh bại yếu ớt kia nháy mắt như được uống thuốc tăng lực, nhảy tung tưng ra ngoài. Tôi sững sờ quay đầu lại, chỉ thấy con mèo kia nhảy tới bên cạnh một con mèo đen trông có vẻ mạnh khỏe hơn nó, cọ lông vào nó như đang làm nũng, con mèo đen cúi đầu liếm liếm cổ nó, sau đó hai con mèo cùng nhau biến mất trong con hẻm đen kịt.

Tôi ngây người một lát, từ từ thu tay lại. Lại nhìn thoáng qua con hẻm không còn bóng mèo, không biết sao, tự dưng tôi thấy toàn bộ ảm ức khổ sở đều trào lên, bỗng nhiên oa một tiếng khóc thành tiếng, nước

mũi nước mắt cùng nhau giàn rụa.

Tôi không ngừng trách cứ bản thân, không ngừng nói với mình đó là lỗi của mình, tôi không dám để mình nghĩ tới họ, họ vứt bỏ tôi. Tôi sợ tôi nghĩ đến rồi tôi sẽ... bị hận thù bao phủ. Mười bốn năm trước, có Thường Từ giúp tôi kiềm nén thù hận, cho tôi đứng dậy lần nữa.

Nhưng còn hôm nay? Hôm nay, trời đổ mưa to, chỉ còn có mình tôi?

Tôi không thể kiềm chế. Tôi không nghĩ ra, vì sao bố mẹ nuôi tôi 18 năm, đơn giản là tôi thích đàn ông thì không còn cần tôi nữa? Vì sao bố mẹ yêu tôi 18 năm, đơn giản là tôi thích đàn ông, lại dùng các loại từ ngữ tàn nhẫn nhất mắng tôi chứ? Vì sao bố mẹ mất 18 năm tâm huyết trên người tôi, có một ngày phát hiện tôi không hợp ý nữa thì nói vứt bỏ là liền bỏ tôi thật?

Tôi không nghĩ ra, vì sao anh đợi tôi 7 năm, nói không đợi thì liền không đợi nữa? Vì sao anh ôm tôi 7 năm, nói đi là đi đến chỗ người khác đây? Vì sao anh có được nhà rồi lại cướp khỏi tay tôi chứ?

Vì sao các người đều khiến tôi đau khổ, làm tôi giống như tên gốc khóc nức nở trong mưa bên con đường này chứ? Vì sao các người đều không thể hiểu tôi, không thể nghe tôi nói chuyện, không thể chờ tôi từ từ hiểu ra, làm tôi từ thân đến tâm đều lạnh run như giữa đêm đông? Vì sao các người muốn làm tôi hận các người, người tôi yêu nhất?

Một đứa con nói hận bố mẹ hần, một người nói hận nhà của hần. Đây là chuyện đáng ghét cỡ nào.

Tôi yêu các người bao nhiêu, thì hận các người bấy nhiêu.

Mà tôi càng hận chính tôi.

==

Lúc sắp hừng đông, tôi người ngợm chật vật bước đến nhà ga. Tôi không biết mình muốn đi đâu, nhưng tôi biết tôi không thể ở lại đây. Mỗi một giây hít thở không khí của thành phố này, đối với tôi đều là dằn vặt. Tôi gần như làm tất cả các việc cần làm trong vô thức, chờ tôi đi tới sân ga rồi mới giật mình tỉnh lại, phát hiện mình mua vé về quê.

Thế mới mĩa mai làm sao, nhưng trong vô thức tôi không lừa mình. Tôi thực sự muốn về, về xem thử.

Xem cái gì? Tôi không biết. Sau khi tốt nghiệp đại học thì rời khỏi thành phố này, cắt đứt liên hệ với toàn bộ bạn bè ngoại trừ Thường Từ, từ nay về sau sẽ không về quê nữa. Nhưng nơi ấy, vẫn là một bộ phận trong sinh mạng tôi, chẳng bao giờ quên được.

Tôi để đầu trống rỗng, không suy nghĩ gì nữa, yêu và hận, dứt bỏ tất cả. Không biết cảm nhận trong lòng là sao, cô đơn theo nhịp xe chạy. Một đêm không ngủ, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, quần áo trên người lại ướt, nhưng hết lần này tới lần khác không ngủ được. Tôi vật vờ trong cảnh nửa mộng nửa tỉnh không biết bao lâu, khi đến nhà ga kể, muốn lấy đi động ra xem giờ, mới nhớ sau khi tôi bỏ chạy, trước khi đi động vang lên là ai gọi tôi cũng chưa thêm xem đã ném nó vào thùng rác ven đường.

Xuống xe, giọng nói quê hương và mùi không khí làm tôi bỗng nhiên trầm tĩnh lại. Xung quanh có rất nhiều người nhìn tôi, chắc là chưa thấy qua ai thăm hại như thế ngồi trên tàu cả, tôi không để ý. Toàn thân trên dưới chỉ có một túi tiền, vẫn may tôi quen để thẻ ATM ở trong túi tiền, tuy Mạnh Tiểu Viên nói rất nhiều lần là không an toàn, nhưng tôi vẫn trước sau như một.

... Lại là Mạnh Tiểu Viên.

Tôi phát hiện tôi thực sự rất khó không nhớ tới hần, hần đã ngấm vào khắp các ngõ ngách trong cuộc sống của tôi. Tôi bỗng nhiên ý thức được trước đây mình buồn cười thế nào, đã sớm không còn cách nào rời khỏi hần, tôi đây vẫn cứ một mực tự ti, tự làm tổn thương mình. Vì sao không nói chứ, vì sao lại cứ nhất định cất giấu chờ hần phát hiện, như là xe, nhà, phí sinh hoạt... Chúng tôi đã khó phân rõ đôi bên từ lâu, thống khổ tự ti của tôi, chẳng phải cũng là của hần sao.

Nhưng không bao giờ như thế nữa.

Tôi thất hồn lạc phách bước khỏi nhà ga. Đây là một thành phố không lớn, nhưng mười hai năm chưa về, nó đã không còn đáng về như trong trí nhớ của tôi nữa. Tôi đi qua con đường vừa quen thuộc vừa xa lạ,

nhìn ven đường cố gắng nhận ra, bách hóa này trước đây là cái gì, trường học trước đây còn hay không. Tôi bồi hồi rất lâu trước cổng trường cấp 1, cấp 2, cấp 3, đến lúc bảo vệ cổng bắt đầu nghi ngờ thì tôi biết điều đi trước, cuối cùng đi tới một công viên ở giữa đường trong khu nhà tôi. Giữa mùa đông, không có gì cây cối gì, trong công viên cũng rất quanh quẽ.

Tôi tìm một cái ghế dài ngồi xuống, cuộn mình lại. Trời mưa xong tôi vẫn mặc quần áo ướt sũng, lúc này cả người bắt đầu nóng lên, rã run cầm cập. Không phải không thể đi mua quần áo, không phải không thể đi tìm nhà nghỉ tắm rửa. Tôi nghĩ tôi đang tự ngược, vô luận là dần vật thân thể của mình hay trở lại thành phố này, công viên này.

Năm 18 tuổi, tôi học năm 2 đại học, về nghỉ hè thì bị ba mẹ bắt gặp đang hôn Lâm Tử nhà hàng xóm. Khi đó tính tôi bướng bỉnh đầu óc đơn giản, thảo nhiên thừa nhận, tôi chính là đồng tính luyến ái. Tôi căn bản không ngờ bố mẹ lại phản ứng dữ như vậy, mẹ tôi khóc nhiều đến mức mắc bệnh tim, bố tôi bắt tôi quỳ xuống lấy dây lưng quất tôi, hỏi tôi có sửa đổi không, tôi nói một câu không sửa ông liền quất tôi một cái, vẫn không sửa, nhúng nước tiếp tục quất, quất đến mức về sau tôi không còn sức đâu mà khóc, ông ném cặp sách vào tôi, sau đó đá tôi ra khỏi nhà bảo tôi cả đời đừng về. Khi đó tôi mới ý thức được, phá cửa khóc lớn khẩn cầu nhận sai cái gì cũng thử, nhưng khi bố tôi hỏi tôi có sửa đổi không, tôi vẫn không thể nói dối. Tôi quỳ hai ngày ở cửa nhà, họ cũng hai ngày không ra khỏi cửa, mãi đến khi tôi phát sốt ngã vào cửa cũng không đi ra, cuối cùng Thường Từ khiêng tôi về nhà hẳn.

Thế mà đó cũng không phải hồi ức đau khổ nhất. Thường Từ khuyên tôi đến trường trước, từ từ rồi hẵng về, tôi nghe ý kiến của hắn. Tuy không còn phí sinh hoạt, tôi tự làm thuê lại thêm Thường Từ giúp đỡ, cuộc sống cũng không khó khăn gì, nhưng là con một, tôi chắc chắn bắt đầu từ đây tôi mới trưởng thành thật sự. Sau khai giảng hai tháng, tôi trở lại, nhưng họ căn bản không mở cửa cho tôi. Tôi tiếp tục chờ, ba tháng, sáu tháng, một năm... Tôi không ngừng về nhà, sau đó lần lượt đứng ngoài cửa chờ đợi. Mãi đến năm tôi tốt nghiệp đại học, thể xác và tinh thần tôi đều mệt mỏi, ôm tâm tình để tôi tìm phụ nữ sinh con để cái cũng không có gì đáng nói chỉ cần bố mẹ còn nhận tôi trở về. Thế mà ngay cái công viên này, tôi nhìn thấy bố tâm sự với đồng nghiệp từ xa. Chú đồng nghiệp hỏi bố tôi con trai năm nay tốt nghiệp đại học nhỉ, muốn thi nghiên hay muốn tìm công việc. Câu trả lời của bố là ác mộng mấy chục năm sau tôi nhất định sẽ mơ tới.

Bố nói: Con tôi? Chết rồi.

Từ đó về sau, tôi không về nhà nữa.

Ngoại trừ Thường Từ, không ai có thể hiểu được tâm tình của tôi, không ai có thể hiểu khi ấy tôi đau khổ khó chịu nhường nào, không ai có thể hiểu được tôi nhiều năm qua như vậy rốt cục tuyệt vọng tự ti vì cái gì, không ai có thể hiểu được tôi cuối cùng có thể sống cuộc sống bình ổn an tường như vậy là chuyện khó cỡ nào, Mạnh Tiểu Viên cũng vậy. Hắn chỉ biết bố mẹ tôi đoạn tuyệt quan hệ với tôi vì tôi là đồng tính luyến ái, hắn luôn khờ dại cho rằng một ngày nào đó bố mẹ tôi sẽ hiểu ra, mỗi lần hắn thử thăm dò với tôi vấn đề này đều sẽ bị tôi chuyển sang vấn đề khác. Khi đó tôi nghĩ, sau khi tốt nghiệp đại học, tôi làm giao như thế mà cũng không bị nhiễm bệnh đúng là vận tôi lớn quá, có thể cùng Mạnh Tiểu Viên yên bình sinh sống là kỳ tích ông trời cho tôi, mà kỳ tích thì không có lần thứ hai. Tôi nói với Thường Từ có chết cũng không thể nói vấn đề này với Mạnh Tiểu Viên, Thường Từ đành phải không nói, chỉ là mỗi lần đều châm biếm mỉa mai Mạnh Tiểu Viên, phải quý trọng tôi, phải tốt với tôi.

Thế nhưng sự thật chứng minh, kỳ tích gọi là kỳ tích, cũng bởi nó không có khả năng xảy ra.

Tôi ngồi trên ghế dài miên man suy nghĩ, cảm thấy nhiệt độ không khí của tôi bây giờ nhất định hơn bốn mươi độ, đầu óc như thiêu như đốt không tỏ tường được. Tôi lau mặt, khô, không có nước mắt, nhưng tôi lại có ảo giác mặt mình đầy nước mắt.

“Hải Đường mày đừng làm người khác lo lắng như thế được không? Trở về đi.” Thường Từ vẻ mặt lo âu đứng trước mặt tôi.

Ảo giác.

“Hải Đường anh rốt cục tìm được em rồi!” Mạnh Tiểu Viên đứng trước mặt tôi hô to, “Anh yêu em thật sự, anh giải thích cho em nghe!”

Ảo giác.

“... Hải ... Đường?”

Ảo giác.

“Hải Đường... Hải Đường... Thật là con sao?”

Tôi thần thơ ngẩn đầu, từ từ mở to mắt, trong lòng như có thứ gì bóp chặt lại. Cơ thể lại muốn chạy trốn lần nữa, nhưng không có chút sức nào cả.

Tôi cẩn thận hô lên từ ngữ đã hơi xa lạ kia, rất sợ môi chạm nhau sẽ làm âm tiết ấy vỡ nát.

“... Mẹ?”

22. Chương 22: Mạnh Tiểu Viên...

Lê Hải Đường đứng ở cửa, sau đó bỏ lại tất cả quay đầu rời đi.

Ngô Tiểu Sơn đằng sau tôi vừa cười vừa rút ngón tay của hắn ra, sau đó kêu lên sợ hãi.

Tôi vịn tường cúi đầu nhìn, à, là máu. Tôi sao lại quên tôi bị trĩ chứ, vừa rồi Ngô Tiểu Sơn chọc thủng đã xảy ra vấn đề rồi, tôi vịn tường nghĩ, thảo nào lại đau như vậy. Ngẩng đầu nhìn cửa chính, ngoại trừ một đồng túi lớn túi nhỏ, cái gì cũng không có. Hắn cứ như vậy xoay người rời đi, cái gì cũng không nghe tôi nói – cũng khó trách, người ta luôn nói mắt thấy là thực.

Cả người tôi đều đau, cảm thấy người như bị nứt ra, phía sau chảy máu ào ào. Cúi người xuống, tôi tuột hẳn cái quần gấu Pooh xuống, đây là quần Hải Đường mua cho tôi, làm bẩn rồi không dễ giặt sạch. Tôi nghĩ động tác của tôi chắc rất chậm, giống như lúc xem phim quay chậm 16 lần vậy.

Ngô Tiểu Sơn sau lưng tôi kinh hoảng hỏi tôi làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Hắn vội vàng vàng chạy vào buồng vệ sinh lấy ra một tá khăn giấy, đứng ở bên cạnh tôi lại không biết phải làm sao.

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, nhóc con môi hồng răng trắng, lớn lên đẹp như vậy nhưng sao lại làm ra loại chuyện xấu xa này? Nhưng tôi thấy hắn kinh hoảng như thế thì chỉ muốn cười, tôi nghĩ chắc tôi cũng đang cười, bởi vì khúc miệng tôi cong cong, ngay cả mắt cũng nheo lại, thậm chí còn chảy cả nước mắt.

Không nhịn được lại đi nhìn chỗ cửa ra vào, tôi nghĩ Lê Hải Đường của tôi vừa mới về nhà, nhất định hắn bộ dạng như thế của tôi, cho nên cho tôi một chút thời gian, mau chóng thu dọn đi giải thích cho hắn, lúc này hắn nhất định đứng ở ngoài cửa, trong lòng giận lắm, hận không thể đập tôi dẹt lết đá bay Ngô Tiểu Sơn, nhưng hắn là bác sĩ, phải giữ phong độ.

Ngô Tiểu Sơn bên cạnh đang nói gì tôi không nghe được, vịn tường đứng lên, tôi từ từ đi ra ngoài, trước đó hắn có chuyện muốn nói với tôi, tôi biết hắn có đôi lúc sẽ không được tự nhiên, lúc này tôi phải chủ động một chút. Thế nhưng, vì sao đi tới cửa rồi, chỉ thấy hành lang đen như mực, không có bất luận cái gì cả?

Tôi quay đầu lại nhìn Ngô Tiểu Sơn, hắn cầm quần áo chạy lại chỗ tôi ý bảo tôi mặc, chụp vào đầu tôi một chiếc áo len sợi, lại lấy khăn giấy rịt vào hậu môn tôi, lầu bầu nói sao chảy nhiều máu vậy, Tiểu Viên anh đừng xảy ra chuyện gì nhé? Vừa nói hắn vừa khom lưng mặc quần cho tôi. Tôi nghĩ tôi chắc không sao đâu, bây giờ tôi ngoại trừ cảm thấy rất đau ra thì không còn sức để nghĩ rõ cái gì cả, tôi biết Ngô Tiểu Sơn đang làm cái gì, tôi cũng biết tôi muốn làm gì. Nhưng vì sao hắn lại nâng tôi lên xông ra ngoài? Chẳng lẽ còn ngại vừa rồi chưa đủ muốn tìm chỗ khác tiếp tục?

Sau đó, tôi càng nghĩ càng hồ đồ, rồi đầu óc trống rỗng, ngoại trừ đau thì không còn cảm giác nào khác, ngay cả ý thức cũng dần trở nên không rõ. Chờ lúc ý thức của tôi tỉnh táo lại, mở mắt ra đã thấy bình treo trên đỉnh đầu. Tôi chớp mắt một cái, cảm thấy thế giới này thật huyền diệu, sao bỗng nhiên đến bệnh viện rồi.

Sau đó tôi nghe thấy tiếng Tiểu Sơn: “Tiểu Viên anh tỉnh rồi? Bác sĩ nói anh tỉnh rồi sẽ theo dõi thêm hai ngày là có thể xuất viện.”

Tôi nhú mồm một cái, ngheo đầu sang bên cạnh, quả nhiên thấy Ngô Tiểu Sơn ngồi đấy. Tôi nghĩ thế giới này thật huyền diệu, sao hắn cứ như âm hồn không tan?

Ngô Tiểu Sơn còn nói: “Xin lỗi, tôi không cố tình làm anh chảy máu đầu.”

Ờ, vậy chính là cố ý làm tôi chảy máu rồi. Tôi yên lặng suy nghĩ, đầu óc cứng ngắc từ từ suy nghĩ chuyện đêm hôm, sau đó nhớ lại Lê Hải Đường âm thầm chạy mất. Đột, hắn đã chạy mà tôi vẫn nằm viện, nằm viện làm gì? Ngẩng đầu nhìn trong bình treo trên đầu chỉ còn lại chút thuốc dư, tôi giơ tay rút kim ra rồi đứng dậy. Vừa nhồm người dậy đã thấy đau, Ngô Tiểu Sơn bên kia còn ồ ào nói anh đừng đứng lên a, bác sĩ nói anh phải theo dõi hai ngày.

Tiện tay nhắc cái phích nước bên cạnh lên đập cho phát, Ngô Tiểu Sơn ngã xuống đất. Tôi bụm mông đứng trên đất nghĩ, sao đêm qua sức hắn mạnh vậy mà giờ tôi đập phát đã gục nhỉ?

Sau đó, tôi bụm mông chạy ra khỏi bệnh viện, tiếp đó phát hiện trên người tôi ngoại trừ một bộ quần áo thì không có di động cũng không có chìa khóa còng không có tiền. Suy nghĩ một lát, trước tiên lấy chìa khóa trong nhà bố mẹ trước, may là mẹ ở nhà xem kịch truyền hình, không đếm xỉa tới tôi, cầm chìa khóa rồi tôi liền cầm thêm ít tiền chạy thẳng về nhà.

Mở cửa ra, trong nhà cực kỳ yên tĩnh. Hôm qua, những túi đồ các cỡ Lê Hải Đường mang về vẫn còn chất ở cửa, trên mặt đất còn có cả vết máu uồn lượn đã khô thành màu nâu. Tôi đóng cửa lại, ngồi xuống ngay chỗ đối diện đồng tủ, cảm thấy mệt chết đi được. Tôi muốn đi tìm hắn, nhưng trong lúc nhất thời tôi không biết nên đi chỗ nào tìm.

Ôm hi vọng hắn sẽ trở lại, tôi liền thu dọn nhà cửa sạch sẽ, đến chạng vạng lại nấu một bát mì, hắn thích ăn trứng gà, tôi thả luôn hai quả. Sau đó trời tối, đèn đường bên ngoài sáng lên, nhưng hắn vẫn chưa về.

Tôi nghĩ hắn chắc đang bận, cho nên tăng ca chưa về, vì thế gửi một mẫu tin cho hắn, nhưng hắn không trả lời. Sau đó tôi gọi điện cho hắn, hắn cũng không nhận máy.

Hắn giận rồi, nhưng không sao hết, tôi có thể đi tìm hắn, tìm được rồi tùy hắn trừng trị, chỉ cần hắn vui vẻ là được. Lần này vốn cũng là do tôi sai trước, cuộc sống giữa hai vợ chồng mẹ tôi đã từng dạy tôi, phải học cách khoan dung, trên thế giới nào có nhiều điều rõ ràng, nếu như hai người lúc nào cũng chằm chọc quắc mắt trừng nhau, vậy cuộc sống sẽ chẳng dễ sống, huống chi lần này là do lỗi của tôi.

Cầm chìa khóa đi xuống tầng để xe, tôi lái xe đi Tứ Viện, dọc đường xe cộ đông đúc, thành phố đến tối cũng sôi động lắm. Đến Tứ Viện rồi, lại không tìm thấy Lê Hải Đường. Đảo trong bệnh viện một vòng, tán chuyện với các đồng nghiệp của hắn một hồi, biết hắn đi công tác còn chưa về. Một lần nữa trở lại xe, tôi bỗng cảm thấy rất mờ mịt.

Gần như là theo bản năng, tôi lái xe về nhà, dọc đường tôi cứ nghĩ tới việc hắn sẽ đi đâu, gọi điện cho Thường Từ, Thường Từ không tiếp máy, sau đó tôi cũng không biết tôi có thể đi tìm ai. Thì ra tôi cũng không phải quen thuộc với hắn lắm, tôi ngoại trừ biết hắn và Thường Từ là anh em thân thiết ra, những thứ khác tôi chẳng biết gì cả.

Suy nghĩ một hồi, tôi lại muốn cười. Tôi gần như muốn hối hận vì Mạnh Tiểu Viên tôi tự mình đa tình như vậy, tôi nghĩ lúc hắn xoay người rời đi, lòng đang nghĩ chi? Trước kia tôi nghe mẹ nói, lúc hai vợ chồng xảy ra chuyện, còn cãi nhau được chứng tỏ hai người vẫn có thể sống với nhau, chứ một khi không cãi nhau, ngay cả nói cũng lười, chứng tỏ tình cảm đã hết, không còn cơ nào đền bù cả.

Ta nghĩ ngợi bi quan, thì ra tôi và Lê Hải Đường đã vượt qua cả tình trạng cãi vã đi thẳng đến giai đoạn sau, thật mỉa mai làm sao.

Suy nghĩ một hồi, di động vang lên, tôi tiếp máy, thấy là Thường Từ.

“Tiểu Viên có chuyện gì à? Tôi vừa ăn không nghe thấy.” Giọng Thường Từ vẫn rộng rãi hào sảng trước sau như một.

Tôi há miệng, hít sâu một hơi, vất vả lắm mới làm giọng nói không run: “Lão Thường, Hải Đường có ở chỗ cậu không?”

“Không có đây, làm sao rồi?”

“... Hắn đi rồi, tôi không biết hắn đi đâu rồi.”

><><><>

23. Chương 23: Lê Hải Đường...

Tôi mơ một giấc mơ rất dài, lúc tỉnh lại, đã không còn nhớ rõ nữa. Tôi không mở mắt, cố gắng nhớ lại một hồi lâu, nhớ lại trong mơ hình như tôi một mình ngồi xe lửa về nhà, một thân chật vật ngồi ở công viên giữa đường, sau đó tôi gặp mẹ tôi. Mẹ tôi khóc với tôi, nhưng không mắng tôi, ôm tôi nói xin lỗi nhiều lần, mẹ xin lỗi con các kiểu. Tôi ngây ngô không phản ứng, vì thế bà đưa tôi về nhà. Tình hình trong nhà không khác biệt gì mấy so với mười bốn năm trước, có những chi tiết có thay đổi nhưng tôi không nhớ rõ nữa. Lúc này bố tôi vào phòng, thấy tôi thì nhất thời sắc mặt tái mét, hỏi tôi đây là sao, sao còn biết trở về. Tôi bỗng nhiên không chống đỡ nổi, khóc hu hu lên, vừa khóc vừa gào rống kêu to, nói rất nhiều lời lung tung, cuối cùng mệt mỏi, ngồi dưới đất khóc nức cả lên. Mẹ tôi cởi hết quần áo ướt trên người tôi xuống, đặt tôi vào bồn tắm, tắm cho tôi, sau đó thay áo ngủ của bố cho tôi, nhét tôi vào ổ chăn, uống thuốc, bức tôi ngủ. Trong lúc ấy, bà vẫn đỏ mắt, còn tôi thì vẫn im lặng, cuối cùng trước khi ngủ, bà hôn trán tôi, nói bên tai tôi, trở về là tốt rồi, ngủ ngon con nhé.

Giấc mơ đẹp quá, thực không muốn tỉnh lại. Tôi nhắm nháp nó hồi lâu, từ từ mở mắt. Chiếc đèn treo trên trần nhà quen thuộc mà xa lạ, nó không phải chiếc đèn hoạt hình với gu thẩm mỹ buồn nôn trong phòng ngủ của tôi và Tiểu Viên, cũng không phải chiếc đèn trần rập khuôn của nhà nghỉ nào. Đó là chiếc đèn thả da dề dề tôi tặng hồi tôi lên cấp 2, mà tôi thì đã quên hình dạng nó ra sao rồi.

Tôi ngồi dậy, đây là căn phòng của tôi. Màu chăn, cách bố trí bàn học, không hề khác gì so với hôm tôi bỏ đi, làm tôi nghĩ có phải tôi đang mơ giấc mộng 14 năm trước hay không? Trong đầu tôi bỗng nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ, cảm thấy lòng bàn tay chảy mồ hôi, xoay người rời giường chạy đến trước chiếc gương khảm trên tủ quần áo. Nhưng trong gương, ánh mắt tôi uể oải, da màu vàng tối, vành mắt đen thui quầng thâm dày cộm, dù thế nào cũng không phải thiếu niên 18 tuổi nữa.

Trong lòng không biết là thất vọng hay thở phào nhẹ nhõm, tôi quay đầu nhìn cách bày biện trong phòng, có cảm giác như đã mấy đời trôi qua. Tôi xỏ dép, từ từ mở cửa đi ra ngoài. Căn phòng của tôi đối diện nhà ăn, vừa mở cửa, tôi đã thấy bố ngồi bên bàn ăn đọc báo, phía sau là bóng mẹ đang bận rộn trong bếp. Tôi giật mình tại chỗ, hình ảnh này tôi đã nhìn thấy nhiều năm, lại đã có bao nhiêu năm tôi đã từng cho rằng, tôi sẽ không còn được thấy nữa.

Chắc là nghe thấy tiếng động, bố tôi ngẩng đầu lên, sau đó ngây cả người. Đường nhìn tôi đối thẳng đường nhìn bố, trong đầu bỗng nghĩ tới câu nói kia, cảm thấy phía sau rét run, tay chân lạnh lẽo. Mẹ vừa vặn đi tới, thấy tôi thì hơi sửng sốt, bước nhanh tới chỗ tôi, đưa tay sờ trán tôi: “Hải Đường sao con đã dậy rồi? Mặc ít vậy không lạnh sao? Hạ sốt chưa con?”

Tôi vô thức tránh tay bà. Bà sửng sốt, cười một nụ cười khó mà hình dung được, sau đó ngượng ngùng rút tay lại: “Bị bệnh thì mặc thêm chút đi, mẹ đi lấy áo cho con, ăn cơm trước đã...”

Tôi nghĩ nên nói gì đó, nhưng tôi phát hiện tôi không nên lời được, khoác chiếc áo vào theo lời mẹ tôi như một con rối, ngồi xuống bên bàn ăn. Tôi ngồi đối diện bố tôi, cũng không dám ngẩng đầu, cố gắng nhớ lại hôm qua tôi rốt cục đã gào thét với bố điều gì, nhưng thế nào cũng không nghĩ ra được. Tôi thấy rất hoang đường, tôi đã từng giả tưởng vô số lần rằng nếu một ngày nào đó tôi gặp lại họ sẽ phải nói gì làm gì, sẽ kích động tình phong huyết vũ thế nào. Nhưng thực tế trải qua trận gào thét lộn xộn hôm qua, tôi không có sức cũng không có tinh thần nói bất luận điều gì, ngồi đây đối mặt với bố mẹ, chỉ cảm thấy xa xôi, không chân thực.

Mẹ tôi làm mì Dương Xuân, bên trong thả một quả trứng. Tôi thích nhất là ăn mì Dương Xuân mẹ tôi làm, sau này không ăn được mì mẹ tôi làm nữa, tìm rất nhiều quán cơm cũng không thấy được chỗ nào làm ngon, thế là dứt khoát không ăn, mãi đến khi sống cùng Mạnh Tiểu Viên. Tôi ôm bát mì, cảm thấy trong lòng cực khó chịu cực tủi thân, bỗng nhiên tách một tiếng, một giọt nước mắt đã rơi vào bát mì.

Đột, tôi làm sao vậy. Tôi cuống quýt lau mặt, cầm đũa lên khò khè bắt đầu ăn mì. Thơm, thơm quá, đời này tôi chưa từng ăn được món mì thơm như vậy.

“Hải Đường, mấy năm nay... sống tốt chứ con.”

Tôi bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm mặt bố tôi. Thì ra ông... cũng không dám nhìn tôi.

Tôi không biết trong lòng có cảm nhận như thế nào, có thứ gì lộn tới lộn lui rồi tôi mới chầm chậm nói một câu: “Bố... Bố có nhiều tóc bạc rồi.”

Bố tôi sững sốt một chút, tôi không nhìn rõ ánh mắt sau chiếc kính lão của ông. Ông từ từ cúi đầu, dùng tay phải đỡ lấy trán, úp lên bàn, vai bắt đầu run nhò nhò.

Ông đang khóc.

Người bố xuất thân quân nhân, từ trước tới giờ mặt mũi nghiêm nghị, đang khóc.

Tôi vốn tưởng rằng nước mắt của tôi đã chảy hết 14 năm trước rồi, hôm nay mới phát hiện nó vẫn dồn ở một góc nào đó trong người tôi. Nước mắt hoàn toàn vô thức tuôn trên mặt, tôi cố mở to hai mắt, nhưng đường nhìn vẫn không rõ. Tôi vốn tự cho một vài thứ là chính xác, bỗng nhiên trong lòng chúng đột nhiên sụp đổ.

Mẹ tôi đi từ trong bếp ra, cố nén nước mắt: “Hải Đường, bố mẹ, bố mẹ xin lỗi con... Nhưng con, con đừng hận bố con. Mẹ biết vì sao con không trở về, năm đó ba con thấy con ở gần đó, nói như vậy chỉ là do dối... Chúng ta vẫn nghĩ rồi có một ngày con sẽ hồi tâm chuyển ý việc thích đàn ông, nhưng con bỗng nhiên không trở lại nữa...”

“Mẹ đừng nói vậy, là do con...” Tôi phát hiện tôi căn bản không biết nên nói gì. Bố mẹ tôi đều đã già rồi, tóc bắt đầu hoa râm, trên mặt cũng có nhiều nếp nhăn. Mười hai năm là một khoảng thời gian quá dài, dài đến mức tôi đã bắt đầu cảm thấy xa lạ với người tôi vốn cảm thấy thân mật nhất.

“Không, là chúng ta không phải người bố người mẹ tốt. Mẹ và bố con sau đó đã tra xét rất nhiều tư liệu, trên đó nói đồng tính luyến ái là do bẩm sinh, không thay đổi được... Chúng ta vốn nên biết con từ nhỏ đã là một đứa trẻ trầm tĩnh.... Trong xã hội có nhiều người kỳ thị đồng tính luyến ái như vậy, nhưng chúng ta, chúng ta vốn nên ủng hộ con...” Mẹ tôi nói quá nhanh, phải dừng lại thở dốc. Tôi muốn đi tới vỗ lưng thuận khí cho bà, bà ngăn tôi lại: “Để mẹ nói hết, để mẹ nói hết, những lời này đã nghẹn nhiều năm rồi, không có giấy nào mẹ không hối hận cả, có đôi khi, mẹ nghĩ đời này mẹ không còn cơ hội chính miệng nói với con nữa.”

“Mẹ xin lỗi con, mẹ và bố con đều xin lỗi con. Con thích đàn ông cũng được, không kết hôn cũng được, đây vốn là chuyện của bản thân con, chúng ta nên ủng hộ con vô điều kiện mới phải. Mẹ chỉ có một yêu cầu, mẹ không cầu con tha thứ chúng ta, nhưng con.. con...” Mẹ tôi hít sâu một hơi, nước mắt rơi rớt, “Hải Đường, trở về, về nhà, có được hay không?”

Tôi bỗng nhiên nhớ tới Mạnh Tiểu Viên. Nhớ những lời hắn đã từng nói với tôi. Hắn nói không có gì là không thể thay đổi, không có gì là không thể hiểu cả, hắn nói bố mẹ em rồi sẽ có ngày hiểu em, không có bố mẹ nào không thương con mình cả, hắn nói có một số việc khiến người ta đau lòng nhưng đừng để nó thành kết quả, em phải cố hết sức biến nó trở thành không đau lòng, hắn nói Lê Hải Đường sao em cứ không hiểu, có một số việc sẽ thay đổi theo thời gian, cái chính là em có muốn thực hiện nó hay không thôi.

Tôi cãi nhau với hắn một trận, sau đó hắn không dám nhắc tới đề tài bố mẹ tôi nữa. Nhưng hôm nay, nhìn bố tôi tóc đã hoa râm khóc đến run người, tôi mới chợt nghĩ suy nghĩ đơn giản mà trực tiếp của hắn là đúng, còn tôi, nhiều năm như vậy, đã có bao nhiêu sai lầm.

Tôi đã làm bố mẹ tôi đau lòng, nhưng tôi vốn không hiểu yêu là gì.

Tôi kiểm chế mình không run người, từ từ đẩy ghế ra đứng lên, đi bước một tới bên cạnh bố tôi, sau đó quỳ xuống. Tôi không biết nên nói cái gì, tôi không có cách nào tự hỏi xem mình nên nói gì. Tôi chỉ quỳ gối trước mặt bố tôi, khóc tái khóc hồi.

“Bố, mẹ...”

“Bố, mẹ, con đã trở về...”

“Bố, mẹ, con xin lỗi bố mẹ...”

“Con muốn, con muốn về nhà...”

=

Một nhà ba người đều đỏ mắt ngồi trong phòng khách, giống như mười bốn năm trước, chẳng qua bầu không khí đã dịu hơn nhiều lắm. Bố tôi vẫn không nói chuyện, chỉ rơi nước mắt, chắc đã nhiều năm không khóc rồi, nước mắt suýt thì không dừng được. Mẹ tôi vì để bầu không khí thoải mái hơn, bắt đầu hỏi tôi một vài chuyện, vì thế tôi từng chút từng chút nói cho họ nghe, từ lúc học đại học đến lúc học nghiên cứu sinh, học bác sĩ, đến Tứ Viện. Đương nhiên, tôi chỉ chọn chuyện vui, có vẻ quá trình lạm giao không đáng nói đến và những khó khăn trong lúc học tập với sự nghiệp tôi đều lướt qua, chỉ nói như vậy mà đã mất cả buổi sáng.

“... Chính là như thế, bây giờ con đang là phó chủ nhiệm trẻ tuổi nhất trong Tứ Viện, quan hệ đồng nghiệp khá tốt, cuộc sống cũng khá là thoải mái.”

Bố tôi vẫn không nói chuyện, nhưng ông từ trước vẫn là người ít nói, tôi nhận ra niềm vui của ông. Mẹ tôi cười rất vui, liên tiếp khen tôi, dừng một chút, bỗng nhiên thử hỏi dò tôi: “Vậy mấy năm nay, vấn đề cá nhân của con...”

Tôi hiểu ý mẹ, nhớ tới Mạnh Tiểu Viên, lòng lại run run. Mẹ tôi rõ ràng là hiểu lắm sự im lặng của tôi: “Mẹ và bố con bây giờ đều không ngại rồi... Lẽ nào mấy năm nay con vẫn một mình? Ai, mẹ...”

“Không phải mẹ. Con có... bạn trai.” Tôi liền vội giải thích, “Chúng con đã bên nhau bảy năm rồi, nói là bạn trai, thực ra cách vợ chồng chỉ còn kém tờ giấy chứng nhận thôi.”

“Là, là người thế nào?”

Nghĩ đến Mạnh Tiểu Viên tôi lại khó chịu. Tôi hít sâu một hơi, từ từ nhớ lại: “Hắn là chủ bá của đài phát thanh, trông rất đẹp trai, vóc người cao, chính là người làm văn phòng nên hay thèm ăn, người ngợm không được tốt lắm. Lúc ấy, con mới vào Tứ Viện, đài phát thanh muốn làm một chương trình phỏng vấn bác sĩ khoa tâm thần, lúc ấy trong viện đang làm một hạng mục tiếp đón nghiên cứu và thảo luận nên bận và lộn xộn lắm, thấy con tuổi còn trẻ mà lại nghiêm chỉnh nên để con đi. Kết quả người MC phát thanh làm phỏng vấn con là hắn, hai bọn con cứ thế quen nhau. Con nhìn thấy hắn thì biết hắn cũng là người như con, nhưng hắn là kiểu người cực kỳ đơn giản không giấu được tâm tư, lúc ấy con rất... rất hồ đồ, con nghĩ con không xứng với hắn nên trốn tránh. Nhưng sau đó con vẫn không chịu nổi, thường xuyên qua lại, thế là ở bên nhau, cũng không biết sống kiểu gì mà đã qua 7 năm rồi.”

Tôi nhìn bố mẹ tôi, hai người đều dựng lỗ tai, tôi nghĩ một chút, tiếp tục nói: “Thực ra con nghĩ con rất... rất có lỗi với hắn. Nói thật từ lúc đầu con đã nghĩ khó mà dài lâu, căn bản không nghĩ tới sống nhiều năm với hắn như vậy. Con không nói gì với hắn cả, cũng không kể cho hắn nghe, nhưng hắn vẫn sống với con rất tốt. Con nghĩ mấy năm nay con... người con có lỗi nhất là bố mẹ, còn cả hắn nữa.”

Tôi thấy sống mũi cay cay: “Cuối cùng con vẫn nghĩ hắn không hiểu con, luôn cảm thấy tình trạng hiện tại không phải cái con muốn, nhưng thực ra... thực ra lượn một vòng rồi, vẫn là hắn cho con một ngôi nhà. Nhưng con vẫn cứ không nghĩ ra, vẫn cứ lượn vòng vòng, có đôi khi cảm thấy con học cái khoa tâm thần nên đầu óc cũng có vấn đề... Con đang nói gì vậy.”

Tôi sịt mũi rõ mạnh: “Hai hôm trước con đi công tác, bỗng nhiên nghĩ ra. Con nghĩ con không nên để mình hối hận, con muốn nói cho hắn con đã nghĩ thông rồi, muốn sống cả đời với hắn, nhưng... nhưng... nhưng hắn không còn chờ con nữa...”

“Con không biết hôm qua vì sao con muốn về, nhưng con biết, nếu không có hắn con tuyệt đối không có dũng khí trở về... Là hắn để con hiểu được cách quý trọng cách sống cho tốt, làm sao để lòng mình kiên định,

tương lai không hối hận, để con nghĩ thông một số việc, có những thứ phải tranh thủ phải...”

Phải xoay chuyển.

Tôi bỗng ngậy ngẩn cả người.

“Không phải con đã tự nói ra rồi sao... Đứa ngốc, tính giống y như bố con, cái gì cũng nhen trong lòng...”
Mẹ tôi lắc đầu, “Muốn làm gì thì làm đi. Nhưng, nhớ phải về nhà.”

Bố mẹ đều nhìn tôi, dùng ánh mắt phức tạp, vui mừng lại từ ái để nhìn tôi, họ hiểu tôi. Đây là nguyện vọng bao nhiêu lần tôi hằng mơ trong mộng. Trên thế giới này thật sự có kỳ tích, Mạnh Tiểu Viên, lời anh nói, từ trước tới giờ chưa từng sai.

Tôi đứng lên, xông vào nhà thay quần áo. Tôi dậy thì sớm, mấy năm nay cũng không thay đổi mấy, quần áo trước đây vẫn còn, cũng vẫn có thể mặc được. Cũng không nghĩ đến vấn đề hình thức linh tinh, khoác lên vài chiếc, cầm túi tiền tôi chạy ra ngoài, lúc chạy đến phòng khách thì ngừng một chút, nói với bố mẹ: “Bố, mẹ, hai ngày nữa con mang người kia về!”

Nói xong tôi bỏ chạy ra ngoài.

Mạnh Tiểu Viên, thực ra tôi tin anh, tôi chỉ không tin chính mình.

Tôi đã suy nghĩ cẩn thận rồi, dù anh không cần tôi dù anh có người bên ngoài... rồi, thì làm sao chứ? Lão tử đã chiến đấu nhiều năm ở khoa tâm thần, còn sợ không đấu được với một tiểu tác gia sao? Cứ dứt khoát cướp về. Là anh khiến tôi nghĩ thông, anh cũng phải gánh chịu hậu quả.

Hãy đợi đấy.

Lời tác giả: đây một muôi ‘máu chó’ a.... che mặt chạy...

><><><>

24. Chương 24: Mạnh Tiểu Viên...

Sau khi về nhà không lâu, Thường Từ đã tới đây, nhìn ra được hần cũng rất vội, vì hần vội vàng hỏi tôi một đồng vấn đề, sau đó tôi thẳng thắn kể chuyện cho hần nghe, tiếp đó hần đá tôi ra khỏi nhà như muốn phát điên, may mà bố tôi giữ cửa mới không suy vong đến tình cảnh lưu lạc đầu đường xó chợ.

Thường Từ vừa cười vừa lườm tôi, nói: “Tiểu Viên à, lớn rồi phải không, cánh cứng rồi hả, muốn đánh à? Cậu ngoại tình, cậu lại có thể ngoại tình, cậu cũng dám ngoại tình??”

Lời này nghe xong mà tôi vừa muốn cười vừa tủi thân, ngoại tình này có thể coi là ngoại tình sao? Nói đúng ra, đây là tôi bị xâm phạm, vì sao không ai bắt bớ thay tôi. Bên kia, Thường Từ tiếp tục gọi điện cho Lê Hải Đường, vẫn không có tiếp máy, sau đó hần đứng dậy nói muốn đi tìm thử, bảo tôi ở nhà ngồi chờ. Tôi nói tôi theo cùng với, hần lại cười híp mí nhìn tôi, cười đến mức lòng tôi sợ hãi rồi càng thấy bức bối.

Cuối cùng, Thường Từ đi rồi, tôi một mình ngồi nhà, bỗng nhiên những tủi thân cũng toàn bộ trào dâng. Tôi ghét loại cảm giác này, tôi ghét người khác dùng ánh mắt chủ đạo nhìn chuyện của tôi, sau đó tôi gọi điện cho em trai tôi, tmd mông tôi đau muốn chết, tôi nghĩ lúc này tôi thực sự cần sự ấm áp của gia đình, tôi cũng cảm thấy mình bị tổn thương.

Em trai tôi tới rất nhanh, lúc vào cười nhạo tôi một phen trước, sau đó kéo tôi đi xuống khỏi tòa nhà, về chuyện cái mông hần không giải quyết được, đi thẳng đến bệnh viện là tốt nhất. Tôi bùm mông đi theo nó, vừa đi vừa quay đầu lại, nhưng phía sau không có gì cả, Lê Hải Đường vẫn chưa về.

Trên đường tới bệnh viện, em trai tôi đặt câu hỏi: “Nào, thẳng thắn khoan hồng, rốt cục anh bị sao hả? Mẹ còn nói sáng sớm anh về nhà một chuyến lấy chìa khóa? Anh Đường đâu, sao hôm nay chỉ có mình anh ở nhà? Anh bị gia bạo hay là anh gia bạo anh Đường rồi đấy?”

Tôi im lặng nhìn Mạnh Tiểu Hành một lát, cuối cùng tôi chỉ có thể thở dài: “Tiểu Hành, em nghĩ nhiều quá. Em nghĩ anh của em có thể gia bạo ai chứ?”

“VẬY CŨNG ĐÚNG, ANH TÙY TIỆN CHỌC MỘT CÁI ĐÃ GỤC RỒI – ANH ĂN NHIỀU VẬY MÀ THỊT CHẠY ĐI ĐÂU HẾT RỒI, CŨNG KHÔNG THẤY ANH TO RA TỌA NÀO?” Nói lời khiêu khích vốn là đặc trưng của em trai tôi.

“... Em không thể bớt hai câu à.” Đỗ trán, cảm thấy mệt mỏi càng ngày càng đau.

“VẬY ANH XEM ANH LÀ LÀM SAO? ĐỒNG CHÍ MẠNH TIỂU VIÊN, TRẠNG THÁI NGÀY HÔM NAY CỦA ANH RẤT ĐÁNG ĐỂ TÌM TÒI NGHIÊN CỨU ĐÂY.”

Tôi nhìn nó hai cái, thở dài: “Em không thể bớt hỏi nhiều như vậy à?”

“KHÔNG HỎI TRONG LÒNG NGỬA NGÁY, HƠN NỮA ANH ĐƯỜNG ĐÂU?”

“NHẤT ĐỊNH MUỐN BIẾT?”

“NHẤT ĐỊNH!”

“KHÔNG BIẾT KHÔNG ĐƯỢC??”

“Em thực sự rất muốn biết!!”

“ĐƯỢC RỒI...” Tôi biết ngay Mạnh Tiểu Hành nhất định sẽ hỏi tới cùng mà, lúc này không nói đợi lát nữa cũng sẽ hỏi tiếp. Vì thế tôi nói hết một lần những việc xảy ra ngày hôm qua, sau đó thấy nó phanh xe ‘kít’ rồi đứng lên đung đầu: “Ngô Tiểu Sơn? Em không giết hắn không phải họ Mạnh!” Sau đó che đầu trùm tôi, gào: “Em nói cho Mạnh Tiểu Viên anh biết, việc này chưa xong đâu, anh lớn như này rồi, lớn hơn cả em sao mà không có chút ý thức nguy cơ nào thế hả? Nếu anh có thể 1 chọi 5 như em thì em cũng không nói làm gì, nhưng chút sức ấy của anh mà sao anh không có chút cảnh giác nào thế hả?” Dừng một chút, nó lại gào: “Còn nữa!! Đám đồng nghiệp của anh cũng xấu xa quá đi, sao có thể giao anh cho một tên bụng dạ khó lường như vậy!!”

Đỗ trán, giục nó lái xe, tôi nói: “Đồng nghiệp cũng không biết nội tình, ai mà nghĩ một người trông sáng sủa như vậy lại là một tên mặt người dạ thú chứ?”

“XỜi, trên mặt kẻ xấu sẽ viết tôi là người xấu sao?” Mạnh Tiểu Hành tiếp tục lái xe, giọng điệu căm giận bất bình, “Em viết giết chết tên Ngô Tiểu Sơn kia, lại dám bắt nạt người nhà họ Mạnh!”

“Tiểu Hành, em chú ý phía trước là đèn đỏ, đừng vượt.” Tuy rằng Mạnh Tiểu Hành gào thét một trận, không thể không nói, trong lòng tôi thực sự đã thoải mái hơn rồi.

“Còn anh Đường đâu?” Hắn lại hỏi.

“Hôm nay anh tìm hắn, nhưng không tìm được.”

“Anh Đường chẳng có trách nhiệm gì sất, nếu là em, em sẽ xông lên đánh cho Ngô Tiểu Sơn chết tại chỗ luôn. Không từ đã biệt, chỉ nói tình huống ấy của anh, rõ ràng không phải tự nguyện mà bị ép buộc! Hơn nữa không thể không nói, anh sức thế mà bị người khác đè còn bị sô pha đập, ai bảo bình thường không rèn luyện cơ, đáng đời!” Nó nhìn tôi qua kính, vẻ mặt căm giận.

“Trong lòng Tiểu Đường vốn đã có vấn đề, em không thể gò ép tâm hồn mỗi người đều mạnh mẽ dẻo dai như tâm hồn của anh em được, hơn nữa đến ngay cả anh còn buồn rầu một thời gian cơ mà!”

“... Đến bệnh viện rồi, anh chẳng lẽ muốn nằm viện sao? Hay là em bảo mẹ tới chăm sóc anh?” Quẹo vào bãi đỗ xe của bệnh viện, Mạnh Tiểu Hành hỏi tôi.

“KHÔNG NÀM VIỆN, ANH CÒN PHẢI ĐI TÌM TIỂU ĐƯỜNG NỮA!” Tôi mở cửa xe, bên ngoài gió lạnh thổi qua, lạnh run cả người. Lúc này di động vang lên, tôi nhận máy nghe thử, lại là Ngô Tiểu Sơn?!

Đầu kia điện thoại, giọng Ngô Tiểu Sơn rất dịu dàng, dịu dàng đến mức làm tôi muốn nôn. Hắn nói: “Tiểu Viên à, anh bây giờ ở đâu? Anh đã khỏe chưa? Tôi hầm canh mang tới cho anh nhé.”

Tiểu Hành bên cạnh dựng lỗ tai nghe, sau đó cau mày: “Đây chính là Ngô Tiểu Sơn đi?”

Tôi gật đầu, sau đó di động bị nó cướp mất, rồi lại nghe nó điên cuồng gào thét một trận. Bỗng nhiên cũng rất muốn cảm thán nó rít gào thực sự rất giống với Mã giáo chủ (Mã Cảnh Đào)! Sau đó nó trả di động lại cho tôi, lầu bầu nói gì đấy, giục tôi đi vào trong bệnh viện.

Mạnh Tiểu Hành lái xe chở tôi từ bệnh viện về nhà đã quá nửa đêm. Tới dưới nhà, tôi thấy thời gian không còn sớm thì giục nó đi về. Chờ đến lúc tôi lên nhà, lại thấy Ngô Tiểu Sơn ngồi xồm chờ tôi ở cửa, tôi nhất thời thực sự rất muốn gọi Mạnh Tiểu Hành quay lại giải quyết hẩn một trận.

Ngô Tiểu Sơn thấy tôi thì đứng lên, nói: “Tiểu Viên anh về rồi à! Tôi mang canh hầm đến cho anh này.” Vừa nói, hẩn xách một hộp giữ ấm ở bên cạnh lên.

“Cậu tránh ra được không, cậu đang cản đường tôi đấy.” Tôi đứng cách hẩn rất xa, thật sự rất sợ hẩn nhào qua, càng nghĩ lại càng nổi da gà, tôi đưa tay sờ di động, nghĩ nên gọi 110 hay gọi điện cho Mạnh Tiểu Hành thì tốt đấy.

“Tiểu Viên tôi biết sai rồi, thực sự tôi biết sai rồi, anh tha thứ cho tôi lần này được hay không?” Ngô Tiểu Sơn thấy tôi lùi về sau thì hẩn lại tiến lên, tôi lại lùi hẩn lại bước lên.

“Đừng, tôi không muốn dính dáng gì đến ngài sắt, yêu mến của ngài tôi không thừa nhận nổi còn không được sao? Mời ngài về đi cho!” Lùi đến bên cạnh thang máy, tôi tiện tay ấn nút xuống, chỉ chốc lát sau cửa thang máy đã mở ra, tôi để cửa mở, “Mời ngài về đi! Tôi sợ ngài còn không được sao?”

Mà Ngô Tiểu Sơn tiếp tục ẩn tình đưa tình, nói: “Tiểu Viên tôi thực sự sai rồi, anh tha thứ tôi đi!”

Tôi nhìn hẩn một lát, cảm thấy mệt chết đi. Tôi nói: “Cậu đừng quẩn lấy tôi nữa được không? Cậu đừng để tôi kiện cậu tội thương tổn kiện cho cậu thân bại danh liệt cậu mới cam lòng đi đúng không? Ngô Tiểu Sơn cậu có thể rút xa tôi đừng để tôi thấy buồn nôn được không!”

Lời tác giả: ngẩng đầu nhìn, viết khô cứng quá à....

><><><>

25. Chương 25: Lê Hải Đường...

Trên đường tàu hỏa về nhà tôi sẽ đi ngang qua Tứ Viện. Tôi xem thử thời gian thì thấy Mạnh Tiểu Viên chắc vẫn đang ở chỗ làm nên liền đi tìm lãnh đạo báo cáo. Lãnh đạo khích lệ tôi một phen, biểu hiện tôi để lại ở hội nghị thảo luận và nghiên cứu không tồi, bảo tôi về nhà nghỉ ngơi cho tốt, lại thuận tiện nói cho tôi biết, một người nhà của bệnh nhân nằm trong danh sách của tôi nặng nề đòi chuyển viện, đang làm thủ tục, chiều nay liền xuất viện rồi.

Đó là Lục Tường.

Tôi mặc luôn quần áo thường chạy tới phòng bệnh, đi vào đã thấy Lục Tường ôm đầu gối ngồi trên giường nhìn ngoài cửa sổ, Lục Niệm ở bên cạnh nhẹ giọng nói gì đó với cậu ấy, Lục Tường lại hoàn toàn không có phản ứng.

Thấy tôi vào, Lục Niệm ngừng nói, đi về phía tôi.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Là mẹ của Lục Tường.” Lục Niệm thở dài, “Cô ấy chê anh tuổi còn trẻ, mất nhiều tiền như vậy mà vẫn chưa chữa khỏi. Còn nói gì mà chứng tự bế có thể chữa được, nhược trí chữa không hết, tự bế có gì phải chữa, nhược trí mới là chuyện quan trọng. Nói chung tôi khuyên cô ấy nhiều lần nhưng cô ấy khẳng khẳng muốn Lục Tường chuyển viện, giờ đã đi làm thủ tục rồi. Nhưng Tường Tường, nó... không vui.”

Tôi nhìn sullen mặt Tường Tường, mỗi lần nó không vui đều sẽ như vậy, sao lại chỉ là không vui. Chuyển viện mà thôi, chỉ sợ mẹ cậu ta ăn nói lung tung, chuyển viện không thích ứng được, lại nhớ tới Tường Tường trước khi trị liệu. Tôi bảo Lục Niệm ra ngoài trước, đi tới ngồi xuống bên giường Tường Tường. Đưa trẻ

này đã sáng sủa hơn rất nhiều so với lúc vừa tới, ngoài tôi và Lục Niệm, nó cũng đã bắt đầu nói nhiều hơn với những hộ công hộ sĩ, những người gặp mặt nhiều một chút. Tôi biết con đường sắp tới của nó chắc chắn không dễ đi, muốn nói nghiêm khắc với nó, nhưng lại sợ nó không tiếp thu được.

Tướng Tướng lại bỗng nhiên chuyển hướng nhìn tôi: “Bác sĩ Lê... Cháu không thể ở đây nữa phải không, cháu không được gặp chú nữa phải không...”

“Cháu sẽ tới một bệnh viện tốt hơn, để bác sĩ tốt hơn trị liệu cho cháu. Nhưng chú vẫn sẽ đi thăm Tướng Tướng mà.” Tôi sưng sốt một chút, dè dặt nói ra.

Tướng Tướng lắc đầu, mím chặt môi: “Cháu biết... Mọi người đều gạt cháu... mèo máy đi rồi, không bao giờ trở về nữa... Bác sĩ Lê cũng như vậy...”

Tôi ngây người hồi lâu, khê cần môi, nói: “Tướng Tướng, cháu biết bệnh của mình không?”

Tướng Tướng lắc đầu: “Không biết.. nhưng mà cháu biết, bệnh kia... thật không tốt thật không tốt, bởi vì mẹ cháu luôn, luôn luôn...”

“Vậy thì chú nói cho cháu nhé, Tướng Tướng, cháu là một người nhược trí.” Tôi sờ đầu nó, “Cháu biết đây là ý gì không?”

Tướng Tướng lắc đầu.

“Ý chính là, cháu khác những người khác. Người khác có thể hiểu rất nhanh, cháu không hiểu, thứ người khác thoát nhìn thấy rất đơn giản, cháu cảm thấy rất khó, thứ người khác có thể làm được, cháu không làm được. Sau đó cháu nghe người khác nói từ này rất nhiều lần với cháu, có người là đồng tình với cháu, có người là ghét cháu... Tướng Tướng cháu có hiểu không?”

Tướng Tướng cúi đầu thật lâu thật lâu mới gật đầu.

“Nhưng chú muốn nói cho cháu một bí mật. Bí mật này cháu không được nói cho ai hết, ai cũng không được, nhưng mỗi lần cháu nghe thấy người khác nói cháu nhược trí, cháu đều phải nhớ tới bí mật này. Cháu biết kết cục của mèo máy không?”

Tướng Tướng gật đầu nhưng vẫn mờ mịt.

“Thực ra kết cục kia là giả. Kết cục thật sự của mèo máy là, có một ngày Nobita tỉnh lại từ trong mộng, phát hiện tất cả đều chỉ là giấc mộng, Nobita thực ra là một đứa trẻ nhược trí có chứng tự bế, giống như cháu vậy. Mèo máy, Shizuka (Xuka), Jaian (Chaien), Suneo (Xeko)... đều chỉ là một giấc mộng cậu ấy mơ để trốn tránh hiện thực.” Tôi nghĩ mình rất tàn khốc, nhìn đứa trẻ trước mặt nước mắt chậm rơi, sau đó vẽ thêm một cái đuôi phía sau kết cục của mèo máy, “Sau đó nobita tỉnh lại, bắt đầu cố gắng sống, cố gắng biến cuộc sống của mình trở thành cuộc sống như có mèo máy bên cạnh. Câu chuyện đến đây, chú không biết rốt cục cậu ấy có làm được hay không. Nhưng đây là bí mật nho nhỏ chú muốn nói cho cháu, cháu chính là nobita. Cháu ở trong mắt người khác, là nhược trí, là kẻ đáng thương, nhưng mèo máy, đã ẩn mình trong cháu.”

Tôi chỉ ngược nó: “Mèo máy có thể biến ra bất kỳ thứ gì, mèo máy vĩnh viễn ở trong lòng của nobita. Tướng Tướng, nhớ kỹ bí mật này, người khác nói cháu là nhược trí, cười nhạo cháu, chửi cháu, cứ để họ nói, chỉ có mình cháu biết, ở chỗ này của cháu có một con mèo máy, cháu phải tin nó, nó sẽ ở bên cháu.”

Tướng Tướng không nói chuyện, tôi không biết nó có nghe hiểu không, nhưng tôi đã cố hết sức rồi. Không lâu sau, mẹ Tướng Tướng đã làm xong thủ tục, mang Tướng Tướng đi mất. Lục Niệm nói áy náy với tôi rồi cũng đuổi theo. Tôi ngồi chờ người ra trong phòng bệnh của Tướng Tướng, mấy phút sau, Tướng Tướng lại bỗng nhiên chạy về, đứng ở cửa phòng bệnh nhìn tôi.

“Tướng Tướng sao cháu lại trở về? Mẹ cháu và anh cháu đâu?” Hỏi xong tôi liền biết không cần hỏi, vì bên ngoài có tiếng chân chạy gấp.

“Bác sĩ Lê! Chú là mèo máy trong lòng cháu!” Tướng Tướng hô to một câu, xoay người lại chạy mất.

Đây là một câu nói rõ ràng nhất cậu bé nói với tôi kể từ khi quen biết tới nay.

Bên ngoài thời tiết đẹp, gần đây tuyến lệ thật là yếu quá, tôi lại muốn khóc rồi.

= =

Lúc về đến nhà đã sắp đến giờ Mạnh Tiểu Viên tan tầm, tôi cấp bách muốn gặp hắn, thế cho nên tay chân đều phát lạnh.

Tôi hít sâu một hơi trong thang máy, cuối cùng đã tới tầng trệt. Nhưng vừa ra khỏi thang máy đã gặp Ngô Tiểu Sơn kia đứng ở cửa thang máy, cũng kinh ngạc nhìn tôi.

“Là anh à.” Ngô Tiểu Sơn sững sốt một chút, lập tức mỉm cười, “Hôm đó anh bỏ chạy rồi mà, tôi và Tiểu Viên đang muốn nói chuyện với anh đây, anh vừa chạy đi hần thấy rất khó chịu, tôi cũng thấy có lỗi với anh. Hắn còn chưa về, tôi đang chuẩn bị đi siêu thị mua đồ ăn. Cùng nhau đi không? Ở lại ăn bữa cơm, vừa vặn cũng nói ra mọi chuyện.”

Sau lưng tôi rét run một trận, nói mình không nên để ý người này, tôi chỉ muốn nói chuyện với Mạnh Tiểu Viên. Tôi cũng không nhìn hắn, đi về phía cửa nhà.

“Không muốn đi? Cũng được, vậy tôi đi mua đồ ăn trước, anh ở nhà ngồi đợi nhé.” Ngô Tiểu Sơn túm tôi lại, từ trong túi rút ra một chuỗi chìa khóa đặt trên tay tôi, “Anh không có chìa khóa đúng không? Hôm đó chìa khóa anh cắm trên cửa chưa rút, Tiểu Viên bảo tôi dùng tạm. Vậy anh cứ vào ngồi trước đi, tôi lập tức quay lại.”

Tôi cầm chuỗi chìa khóa của chính mình, trong đầu oanh một tiếng.

Tôi quay đầu cười một cái: “Tôi rất cảm ơn cậu nhặt được chìa khóa rồi trả lại cho tôi.”

“Của anh?” Ngô Tiểu Sơn mỉm cười, “Tôi biết anh đã ở cùng với Tiểu Viên rất lâu rồi, nhưng không có nghĩa là hai người vẫn có thể ở cùng với nhau như vậy. Anh phải nhận rõ hiện thực. Tôi cảm thấy rất có lỗi với anh, nhưng đành chịu thôi, chuyện tình cảm ai mà nói chắc được. Chờ Tiểu Viên về chúng ta ngồi xuống nói chuyện với nhau, đừng làm mọi người mất mặt, được chứ?”

“Ngại quá, xin hỏi cậu là ai?” Tôi tiếp tục mỉm cười.

Ngô Tiểu Sơn cứng người: “Xin lỗi tôi vẫn chưa giới thiệu, chẳng qua Tiểu Viên chưa nói qua về tôi sao? Tôi là Ngô Tiểu Sơn, là...”

“À à Ngô Tiểu Sơn. Tôi đương nhiên đã từng nghe nói, cậu là tác gia phải không, đã từng viết một tiểu thuyết tên gì mà ‘Hồng Liên Bách Nhật’?” Tôi làm ra vẻ bỗng nhiên hiểu ra cắt lời hắn.

“Tác gia không dám nhận, viết văn kiếm miếng cơm thôi.”

“À tôi nghĩ cũng đúng. Mạnh Tiểu Viên nhà tôi đã đọc qua cuốn sách ấy của cậu, nói không hiểu cậu viết cái gì liền ném cho tôi. Văn chương của cậu đúng là không hợp gu tôi, tôi mượn nó chèn tủ trong WC rồi.”

“Lê Hải Đường, anh đừng tự lừa mình dối người. Tôi nói thẳng cho anh biết, người đàn ông của anh bị tôi thượng rồi, hai chúng tôi đang ở bên nhau rồi. Anh đừng có suy nghĩ vớ vẩn nữa.” Ngô Tiểu Sơn nổi giận, quả nhiên những người viết văn ghét nhất bị người khác mắng tác phẩm của mình.

“Cậu vẫn còn dám nhắc lại chuyện đó. Tôi vốn rất muốn hỏi mẹ cậu xem rốt cục bà ta nuôi nấng kiểu gì mà tạo ra một thằng con chẳng biết liêm sỉ như thế, tôi sai rồi. Thứ như liêm sỉ chỉ con người mới có. Tôi vốn cũng rất muốn hỏi cậu thích phá hỏng mối quan hệ của người khác rốt cục là vì cái gì, tôi lại sai rồi. Là một bác sĩ khoa tâm thần, tôi trình trọng nhắc nhở cậu, đây là bệnh, phải chữa.”

“Anh mịa nó mới chẳng biết liêm sỉ. Hai vợ chồng nhà anh không có giấy chứng nhận cũng không được pháp luật bảo hộ, tôi dựa vào cái gì không thể chen ngang.” Ngô Tiểu Sơn cười nhạt.

“Còn coi mình là người thật à. Được, cậu không thích nghe tôi không nói, kết luận thẳng luôn vậy.” Tôi cũng học hẩn cách cười nhạt một chút, một quyền đánh trúng mặt hắn.

Ngô Tiểu Sơn hoàn toàn không phòng bị, suýt thì bị đánh ngã. Bùm mặt khó tin nhìn tôi: “Cậu con mịa nó...”

“Mẹ tôi? Mẹ tôi nếu biết chuyện, chắc chắn khen tôi đánh hay. Tôi đây sẽ không phụ lòng bà.” Tôi tiến lên hai bước, đánh nốt bên mặt kia của hắn. Rất đau ha? Ừ, đó là chắc chắn rồi. Lão tử năm đó vì không

muốn mình bị thương, đặc biệt đi học Sanda, cho tới giờ vẫn thỉnh thoảng vẫn đi luyện tập, đương nhiên tôi biết đánh người thế nào là đau nhất. À, tôi quên mất chìa khóa tôi vẫn nắm trong tay. Mặt mũi thằng kia trông khá đẹp, bây giờ bị cào xước cũng vẫn rất đẹp.

“Đệt!” Tên khốn này cũng không phải đèn hết dầu, bình ổn hơi thở rồi nhào tới tôi. Tôi cũng không tin tôi có thể bình tĩnh như thế, lúc tôi đối luyện Sanda cũng chưa từng bình tĩnh như thế. Tôi né người sang một bên, nghiêng một bên chân đập vào bụng hắn.

Thằng kia thoáng cái đã gục. Tôi thấy hắn ngay cả đau cũng không biết, chắc bị đập đến mê man rồi. Tôi đưa tay túm cổ áo, xách hắn đứng lên ấn trên tường: “Tôi nói cho cậu nghe hai chuyện. Thứ nhất, cậu biết vì sao tôi biết những điều cậu vừa nói là nói dối không? Mạnh Tiểu Viên bị trĩ rất nghiêm trọng, nếu cậu thương hắn thật, chắc mạng hắn đi mất tám phần rồi. Thứ hai...”

Tôi túm chặt cổ áo hắn, thằng nhóc ấy giận cũng không dám nhìn tôi. Tôi nói cho hắn nghe từng chữ từng chữ một: “Cậu nếu không sợ chết, có thể tiếp tục quấy rầy hắn thử xem. Cậu nhớ kỹ cho tôi, Mạnh Tiểu Viên, là của tôi.”

Nói xong tôi bỗng như cảm thấy gì đó, quay đầu lại, Mạnh Tiểu Viên đang đứng ở cửa thang máy sững sờ nhìn tôi, ngơ ngác.

Tôi ném Ngô Tiểu Sơn xuống đất, xoay người đi tới trước mặt Mạnh Tiểu Viên.

“Hải Đường, anh...”

Tôi không đợi hắn nói nốt, tát cho hắn một phát. Hắn bụm mặt khó tin nhìn tôi, tôi bình tĩnh nói: “Bảy năm trước anh tát tôi một cái, hôm nay tôi trả lại cho anh, chuyện này rốt cục thanh toán xong.”

Hắn lại lộ ra cái vẻ mặt làm tôi khó có thể hình dung, không biết là đau thương hay là chua xót mà vẻ mặt đau khổ đến vậy.

“Nhưng anh con mịa nó đời này cũng đừng nghĩ tới chuyện hết nợ với tôi.” Tôi thô bạo đẩy hắn lên tường, sau đó nắm cổ áo hắn kéo đầu hắn xuống, cắn một nhát lên bờ môi hắn.

Mùi hơi tanh. Chắc là cắn nát miệng hắn rồi.

Còn hơi mặn.

Đệt, tôi vừa mới khóc.

><><><>

26. Chương 26: Mạnh Tiểu Viên...

Lê Hải Đường của tôi đã trở về.

.

Ngay sau khi tôi một đường buồn rầu u sầu về đến nhà, đứng ở cửa thang máy, tôi nhìn thấy nhà tôi lưu loát giải quyết Ngô Tiểu Sơn, sau đó cho tôi một bạt tai rồi cắn tôi một nhát rõ mạnh, tôi cảm thấy buồn rầu u sầu của tôi trên đường đã biến mất sạch.

Còn Ngô Tiểu Sơn bên cạnh thì vẫn nằm đó, tựa hồ không thể tin được sự thực này. Hắn còn muốn tiến lên nói gì đó, nhưng tôi nghĩ tôi không cần để ý tới gì nữa, bởi vì có Lê Hải Đường ở đây, cho nên cái gì cũng không cần để ý nữa. Chúng tôi mở cửa, về nhà, nhốt Ngô Tiểu Sơn bên ngoài, sau đó chúng tôi kịch liệt ôm hôn, suýt thì cọ ra lửa – mong tôi đụng vào góc tủ, sau đó sức lực trên tay tôi thoáng cái biến mất, đổ sang nhéo tiểu đệ đệ của hắn, hắn au một tiếng, cuối cùng tôi và hắn ngã lên sô pha, thở dốc.

“Lợi hại rồi a, biết động thủ với tôi.” Chen chân vào đập tôi một phát, hắn dùng mũi thở.

“A a a a a anh không cố ý a a a a, hay là anh xoa cho em?” Nhào tới ra sức tuột quần hần muốn xem đến cùng.

Đè móng vuốt tôi lại, xách cổ tôi lên, sau đó tôi bị đẩy ngã lên sô pha làm đầu đầy sao, Lê Hải Đường nhà tôi ngồi trên tay vịn sô pha nhìn tôi từ trên cao xuống, một tay đè thắt lưng tôi, một tay lột quần tôi, trong miệng lầu bầu nói rằng: “Tôi xem xem tình huống thụ thương của anh sao nào... Móa, chảy máu rồi à Tiểu Viên, anh chắc chắn không cần đi bệnh viện? Trước đó anh đã đi bệnh viện chưa?”

Gió mát thổi vù vù qua mũi tôi, tôi chôn mặt trong gối ôm: “Xem qua rồi, bác sĩ nói hai ngày này ăn gì nhẹ thôi... Kê thuốc... Hải Đường à lạnh lắm, em mặc vào cho anh được không?”

“Xem cái dáng vẻ không tiền đồ của anh này!” Hần tiện tay vỗ lên mũi tôi, kéo quần tôi lên, sau đó đào tôi ra từ trong gối ôm, cười như không cười nhìn tôi, “Nói thực coi nào, Ngô Tiểu Sơn kia hôm đó sao vào được cửa nhà chúng ta?”

“Hôm đó anh uống say... Hần đưa anh về nhà.”

“Tiếp đó đưa về tận nhà??? Tiểu Viên... Khi còn bé mẹ anh có dạy không nên để người xa lạ vào nhà mình không?”

“... Anh cứ tưởng hần không đáng ghét như vậy, anh cứ tưởng hần dù sao cũng coi như là một nhân vật của công chúng? Thử đoán chắc không bị ối vậy đâu... Biết người biết mặt không biết lòng a...” Thở dài, tình huống hôm đó hề nghĩ tới là thấy bức rứt.

“Trên mặt kẻ xấu sẽ không viết tôi là kẻ xấu đâu bạn Tiểu Viên à!”

“Ui, em nói y hệt Tiểu Hành...”

“Đương nhiên, bọn tôi đều có đầu óc, anh thì không, đầu anh bị cương thi ăn rồi phải không?” Ánh mắt chế nhạo, nhìn tôi làm tôi sồn da gà.

“Hôm đó ánh nắng không đủ, cây cối không lớn...”

“... Sức chiến đấu ấy của anh, dù là có ánh nắng dồi dào cũng chẳng để làm gì? Anh cùng lắm là một loại nấm độc (trong plant vs zombie), Ngô Tiểu Sơn là một cương thi sắt thép, căn bản không cùng một đẳng cấp.” Lê Hải Đường nhéo thớ thịt ở hai cánh tay tôi, “Tuy rằng anh trông khá là rắn chắc nhưng năng lượng cơ thể anh quá kém, vừa mới nhìn trên người anh còn có vết bị Ngô Tiểu Sơn đánh?”

“Không, anh bị sô pha đè...” Nước mắt tuôn rơi lấp lại tình huống ngày đó lần nữa, sau đó thay vẻ mặt của hần vụn vụn đến mức không biết nên giận hay nên cười.

“Anh phải tập luyện thôi.” Lê Hải Đường kết luận.

“Cho nên?” Tôi nhìn hần.

“Đến đây đi, tôi tự mình hướng dẫn.” Lê Hải Đường kéo tôi đứng lên từ sô pha.

“Đi đâu?” Tôi hiểu kỳ.

“Phòng khách nhỏ quá hơn nữa có sô pha ở đây chắc anh cũng bị áp lực tâm lý, thôi thì chúng ta vào phòng ngủ đi!” Lê Hải Đường nói như thế.

Nhưng tới phòng ngủ rồi, hần cởi quần áo của hần trước, sau đó cởi quần áo của tôi rồi nói: “Bắt đầu từ chống đẩy – hít đất đi!”

Nhưng mà... Chống đẩy – hít đất cần cõ sạch sao? Tôi hoài nghi nhìn hần, nhưng chỉ bình tĩnh tựa ở đầu giường, thờ ơ cầm thuốc bôi trơn trên tủ đầu giường...

.

Sáng hôm sau, mặt trời lên rồi tôi mới tỉnh lại, tinh thần tỉnh táo lại xương sống thắt lưng đau cả mũi cũng đau, Lê Hải Đường trái lại nằm bên cạnh, trạng thái tinh thần của hần tốt hơn tôi đôi chút, hần ở bên trong chăn xoa mũi tôi, sau đó vỗ hai cái, mở miệng như đồ trẻ: “Rời giường rồi anh còn phải đi làm.”

“Không muốn đi.” Ôm lấy hần, tôi bỗng cảm thấy rất thỏa mãn.

“Không đi ăn gì à, tôi không nuôi anh đâu.” Lê Hải Đường sát phong cảnh.

“Không sao chúng ta có gửi ngân hàng, đó là tài sản chung của hai vợ chồng chúng ta.” Tiếp tục ôm, mùi vị trên người hẳn thật dễ chịu.

“Tiểu Viên anh càng ngày càng dính người, sắp cả lão hoàn đồng rồi à?” Lê Hải Đường vẫn liên tục sát phong cảnh.

“Có em là tốt rồi, lúc em không ở đây anh đều không ngủ được. Anh vẫn sợ em không tin anh, ngay cả Thường Từ cũng mắng anh một trận, nhưng anh thực sự không có lòng dạ ấy, thực sự không có.” Ôm chặt cổ hẳn, cảm giác nói ra được thật là tốt.

Hắn không nói tiếp, chỉ vỗ lưng tôi: “Rời giường đi, anh còn phải đi làm. Hôm nay tôi nghỉ, buổi trưa tôi đi ăn KFC với anh.”

“Bác sĩ nói phải ăn nhẹ không thể ăn KFC...” Bị hắn nói, ưu tư thương cảm vừa rồi chẳng còn gì.

“Vậy đi ăn cháo sáng.” Hắn đá tôi từ trong chăn ra.

“Em thật nhẫn tâm Hải Đường à...” Buồn rầu đứng lên tìm quần áo mặc.

“Anh không thể mặc như người lớn được sao?” Hắn thấy tôi cầm một chiếc quần con Micky thì đỡ trán.

“Micky rất đẹp, lần trước anh còn thấy một cái quần con hình con voi, đúng lúc đặt trong vòi voi, anh còn muốn mua cho anh và em mỗi người một cái.” Khua tay múa chân một chút, mặc quần con.

“Anh có cần buồn nôn vậy không...” Không cần nhìn tôi cũng biết hắn đang đỡ trán, “Buổi trưa tôi tới đài đón anh?”

“Được, nếu không thì anh về đón em đi! Dù sao buổi chiều nghỉ cũng không sao, chúng ta ra ngoài mua sắm?” Vừa chạy vào nhà vệ sinh vừa nói.

“Anh mặc quần áo vào, bị cảm tôi cũng chẳng đau lòng đâu!” Lê Hải Đường gọi với theo.

Tôi ngậm bàn chải, nhìn gương đánh răng, nhìn mình trong gương, chẳng khác gì trước đây, nhưng tâm tình tốt hơn nhiều lắm. Sau khi dọn dẹp sẵn sàng, tôi giữ Lê Hải Đường hôn một phát, sau đó cầm túi chạy ra ngoài.

Mà trên thực tế, có đôi khi mọi chuyện không thể theo ý người, tôi vừa xuống nhà đã thấy Ngô Tiểu Sơn, hẳn đứng dưới lầu, vẻ mặt muốn nói lại thôi. Tôi lượn qua hắn, hắn lại đuổi theo. Cuối cùng tới bên cạnh xe tôi, tôi đứng nhìn hắn, hắn đã đang nhìn tôi. Ngay lúc tôi rối rắm không biết nên xử lý thế nào cho phải – tôi thực sự không quen xảy ra xung động với người khác, mà người bên cạnh tôi cũng thường nói tôi không mấy khi cáu kỉnh – tôi nhìn thấy Lê Hải Đường nhà tôi đi dép bông, cầm một túi rác từ từ tới gần, rồi sau đó liền thấy hắn cười đều.

Mà Ngô Tiểu Sơn cũng vẫn đang ngập ngừng muốn nói gì. Sờ chìa khóa xe, tôi mở miệng: “Ngô tác gia, cậu đừng chắn trước xe tôi chứ?”

><><><>

27. Chương 27: Lê Hải Đường...

Cái tên SB Mạnh Tiểu Viên. Tôi nghe Tiểu Viên nhà tôi vẫn khách sáo với tên tác gia, thực không biết nên tức giận hay nên mệt mỏi. Bạn nói coi một người đàn ông trưởng thành 30 tuổi, bố mẹ hẳn cũng không phải kiểu cưng chiều con mù quáng, hẳn lại là con cả trong nhà, sao đến ngay cả em trai hắn cũng hiểu chuyện hơn hẳn?”

Ngô Tiểu Sơn vẫn là đáng vẻ muốn nói gì đấy làm tôi thấy bực. Đã lâu rồi chưa đánh đấm, hôm qua chơi hăng quá, tôi lại vốn là người nghiêm cẩn, sáng dậy xương sống thắt lưng mông đau, thực sự không có hơi

đầu cái nhau với tác gia ấy. Tôi nhấc chân liền đạp trúng mông hắn, hắn ngã về phía trước, nhào vào người Mạnh Tiểu Viên. Mạnh Tiểu Viên bị hắn đổ vào trên xe, về mặt vận vẹo.

... Xem góc độ, chắc mông chạm phải xe rồi.

Ngô Tiểu Sơn vẻ mặt tức giận quay đầu: “Anh TMD sao động một tí là dùng bạo lực!”

“Cậu đánh thắng là có thể dùng, không đánh lại thì có gì mà nói, chuyện gì nhà cậu cũng có lý.” Tôi xách rác lười nói, “Tôi đếm đến 3, cho cậu chọn, cậu cút hay tôi giúp cậu cút.”

Ngô Tiểu Sơn há miệng muốn gì đó, thấy tôi lại giơ chân lên, vội nói: “Đừng, tôi tự biến là được. Thực ra tôi muốn xin lỗi Tiểu Viên và anh, chuyện này là tôi không đường hoàng. Chúc hai người bạch đầu giai lão đoạn tử tuyệt tôn, đi không cần tiền.”

Thằng khốn kia chắc sợ chịu đòn, cuống quýt chạy mất, sao thái độ thay đổi nhanh vậy? Thôi, hắn không dây dưa là tốt rồi. Sáng mùa đông thực sự hơi lạnh, tôi khịt mũi, quay đầu thấy Mạnh Tiểu Viên đang cười khúc khích, đi qua vỗ lên mông hắn: “Vừa rồi đụng đau không?”

“Hơi đau.”

“Hơi đau anh cười ngốc cái gì?”

“Từ Ngô Tiểu Sơn nói, rất dễ nghe.” Hắn ôm cổ tôi, cười khềnh khếch.

“Chú ý chút ảnh hưởng.” Tôi gạt móng vuốt hắn ra, “Bạch đầu giai lão đoạn tử tuyệt tôn? Lời kịch trong tiểu thuyết. Được rồi, tôi đi vứt rác, anh mau đi làm đi. Ngô Tiểu Sơn trở lại quấy rầy anh thì đạp vào mông hắn.”

Tôi quay đầu đi về trạm để rác, Mạnh Tiểu Viên không nghe lời, đi theo phía sau tôi: “Hải Đường anh thực sự không muốn đi làm... Hôm nay anh cùng em nhé?”

“Còn chơi cùng tôi, anh cho là mỗi ngày rảnh ở nhà làm bà chủ gia đình à? Biến đi làm mau.”

“Hải Đường.”

“Mau biến.”

Tôi lười quay đầu lại, tên ấy cũng im lặng một lát. Tôi ném rác vào trạm để rác, quay đầu đã thấy Mạnh Tiểu Viên đang gọi điện, tên ấy thấp giọng, vừa ho khan vừa nói vào điện thoại: “Ừm, đúng là tôi, Tiểu Mạnh... Khụ Khụ... Đúng, tôi bị cảm, do say... Khụ khụ, đúng, phải tới bệnh viện khám... Khụ khụ... Được, cảm ơn lãnh đạo, tạm biệt lãnh đạo, khụ khụ khụ!”

Cúp điện thoại, Mạnh Tiểu Viên chớp mắt với tôi, vẻ mặt nịnh nọt: “Anh còn chưa ăn sáng. Hải Đường em muốn ăn McDonald hay KFC?”

= =

Thực ra tôi đã sai. Mạnh Tiểu Viên làm sao gánh vác mọi chuyện được, hắn căn bản chưa lớn hẳn. Lúc trước tôi còn luôn cảm thấy hắn càng ngày càng thành thực, trong lòng tôi vẫn hơi cô đơn, sự thực chứng minh lúc ấy tôi căn bản không xem bản chất sự việc.

Mạnh Tiểu Viên xin nghỉ rồi đặc biệt hăng hái, kéo tôi đi McDonald ăn bữa sáng, đột nhiên nói Hải Đường chúng ta đã lâu chưa hẹn hò, hôm nay đi hồi tưởng thanh xuân đi. Sau đó hớn hỏ kéo tôi vào công viên. Trời giữa đông, cũng không phải ngày nghỉ, trong công viên cơ bản không thấy ai, Mạnh Tiểu Viên cực kỳ vui, nói Hải Đường chúng ta bao hết đi, sau đó liền ào vào khu vui chơi giải trí. Công viên nội thành khác với công viên ngoại thành, phương tiện vui chơi giải trí ít, cũng không có hạng mục kích thích gì, nhưng tôi thấy nếu có thì Mạnh Tiểu Viên cũng không chơi được. Mạnh Tiểu Viên cực kỳ thích chơi đu quay và trò thả bay Á rập, trước tiên hắn cò kè mặc cả với người bán vé trò đu quay mãi, cuối cùng thống nhất với giá 2 đồng/1 vòng, ngồi hết vòng này đến vòng khác, lại lôi kéo tình cảm với bác gái bán vé thả bay Á rập, lôi kéo tới mức bác ấy đầy mặt cảnh xuân để bọn tôi chơi với giá 25 đồng/10 lần còn kèm thêm 2 lần – may là chỉ có 2 lần, chứ không thêm một lần nữa tôi cũng nôn hết bữa sáng mất. Cuối cùng, Mạnh Tiểu Viên kéo tôi đi hồ nhân tạo thuê thuyền, còn tự cho là rất có tình thú kiên quyết không thuê bàn đạp, lấy mái chèo, chèo được mấy nhát thì làm rơi mất mái, chỉ thấy hai tên ngốc xoay vòng vòng giữa hồ trong gió lạnh

mùa đông, bên bờ một đám nhân viên công tác mồm năm miệng mười hô hào Mạnh Tiểu Viên bên trái bên phải không đúng hướng phải cố sức cố sức không đúng nhẹ thôi... Cuối cùng lúc thuyền cập bến, hơn mười người nhiệt liệt vỗ tay với chúng tôi.

Mỗi lần ra ngoài với Mạnh Tiểu Viên, tôi đều cảm thấy tôi đã vút hết mặt mũi cả đời người, nhưng sự thực chứng minh, mặt mặt đường như không có mức độ.

Đến giờ ăn trưa, Mạnh Tiểu Viên túm tôi vào KFC McDonald bên cạnh công viên, trong lúc tôi tự hỏi thì phát hiện buổi tối mình tuyệt đối không có sức làm cơm, còn Mạnh Tiểu Viên thì trăm phần trăm sẽ kéo tôi vào cửa hàng thức ăn nhanh, tôi quyết đoán gọi cho Thường Từ nói tối muốn ăn chục cơm, sau đó thì nằm úp sấp trên bàn không còn sức để nhúc nhích nữa.

Tôi không nói lời nào, Mạnh Tiểu Viên cũng không nói gì, vừa moi móc suất combo vừa nhìn tôi chăm chăm, lại cười ngây ngô ở bên đó. Tôi cố mãi cũng không nổi, vỗ đầu hấn: “Gì mà vui thế.”

“Hí hí, thật tốt. Hải Đường, em đã về, thật tốt.” Hấn cọ tay tôi như con cún. Tôi thấy trong lòng như bị chấn động, ề ề.

“Ngốc.” Tôi đánh hấn một cái.

Mạnh Tiểu Viên lại túm thân nhìn tôi: “Hải Đường, Hải Đường, sắp nghỉ Tết rồi, em không có việc gì chứ? Không có thì về nhà anh đi, lần trước anh một mình về bố mẹ còn tưởng đôi ta cãi nhau rồi.”

Tôi suy nghĩ một chút: “Có việc.”

“Hả?” Mạnh Tiểu Viên sững sốt một lát.

“Lát nữa tôi gọi điện cho bố mẹ giải thích một chút, Tết anh cũng đừng về, theo tôi về nhà tôi một chuyến đi.” Tôi mở sốt cà chua, cầm miếng khoai quấy bên trong.

Mạnh Tiểu Viên sững sốt mãi mới phản ứng được: “Về nhà? Em...”

“Mẹ tôi nói muốn gặp anh, nếu không thì ai thèm mang anh về, phiền phức.”

“Em...”

“À, tôi chưa kể với anh chuyện nhà tôi nhỉ. Tôi đã mười mấy năm chưa về nhà. Lúc học đại học, có đợt nghỉ hè về nhà, lúc làm bữa với thằng nhóc nhà bên, bị bố tôi bắt tại trận, ông tức giận lấy dây lưng quất tôi, lúc ấy tôi cũng ngốc, chết cũng không nhè ra, đã bị đuổi ra ngoài. Tôi chưa từ bỏ ý định, thường xuyên về nhà, có ngày nghe ông nói với người ta là tôi chết rồi thì không về nữa. Sau đó anh cũng biết, tôi cắt đứt mọi liên hệ với bạn bè trừ Thường Từ, phá bình mọi thứ chơi rong khắp nơi, sau đó gặp phải anh. Tôi có lỗi với hai lão, lần này hai người chịu tha thứ cho tôi, tôi muốn đưa anh về cho họ xem con trai họ sống nghiêm chỉnh tốt đẹp thế nào, để hai lão yên tâm, không có gì khác cả.” Tôi cắn miếng khoai mơ hồ không rõ cắt ngang lời hấn, không nhìn mắt hấn, nhìn chăm chăm vào khoai tây chiên trên bàn ăn, trong nháy mắt tôi có cảm giác như đang nằm mơ, chưa từng nghĩ tới mình có thể hời hợt nói với Mạnh Tiểu Viên về đề tài này trong KFC, nói cho hấn, mẹ tôi muốn gặp, anh, theo tôi về đi.

“Hải Đường, tối hôm đó, em... về nhà rồi?”

“Thực ra cũng không phải cố ý muốn về.” Tôi cúi đầu quấy sốt cà chua, “Chính là hôm đó chạy ra ngoài cũng không biết nên đi đâu, đoán chừng là do trời mưa to quá nên không tỉnh táo lắm, bỏ chạy đến nhà ga mua vé về nhà. Vốn cũng muốn quay về thăm, kết quả gặp mẹ tôi, lại bị sốt không chạy được, bị bà mang về nhà. Thực ra năm ấy anh nói rất đúng, giữa người thân với nhau, không có gì là không giải được, tôi chính là quá bướng bỉnh thôi... Aizz, nhưng bây giờ đã không sao rồi, Tết anh có định về nhà với tôi không?” Tôi thừa nhận tôi nói như thể tử thân là cố ý, tôi chính là muốn làm hấn đau lòng thôi.

Mạnh Tiểu Viên không nói chuyện, đứng lên, ngồi vào bên cạnh tôi, sau đó một đầu vùi vào lòng tôi. Móa, tôi cố ý muốn hấn khó chịu là không sai, nhưng trước công chúng, đừng bỗng nhiên ôm ấp chứ, tôi đã thoáng thấy ánh mắt nóng rực của cô gái phục vụ rồi đấy. Tôi giả vờ muốn đẩy hấn ra, kỳ quái, sao lúc này hấn lại mạnh thế.

“Hải Đường, em đừng rời khỏi tôi.” Mạnh Tiểu Viên được một tác lại muốn một thước, vùi mặt vào cổ tôi. Tôi cảm thấy mặt mình nóng lấm rồi, trong KFC đúng là rất vắng, nhưng hề là người đều nhìn chăm chăm vào chúng tôi.

“Anh đừng ồn.” Tôi dùng sức đẩy hắn, “Lúc nào thì nói muốn rời khỏi?”

“Mấy hôm trước em cho tôi cảm giác như tùy thời muốn đi vậy.” Hắn thở khí bên tai tôi, giọng nức nở như con cún, “Hải Đường, sau này em có tâm sự gì đều nói ra được không, anh có gì sai em nói hết cho anh được không. Em biết con người anh rất ích kỷ, luôn nghĩ tới bản thân mình, cũng rất mềm yếu, không đảm đương được chuyện này, em đừng làm anh đau lòng nữa, đừng làm anh khổ sở, đừng rời khỏi anh được không...”

Tôi thấy mắt cay cay khó chịu. Tên ngốc. Tên ngốc ngốc ngốc ngốc ngốc ngốc ngốc. Tôi dùng sức chặn nước mắt lại, tàn bạo nheo cổ áo hắn: “Anh còn biết anh không đảm đương được chuyện này, anh xem xem đàn ông hơn 30 tuổi ai như anh. Anh còn ầm ứ gì? Tôi nói sai sao? Được rồi, tôi cũng không trông cậy anh gánh vác được chuyện này, có việc thì tôi chịu trách nhiệm.”

Nhìn nhìn, nhìn cái rắm ấy. Lão tử chính là đồng tính luyến ái, lão tử ngay tại KFC bên công viên cùng đàn ông buồn nôn đấy, thì sao nào?” Tôi cắn một phát lên cổ Mạnh Tiểu Viên, cắn thẳng đến môi hắn.

“Anh mịa nó chịu trách nhiệm với tôi là được rồi.”

><><><>

28. Chương 28: Mạnh Tiểu Viên...

Tôi nghĩ, đây có lẽ là cuộc sống hạnh phúc.

Không biết vị nào từng nói, xuân đến sau giá rét, nhưng dù là ai nói đi nữa, bây giờ tôi cảm nhận được sâu sắc sự ấm áp của mùa xuân. Tôi và nhà tôi sống rất hạnh phúc, tuy rằng hơi ê răng, nhưng dù sao đi nữa, tôi rất hài lòng với tình trạng hiện tại.

Tan tầm sớm vừa vặn lúc hai giờ chiều, lái xe đi mua hai suất combo để vào trong xe – bây giờ KFC đúng là càng ngày càng khác xưa, phần combo càng ngày càng ít, tôi có đôi khi cũng phải hoảng hốt nghĩ một mình tôi ăn được hai phần. Đương nhiên, nếu như tôi thực sự ăn được 2 phần, vậy cũng không phải chuyện lạ đời gì đúng không. Lái xe đi theo dòng xe cộ chút lại dừng, chút lại dừng, tôi nghĩ Chính phủ thật là thích tu sửa đường xá, từ khi tôi học đại học sửa đến khi tốt nghiệp đến bây giờ tôi đã đi làm nhiều năm rồi, sao lại sửa nhiều đường như thế, sửa đến nỗi cả ngày kẹt xe, làm người ta chẳng còn hơi sức đâu mà giận.

Khó khăn lắm mới đi tới được một ngã tư đường, đèn đỏ chuyển xanh, đồng chí cảnh sát giao thông lại nghiêm túc đứng ở ngã tư đường ra hiệu cấm xe đi thẳng, tôi nhìn mà suýt thì đập tay lái, đây là bắt nạt người sao bắt người sao bắt nạt người sao...

Hồi hận một hồi, ngậm một cánh gà trong miệng gặm, gặm xong một cái cánh gà mà cũng chưa đi được, vì thế càng ngày càng bức, tôi nghĩ cứ dứt khoát đổi hướng đi đón Lê Hải Đường tan ca cho xong.

Đúng lúc cảnh sát giao thông cho đi, tôi đổi hướng về phía Tứ Viện. Tôi nhớ hôm nay Hải Đường cũng tan sớm, nghĩ chắc cũng tầm giờ này. Vì thế tạt qua hướng khác đi tới cổng Tứ Viện, đúng lúc thấy Hải Đường nhà tôi đập xe đập bảo vệ môi trường đi từ trong Tứ Viện ra.

Tôi nhìn thấy hắn, nhưng hắn không để ý tới tôi. Lại lấy một cái cánh gà từ trong suất combo ra ngậm trong miệng, chậm chậm đi đằng sau hắn, nghĩ muốn cho hắn một niềm vui bất ngờ. Chỉ thấy hắn đập xe đập trượt xuống sườn núi thật dài, sau đó chậm rì rì đập về phía trước.

Nếu so ra, xe đập còn chậm hơn cả ô tô. Ngay lúc tôi không nhận được muốn ẩn còi, Lê Hải Đường nhà tôi bỗng dừng lại, xuống xe đập đi về phía tôi, sau đó gõ lên cửa sổ tôi: “Anh còn muốn đợi tới lúc nào mới lên tiếng?”

“Hở?” Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, chớp mắt.

“Ngốc à!” Phát một nhát trên đầu tôi không hề lưu tình, “Đi thôi đi thôi, anh tới rồi thì tôi hưởng ánh sáng của anh vậy.” Vừa nói, hắn vòng qua cửa bên kia, ngồi bên cạnh tôi, sau đó còn nói, “Đừng quên xe đạp, mất rồi mai không đi làm được.”

Ngơ ngác một hồi, ngẩng đầu nhìn xe đạp dựng ở ven đường, sau đó nhìn Lê Hải Đường, “Cái này, làm thế nào...”

Lê Hải Đường đưa tay vào suất combo lấy ra một cái cánh gà, chậm rãi gặm: “Cái này á, đặt ở trong thùng xe đằng sau là được mà, Tiểu Viên, chậm hiểu như thế tôi sẽ nghĩ anh bị ngốc đấy.”

“...” Như vậy rất tổn hại hình tượng, “Cứ khóa ở đây đi, dù sao xe này cũng cũ rồi không ai thèm trộm đâu... Mai anh đưa em đi làm được không?”

“Tôi vẫn thấy đạp xe bảo vệ môi trường hơn, làm sao đây?” Lê Hải Đường cười với tôi.

Hắn cười là tôi sẽ bó tay, tôi đã nghĩ tới Bao Tự của Chu U Vương, đương nhiên tôi không phải Chu U Vương, hắn cũng không thể là Bao Tự. Lui một vịn bước mà nói, dù tôi là Chu U Vương, tôi cũng không có nhiều chữ hầu thế mà đùa. Vì thế thành thành xuống xe, khiêng xe đạp của hắn đặt ở thùng xe đằng sau, cửa thùng xe đằng sau không đóng được, vì thế xe đạp cứ kẹt ở đấy thật là không đẹp lắm.

Trở lại trên xe, Lê Hải Đường lại cười với tôi, nói: “Anh xem cái này đóng không được, có giống cái cảm giác ngậm đồ không nuốt được ở đó không?” Vừa nói, tay hắn mon men tiến gần tới tiểu đệ của tôi. Tôi xách hai suất combo lên làm bình phong, cảm thấy tim đập nhanh hơn, “Đừng a Tiểu Đường, em ép khô anh thì có gì tốt với anh?”

“Anh dễ dàng bị ép khô như vậy?” Hắn rất bình tĩnh ôm suất combo kia đi, mở ra, “Anh thật không phải đàn ông a, Tiểu Viên.”

“...” Đây có được coi là kích tướng không? Lẽ nào trong khoảng thời gian này tôi còn chưa được coi là dũng mãnh, hắn còn muốn tôi dũng mãnh tới trình độ nào mới coi là đàn ông đích thực? Nghe lời này mà không giận thì không còn là đàn ông nữa, dù là thái giám nghe xong cũng phải giận! Vì thế lúc tôi đang muốn nói, hắn lại chậm rãi mở miệng, “Tiểu Viên à, chừng nào thì anh có thể sửa thói quen ăn mấy thứ thực phẩm rác rưởi này? Lần trước anh đã nhận lời mẹ tôi nói cải thiện thức ăn cho tôi rồi mà.”

“...” Như thế rất tốt, trước tiên là nói về chuyện tôi không phải đàn ông, giờ còn nói tôi thích ăn thứ thực phẩm rác rưởi – dù là rác rưởi nhưng tôi thực sự thích ăn hắn cũng không phải không biết, cần chi hôm nay cứ muốn cãi cọ với tôi thế nhỉ? Bực bội vô đầu, giẫm chân ga.

Lê Hải Đường bên cạnh vẫn đang cười, “Tiểu Viên, hôm nay anh không nói nhiều lắm, anh không nói tôi một mình nói cũng vô nghĩa, anh nói phải không? Nào, cười với đại gia một cái...”

“... Hải Đường, hôm nay em bị kích thích phải không...” Đây là kết luận khá khiêm tốn tôi luận ra được.

Lê Hải Đường cười như không cười liếc tôi, nói: “Tiểu Viên, anh cười hay không? Không cười thì anh rút qua một bên đi...”

Nhất thời tôi đã hiểu ra, cười cợt cướp suất combo trong lòng hắn, nhớ tới gần đây mấy cô gái mới vào đài thường nhắc tới cái gì mà khí chất nữ vương, tôi nghĩ đúng là quá chuẩn!!

Hai chúng tôi một đường lái xe về nhà, ở trên đường ăn sạch hai suất combo, hắn xuống xe khiêng chiếc xe đạp bảo vệ môi trường ra khóa kỹ, tôi đỗ xe xong xuôi rồi cùng lên nhà, cùng mở cửa, cùng đổi dép, sau đó hắn nện vai tôi, gọi tôi một tiếng: “Tiểu Viên.”

Tôi không rõ cho nên quay đầu lại nhìn hắn: “Hửm?”

“Tôi yêu anh.” Hắn cười nói.

Tôi bỗng thấy sống mũi cay cay.

Hắn đưa tay vỗ đầu tôi, lại cười: “Ngốc à, cười với đại gia một cái!”

Có đôi khi tôi rất muốn được khen như mình tỉnh vậy, cảm ơn CCTV, cảm ơn MTV, nhưng người tôi phải cảm ơn là bố mẹ, em trai, em gái còn có cả bố mẹ của Lê Hải Đường nữa, cảm ơn họ đã ủng hộ vô hạn, cảm ơn họ, lúc này mới có tôi và Lê Hải Đường dắt tay nhau cùng đi.

Tôi nghĩ, lúc tôi và hấn vẫn còn sống, đại khái sẽ cứ sống như này thôi, mặc dù có chút cãi cọ, tuy rằng sẽ có chút mâu thuẫn, tuy rằng có thể gặp phải người khác hiểu lầm, nhưng tôi biết tôi sẽ không buông tay. Mặc dù có đôi khi tôi nhu nhược lại không quyết đoán, nhưng tôi biết chuyện tôi đã nhận định thì nhất định sẽ kiên trì mãi.

Mà tôi cũng biết, Lê Hải Đường giống như tôi, thậm chí hấn còn kiên quyết hơn cả tôi.

Tôi nghĩ, đại khái chờ một ngày nào đó chúng ta đều già cả đi rồi, tôi và hấn đều tóc trắng xóa, chúng tôi một người chống gậy chậm rì rì tản bộ trong vườn hoa giữa đường, hoặc cùng nhau đeo kính lão thờ ơ xem GV mới nhất, mà đây nhất định là hạnh phúc tôi theo đuổi.

CHÍNH VĂN HOÀN

><><>

29. Chương 29: 100 Câu Hỏi Phụ Phụ

01. Xin vui lòng nói cho tôi biết tên của bạn.

Lê: Lê Hải Đường.

Mạnh: Mạnh Tiểu Viên.

.

02. Tuổi là

Lê: 32

Mạnh: 31

.

03. Giới tính

Lê: ... Nhảm nhí.

Mạnh: như trên.

.

04. Tính cách của bạn thế nào?

Lê: Trừ hơi bú đống, thích so tài với bản thân thì không có gì đặc biệt.

Mạnh: Không ai tốt tính hơn tôi.

.

05. Tính cách của đối phương thì sao?

Lê: hâm hâm dở dở, ngốc.

Mạnh: trừ hơi bú đống, thích so tài với bản thân thì không có gì đặc biệt.

Lê: ... anh là máy nhắc lại sao.

.

06. Hai người gặp nhau khi nào, ở đâu?

Lê: hơn 7 năm trước, tại lán ghi âm của đơn vị hân.

Mạnh: rất lâu rất lâu trước đây, khi tôi còn trẻ hân vẫn đẹp trai, tôi khi đó... hân khi đó...

Lê: tuy ý kiến mặt mũi bản thân đẹp đã có vấn đề.... Nhưng ý anh là giờ tôi không đẹp nữa?

Mạnh: ... em, em không thể xuyên tạc ý tôi thế... .

.

07. Ấn tượng đầu tiên của đối phương với bạn là gì?

Lê: ... vẫn ngốc thôi.

Mạnh: trông thật đẹp.

.

08. Thích điểm nào của đối phương?

Lê: dù tuổi tác bao nhiêu đi nữa thì hân vẫn thẳng thắn đơn thuần, thích và ghét, đau lòng và vui vẻ, yêu và không yêu đều viết trên mặt hân.

Mạnh: thích tất.

.

09. Ghét đối phương điểm nào?

Lê: có đôi lúc thẳng thắn quá. Với cả thói quen ăn thứ thực phẩm rác rưởi này thực làm tôi cực kỳ thống hận.

Mạnh: ở trên đã nói thích tất rồi thì làm gì có chỗ nào ghét đâu!

.

10. Bạn thấy đối phương có sống chung được không?

Lê: đây không phải nói nhảm sao, không sống được sao còn ở bên nhau 7 năm? Có bệnh sao.

Mạnh: như trên.

.

11. Xưng hô với đối phương thế nào?

Lê: lúc tức giận sẽ gọi tên đầy đủ, bình thường thì gọi Tiểu Viên. Lúc trên giường thì thỉnh thoảng gọi những tên khác, cụ thể là gì thì tôi xin giữ lại.

Mạnh: Tiểu Đường, Hải Đường.

.

12. Hi vọng đối phương xưng hô với bạn thế nào?

Lê: cứ như vậy là được rồi.

Mạnh: như trên như trên.

.

13. Nói ví dụ, đối phương giống động vật nào?

Lê: chó cỡ lớn.

Mạnh: hồ ly? Mèo? Cọp? tiểu bạch hổ?

.

14. Nếu tặng quà, bạn sẽ tặng gì cho đối phương?

Lê: có một năm tôi tặng hấn một chiếc đồng hồ, không được một tháng thì làm mất. Lại có năm tôi tặng hấn một cái kẹp cà vạt, chưa được một tháng đã lại đánh mất. Mấy lần sau tôi đưa ra kết luận chỉ có thể tặng hấn một thứ lễ vật có tính chất đồ ăn.

Mạnh: ... vì sao phải nói anh giống như cầm... thú... .

Lê: anh vốn chính thể

Mạnh: đương nhiên tự đưa mình lên thì có thành ý hơn rồi.

.

15. Bạn muốn nhận lễ vật gì?

Lê: ... Nhẫn. Tuy bây giờ không có cảm giác an toàn như trước đây, nhưng vẫn rất muốn có một vật tượng trưng để an ủi tôi, nhưng muốn hấn chủ động nghĩ đến chắc khả năng không lớn, hấn cùng lắm thì nói “Đương nhiên là tự đem mình lên thì có thành ý hơn rồi”.

Mạnh: một vé ưu đãi ăn KFC và McDonald một năm?

.

16. Có bất mãn gì với đối phương không, nếu có thì là gì?

Lê: 3 chữ thôi, suất com-bo.

Mạnh: ... Tôi không có chỗ nào bất mãn với Hải Đường nhà tôi hết.

.

17. Bạn có sở thích gì?

Lê: đọc sách, phim, bắt nạt hấn

Mạnh: sưu tầm phiếu ưu đãi, sử dụng phiếu ưu đãi, kéo Tiểu Đường đi cùng.

.

18. Đối phương có sở thích gì không?

Lê: tất cả những gì có liên quan tới KFC và McDonald.

Mạnh: tôi thật tình thấy nên lập lại cái đề mục này, xem câu trên là biết.

.

19. Đối phương làm gì khiến bạn ghét?

Lê: không làm cơm, kéo tôi cả ngày ăn ba bữa thực phẩm rác rưởi.

Mạnh: không để ý tới tôi, không cho tôi vào WC.

.

20. Bạn làm gì sẽ khiến đối phương ghét?

Lê: cái này tôi còn chưa biết. lúc làm tri thì cố ý trêu hấn?

Mạnh: Hải Đường nhà tôi mới không ghét tôi, không được gây xích mích quan hệ của tôi và hấn.

.

21. Quan hệ của hai người tiến triển đến mức nào rồi?

Lê: những chuyện hai người có thể làm đều đã làm

Mạnh: như trên

.

22. Lần đầu hẹn hò ở đâu?

Lê: ... McDonald.

Mạnh: như trên.

.

23. Bầu không khí khi đó như thế nào?

Lê: có hơi im lặng. Chuyện tôi bị hấn hẹn lần đầu ở McDonald làm tôi không còn gì để nói.

Mạnh: bầu không khí lúc ấy, tôi cảm thấy, thực ra hấn tựa hồ hình như đại khái, có chút... sốt ruột?

.

24. Tiến triển khi đó thế nào?

Lê: trước khi tỉnh tò hấn cũng đã gặm qua tôi rồi. Hôm đó kể ra thì khá thuần khiết, buổi tối ngay cả chút ám chỉ cũng không có, cũng rất thẳng thắn đều về nhà, làm tôi cũng trở nên thuần khiết theo.

Mạnh: tôi từ chối trả lời câu này, từ chối từ chối từ chối.

.

25. Địa điểm thường hẹn hò ở đâu?

Lê: ... McDonald, KFC.

Mạnh: hấn khi đó rất chiều theo sở thích của tôi.

.

26. Lúc sinh nhật đối phương, sẽ làm cái gì?

Lê: dẫn hấn đi McDonald và KFC... sao tôi bỗng thấy cuộc đời chúng tôi hơi buồn.

Mạnh: làm tình.

.

27. Ai tỏ tình trước?

Lê: hấn

Mạnh: tôi.

.

28. Thích đối phương tới mức nào?

Lê: đời này chỉ có hấn.

Mạnh: như trên.

.

29. À, có phải yêu không?

Lê: phải.

Mạnh: phải.

.

30. Đối phương nói gì làm bạn botay.com?

Lê: lúc liên tục gọi tên tôi.

Mạnh: khỏi cần nói, hần chỉ cần nhìn tôi không nói là tôi liền... botay rồi.

.

31. Nếu nghi đối phương đứng núi này trông núi nọ, vậy phải làm sao?

Lê: ha hã. Tiểu Viên anh nói tôi sẽ làm gì ha?

Mạnh: tôi chắc chắn nhất định, tuyệt đối sẽ không đứng núi này trông núi nọ!

Mạnh: tôi không nghi ngờ hần.

.

32. Có cho phép đối phương đứng núi này trông núi nọ không?

Lê: vấn đề này cần hỏi sao?

Mạnh: không cho phép!

.

33. Lúc hẹn hò, đối phương đến muộn 1 tiếng, vậy phải làm sao?

Lê: buổi tối không cho hần vào WC.

Mạnh: gọi điện tìm người.

.

34. Thích nhất bộ phận nào trên người đối phương?

Lê: câu này mà trả lời thì hơi biến thái đây, là hoa cúc. Mỗi lần hần nằm sấp trên giường đáng vẻ mặc người xâm lược để tôi nhét hoa cúc cho hần tôi đều rất hưng phấn. (ý là nhét phần thịt thừa bị lòi ra do trĩ ợ)

Mạnh: tay! Tay hần thật đẹp.

.

35. Cử chỉ nào của đối phương là quyến rũ nhất?

Lê: ...được rồi, lúc nằm sấp trên giường để tôi nhét hoa cúc cho hần.

Mạnh: dùng tay hần... không không không, cái này tôi không muốn chia sẻ với người khác.

.

36. Lúc nào hai người sẽ thấy khấn trương?

Lê: đôi ta có từng khấn trương không?"

Mạnh: nói thật mỗi lần anh ôm suất combo về tôi đều rất khấn trương.

.

37. Có nói dối đối phương không, có am hiểu nói dối không?

Lê: đã từng, trong cuộc sống ai mà chẳng từng nói dối mấy lần. Nhưng đối với tôi mà nói thì bịa chuyện nhiều hơn. Coi như am hiểu.

Mạnh: có nói dối... không am hiểu.

.

38. Lúc làm gì sẽ cảm thấy hạnh phúc nhất.

Lê: có lúc ở nhà, đôi ta đều tự làm chuyện của mình không nói gì, ngẫu nhiên quay đầu lại gặp ánh mắt của nhau, cảm thấy rất hạnh phúc.

Mạnh: lúc sáng sớm, ôm hần cùng dậy.

.

39. Có cãi nhau không?

Lê: có.

Mạnh: có.

.

40. Cãi nhau thế nào?

Lê: bình thường cãi nhau rất dễ hơi. Không phải bởi mấy thứ củi gạo dầu muối lật vặt đâu, chính là tôi lại cự nự thôi.

Mạnh: cãi nhau xong là thôi, ai nhớ làm gì.

.

41. Hòa hảo kiểu gì?

Lê: đại đa số là trên giường.

Mạnh: lúc hòa hảo cần dốc sức ‘làm’.

.

42. Cho dù chuyển sang kiếp khác, cũng có muốn trở thành người yêu không.

Lê: tùy duyên đi.

Mạnh: chuyện này không cưỡng cầu được.

.

43. Cảm thấy lúc nào ‘được yêu’?

Lê: lúc làm tình, có lúc hấn kích động quá đổi, mắt cũng ướt gọi tên tôi.

Mạnh: lúc tận tình khuyên bảo nói thực phẩm rác rưởi ăn không tốt.

.

44. Có cảm thấy ‘chẳng lẽ không yêu tôi rồi sao’ không, là lúc nào?

Lê: tôi thường nghĩ là ‘hắn có một ngày sẽ không thương tôi nữa’. Nhưng bây giờ vẫn chưa cảm thấy thế.

Mạnh: luôn nói ‘tôi yêu anh’, nhưng thoáng cái đã thấy rất lạnh nhạt.

.

45. Bạn biểu hiện tình yêu thế nào?

Lê: cùng hắn sống bên nhau.

Mạnh: biểu hiện này... không dễ nói, đều là mấy việc nhỏ hằng ngày không có gì để nói.

.

46. Nếu chết, muốn chết trước đối phương hay chết sau?

Lê: tôi khá là ích kỷ, tôi muốn chết trước hắn. Không tưởng được tình cảnh hắn chết tôi sống thế nào.

Mạnh: cái này, tôi chưa từng nghĩ tới.

.

47. Giữa hai người có chuyện gì giấu diếm nhau không?

Lê: chỉ ít tôi có rất nhiều điều giấu diếm. Nói là chủ động giấu diếm, chẳng bằng nói đó là thói quen của tôi.

Mạnh: thẳng thắn nói thì tôi không có gì để giấu diếm hần.

.

48. Tình huống của bạn là gì?

Lê: không có tình huống gì đặc biệt.

Mạnh: tình huống McDonald, KFC.

.

49. Quan hệ của hai người được mọi người xung quanh công nhận hay vẫn giữ bí mật?

Lê: được bạn bè người thân công nhận, vẫn giữ bí mật với đơn vị.

Mạnh: như trên.

.

50. Cảm thấy tình yêu của hai người có vĩnh viễn được không?

Lê: vĩnh viễn là bao lâu? Tôi ngay cả có thể duy trì đến cuối đời còn không xác định được. Nhưng vẫn có hết sức đi.

Mạnh: vĩnh viễn, khái niệm này định nghĩa thế nào? Nhưng tôi sẽ vẫn thương hần, đến khi hần không thương tôi, tôi vẫn cứ tiếp tục yêu thôi.

.

51. Bạn là thụ hay công?

Lê: quan hệ trên giường thì tôi là thụ.

Mạnh: một công hùng dũng oai vệ!

.

52. Vì sao lại quyết định như vậy.

Lê: bởi vì hần bị trĩ nặng.

Mạnh: bởi vì tôi vốn đã rất công.

.

53. Có thỏa mãn với trạng thái này không?

Lê: không có gì không tốt cả, sinh hoạt giới tính khá hài hòa.

Mạnh: thỏa mãn.

.

54. Lần đầu tiên H ở đâu?

Lê: nhà hần.

Mạnh: nhà tôi.

.

55. Cảm tưởng khi đó là?

Lê: làm tình thì có thể cảm tưởng gì... Ừ, kỹ thuật không ra sao, nhưng thẳng thắn mà nói thì có tình cảm mãnh liệt.

Mạnh: nhìn qua thôi cũng thấy sờ lên rất sướng, nhéo rất mềm...

.

56. Khi đó, đối phương thế nào?

Lê: khi đó mới nhận ra thì ra hẳn là một người đàn ông.

Mạnh: mì thái tràn lan?

.

57. Sáng thức dậy nói gì đầu tiên?

Lê: bữa sáng ra ngoài ăn sao?

Mạnh: không nhớ rõ không nhớ rõ không nhớ rõ... .

.

58. Một tuần làm mấy lần?

Lê: bình thường tuần 3,4 lần. Không quy định cụ thể, dựa vào hứng thôi.

Mạnh: làm tùy ý.

.

59. Hi vọng tuần làm mấy lần?

Lê: như vậy là tốt rồi.

Mạnh: giống như trên.

.

60. H thế nào?

Lê: ... vẫn thấy bình thường. Nhưng có đôi khi cũng sẽ chơi chút tình thú, đạo cụ bên ngoài đều thử qua hết.

Mạnh: Liên quan đến việc riêng không được trả lời.

.

61. Bản thân có cảm giác ở đâu nhất?

Lê: gần cổ, vùng xương chậu.

Mạnh: phía sau tai.

.

62. Đối phương có cảm giác nhất ở đâu.

Lê: lỗ tai

Mạnh: cổ.

.

63. Dùng một câu để miêu tả đối phương khi H?

Lê: rất mê người.

Mạnh: rất gợi cảm.

.

64. Thích hay ghét H?

Lê: thích.

Mạnh: thích.

.
65. Bình thường là tư thế gì?

Lê: bình thường đi, phía sau cũng không ít. Nhỏ giọng nói một câu thì thực ra tôi rất thích làm khi treo lơ lửng trên tường, nhưng sức Tiểu Viên yếu quá... .

Mạnh: tư thế cơ thể bình thường đi... Tôi không có ham mê đặc thù gì.

.
66. Muốn thử H kiểu gì (nơi chốn, thời gian, trang phục...)

Lê: thực sự phải nói à? Thực ra trước đây tôi đã mơ, trong công viên nhi đồng, lúc vẫn có khách thăm quan ấy, ngoài rừng cây đều là các bạn nhỏ chạy tới chạy lui, giấu trong rừng cây... .

Mạnh: ... riêng tư, đã là riêng tư.

.
67. Tắm sau hay trước khi H?

Lê: thực ra tôi trước sau đều tắm, nhưng bên nhau càng lâu lại càng lười, chỉ có thể giữ việc tắm trước.

Mạnh: trước có sau có, tùy tình huống cụ thể.

.
68. Lúc làm, hai người có hẹn gì nhau không?

Lê: cho dù có thì ai mà nhớ được... .

Mạnh: hẹn gì? Hình như không có.

69. Có làm với người nào khác ngoài đối phương không?

Lê: khụ khụ, có rất nhiều... chuyện cũ không nói ra nữa.

Mạnh: không có.

.
70. Đối với suy nghĩ ‘Nếu như không thể đạt được trái tim, chỉ cần thân thể cũng được. Tán thành hay phản đối?

Lê: không cần trái tim thì tôi đi tìm bạn tình, tìm hấn làm chi.

Mạnh: phản đối.

.
71. Đối phương bị kẻ xấu cưỡng gian, làm sao bây giờ.

Lê: nhanh chóng đưa hấn đi viện, khoa giang tràng khám gấp, sau đó trở lại đánh bay người kia.

Mạnh: đó là một giả thiết không có khả năng.

.
72. Trước và sau khi H, có thấy xấu hổ không?

Lê: xấu hổ... từ này thật xa lạ.

Mạnh: tuy thấy xấu hổ, nhưng không có điều kiện này.

.
73. Có người bạn nói ‘chỉ có đêm này, bởi vì quá cô đơn’ cũng muốn cầu H. Bạn sẽ làm thế nào?

Lê: tôi không có bạn nào như vậy.

Mạnh: tôi không có bạn nào như vậy.

.

74. Cảm thấy kỹ thuật của mình được không?

Lê: cái này tôi vẫn tự tin.

Mạnh: tốt.

.

75. Thế còn đối phương?

Lê: mấy năm nay tiến bộ rất nhiều.

Mạnh: tốt.

.

76. Lúc làm hi vọng đối phương nói gì?

Lê: không có yêu cầu gì đặc biệt, cũng không phải tiểu xử nam vừa mới làm mấy lần.

Mạnh: không hi vọng gì.

.

77. Lúc H thích nhất nhìn thấy vẻ mặt nào của đối phương?

Lê: đã nói trước rồi, kích động đến mắt ướt nhèm.

Mạnh: rất khó hình dung vẻ mặt quyến rũ này.

.

78. Cảm thấy có thể H với người khác chứ?

Lê: lúc sống bên nhau, không thể.

Mạnh: không thể.

.

79. Đối với SM có hứng thú không.

Lê: cái này, khụ khụ, thực ra vẫn rất có hứng thú.

Mạnh: hiện nay không có.

.

80. Đột nhiên đối phương không còn cần cơ thể bạn nữa, vậy bạn sẽ làm thế nào?

Lê: có bệnh rồi hử... Đi khám nam khoa đi.

Mạnh: này cần khám nam khoa +1.

.

81. Có cảm tưởng gì với việc cưỡng gian?

Lê: cùng hử? Chơi tình thú tôi rất bằng lòng.

Mạnh: trong luật pháp quốc gia vẫn còn lỗ hổng.

.

82. Chuyện nan giải nhất khi H là gì?

Lê: không có gì nan giải cả.

Mạnh: không có gì nan giải cả.

.

83. Địa điểm H cảm thấy mạo hiểm nhất là ở đâu?

Lê: có một lần trong xe.

Mạnh: việc riêng, tôi không muốn nói.

.

84. Bên thụ có chủ động yêu cầu H không?

Lê: thường xuyên. Nói bên thụ không thể yêu cầu là kiểu lô gích gì đấy?

Mạnh: có.

.

85. Phản ứng của bên công khi đó?

Lê: nhào tới.

Mạnh: nhào tới.

.

86. Công có từng cưỡng gian không?

Lê: không có.

Mạnh: không có.

.

87. Phản ứng của bên thụ khi đó?

Lê: đã nói không có. Theo lời nói ở trên, nếu như chơi tình thú tôi rất bằng lòng.

Mạnh: nếu giả thiết câu trên không thành lập thì câu dưới không có đáp án.

.

88. Có phải ‘đối tượng H’ lý tưởng không?

Lê: mấy năm nay tôi đã điều giáo hấn thành đối tượng H lý tưởng rồi.

Mạnh: hấn chính là đối tượng H lý tưởng của tôi.

.

89. Đối phương có phải đối tượng phù hợp không?

Lê: như câu trên

Mạnh: giống như câu trên.

.

90. Lúc H có sử dụng đạo cụ không?

Lê: thi thoảng dùng.

Mạnh: thi thoảng.

.

91. Lần đầu tiên của bạn là lúc bao nhiêu tuổi?

Lê: 20 tuổi.

Mạnh: ...tôi không nói.

.

92. Vậy, đối phương có phải người bây giờ không?

Lê: ... tôi chọn giữ im lặng.

.

93. Thích được hôn ở đâu nhất?

Lê: cổ

Mạnh: ... câu này tiêu chuẩn quá tôi mới không nói.

.

94. Thích hôn ở đâu nhất.

Lê: ừ... Tiểu Tiểu Viên?

Mạnh: ... Hải Đường, anh không trả lời câu này về nhà đi mà.

.

95. Đối phương lúc H làm gì khiến bạn vui nhất?

Lê: kịch liệt hơn chút, chơi gì mới mẻ đa dạng.

Mạnh: người hỏi hai vấn đề này thật là khủng khiếp, Tiểu Đường chúng ta về nhà đi mà.

.

96. Lúc H sẽ nghĩ gì?

Lê: nghĩ gì... sướng, thật thoải mái, tiếp tục... cậu chắc đây là đáp án cậu muốn sao?

Mạnh: tôi chẳng nghĩ gì cả.

.

97. Một tối làm mấy lần?

Lê: cái này còn phải xem Tiểu Viên nhà tôi nữa, tôi bao nhiêu lần cũng không ngại (cười tủm tỉm).

Mạnh: đây... không phải có câu một đêm 7 lần sao? Thực ra tôi không làm được đến 7 lần.

.

98. Lúc H, quần áo tự cởi hay bị cởi?

Lê: kiểu gì cũng có.

Mạnh: kiểu gì cũng có.

.

99. Đối với bạn, H là gì?

Lê: phương thức thỏa mãn tình dục, một phần không thể thiếu trong cuộc sống, lúc cãi nhau, lối tắt lừa hấn lúc cãi nhau.

Mạnh: một phần không thể thiếu trong cuộc sống.

.

100. Xin vui lòng nói với đối phương một câu?

Lê: lần sau chúng ta đi công viên thử đi?

Mạnh: anh muốn về nhà nhà nhà nhà nhà nhà nhà nhà nhà nhà nhà nhà...
TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-thu-7-cua-hai-vo-chong>